

THE
BIBLICAL
HOUSE OF
POULTRY

BROKEN VOWS

Christine Wilson

Lời Thề Bị Phá Vỡ

Christine Wilson

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 1

Chuỗi ngọc trai rơi khỏi bàn tay nôn nóng của Susan Mohr, tuôn như thác xuống mặt thảm và phía dưới bàn trang điểm. Mặt đầm nước mắt, cô nhìn chúng rơi xuống nhưng không có ý định gom nhặt lại. Cô chớp mắt và tự nhủ thầm: “Đây là lần cuối cùng!”.

Cô đã chậm mất bữa tiệc nhưng Glyn, chồng cô vẫn chưa rời cái nhà máy khổng lồ của cha anh để về nhà. Tại sao cô lại chấp nhận lời mời tối nay nhỉ? Cô tự hỏi. Glyn đã giận điên lên khi anh biết điều này. Mấy ngày gần đây anh ta giống như một con gấu; cô nói gì hay làm gì đều không vừa lòng anh ta. Anh ta đã cố tình làm tổn thương cô bằng cách riêng của mình, dường như anh ta thích thú một cách tàn nhẫn khi làm cô giận và đau đớn.

Thật là ngớ ngẩn khi cô đã nghĩ rằng cuộc hôn nhân của họ sẽ tốt đẹp! Bốn tháng đã trôi qua kể từ ngày cô trở thành bà Glyn Mohr, vợ người thừa kế giàu có của Edward Mohr, ông chủ của một hệ thống nhà máy khổng lồ.

Vì thế nên cô đã phải cố gắng lắm rồi, phải vậy không nhỉ? Cô tự hỏi. Họ đã đi đến hôn nhân dù biết rằng khó khăn vẫn rình rập xung quanh họ. Nhưng tại sao sau đó họ lại thất bại quá nhanh và quá đau khổ như vậy?

Susan cúi xuống nhặt những hạt ngọc trai. Chúng nằm trong lòng bàn tay cô...lạnh lẽo và không mấy thân thiện. Cô gần như ném chúng đi một lần nữa trong sự phẫn nộ. Lạnh lẽo và bất cần, đó là cảm giác của cô lúc này. Ban đầu cô đã muốn có nhiều đồ trang sức và nhiều thứ khác mà tiền có thể mua được. Glyn đã hứa cho cô tất cả mọi thứ, ấy thế nhưng giờ đây không vật nào trong số đó làm cô quan tâm. Cô biết giá trị của chiếc vòng cổ bị vứt đó nhưng tất cả những gì cô muốn làm bây giờ là ném nó đi và không muốn nhìn thấy nó nữa.

Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy? Cô đang tìm kiếm điều gì? Tại sao không có gì khiến cô quan tâm nữa? Và cô mong muốn gì ở Glyn?

Susan dựa vào chiếc ghế của bàn trang điểm và vùi mặt vào tay mà khóc. Thật vô vị khi cứ tiếp tục sống thế này. Cô phải quyết định thôi. Cô đã phạm một sai lầm thật khủng khiếp. Cô không thể không nói với Glyn. Nhưng khi nào? Sau bữa tiệc tối nay chăng? Anh ấy chắc chắn sẽ không quan tâm đến việc cô sẽ rời xa anh.

Chuông điện thoại vang lên làm vỡ tan bầu không khí im lặng.

Susan đứng dậy và nhẹ nhàng đến bên chiếc máy - chờ - luy để nghe điện thoại.

- Xin chào, Susan Mohr đang nghe.

- Susan, anh đây – giọng Glyn nghe khàn khàn – em hãy đi một mình đi. Anh sẽ về muộn và chắc chắn sẽ không đến dự bữa tiệc được.

Miệng cô đắng ngắt. Sáng nay chính Glyn đã thay đổi ý định và nói rằng họ sẽ đi cùng nhau tối

nay. Anh ta thật không biết giữ lời hứa.

- Tại sao anh không nói với tôi sáng nay? – Cô giận dữ - Tôi biết việc anh làm muộn chỉ là một cái cớ. Anh không bao giờ muốn đến bữa tiệc sinh nhật lần thứ hai mươi mốt của Janine mặc dù cô bé là con gái của một trong những người bạn thân nhất của anh. Anh gọi cho tôi chỉ để thấy hài lòng khi biết tôi phải đương đầu với một loạt những rắc rối trước mắt.

Giọng Glyn giễu cợt.

- Cô sẽ làm gì bây giờ? Vui vẻ với bạn bè hay ở nhà ăn tối với tôi...chỉ có hai chúng ta...hoặc những ý nghĩ buồn tẻ khác, một buổi tối lặng lẽ với người chồng yêu quý đã làm cô phát bệnh? Susan cắn môi.

- Glyn. Hãy về nhà và chuẩn bị đi.

- Tại sao? – anh lạnh lùng hỏi.

- Anh biết đấy, anh không thể xúc phạm những người bạn của anh thêm nữa.

Anh cười đau khổ.

- Thế mà tôi đã hy vọng cô sẽ nói với tôi rằng cô nhớ tôi và muốn tôi về với cô cơ đấy.

Susan không để mình bị trêu tức.

- Glyn, tôi không muốn cãi nhau với anh qua điện thoại. Tôi chỉ muốn anh về đưa tôi đến bữa tiệc của Janine.

- Cô gái yêu quý của tôi, tại sao tôi phải làm vậy. Có phải cô sợ không có ai mời nhảy hoặc không có ai nhảy với cô? – anh nhếch mép cười – Chắc chắn những người hâm mộ cô đều sẽ ở đó. Họ sẽ tận dụng cơ hội này tìm một góc mà không ai quấy rầy để có những giây phút thoải mái với cô! – giọng anh đang đùa bỡn bỗng nhiên biến đổi rồi chuyển sang đe dọa – nhưng hãy nhớ lấy, vợ yêu quý của tôi, cô là vợ tôi hiện tại và mãi mãi, thậm chí kể cả cô có như thế đi chăng nữa.

Bị xúc phạm bởi giọng lưỡi tàn nhẫn của anh, Susan trả lời một cách mau chóng. Anh ta dám nói với cô như vậy sao. Có Chúa mới biết cô đã phải cố gắng như thế nào để che giấu sự khó chịu mỗi khi anh ta chạm vào người, nhưng anh ta đã không hiểu cô. Có thể nếu cô đã không bị say sóng trong tuần trăng mật của họ...nhưng tất cả đều đã qua. Đây là dịp mà cô mong đợi. Phải chớp lấy nó...

- Glyn, tôi sẽ chia tay với anh.

Không gian bỗng im lặng một cách đáng kinh ngạc trước khi Susan tiếp tục – Đáng lẽ chúng ta không nên lấy nhau. Sau bữa tiệc tôi sẽ không quay trở về đây nữa.

Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

- Đừng hành động một cách ngớ ngẩn như vậy! Dĩ nhiên ý cô không phải như vậy mà cô nói vậy chỉ vì muốn tôi về nhà.

- Ý tôi là như vậy đây – Cô nói một cách quyết liệt – Tôi không thể tiếp tục sống thế này được nữa. Tôi cảm thấy chán ngấy những cái nhìn giễu cợt, những lời nhận xét độc địa và cách mà anh đối xử với tôi...giống như...một vật sở hữu.

- Tôi yêu em, Susan - anh nói nhẹ nhàng.

- Gì cơ? – Cô không nghe được lời anh nói.

- Mẹ kiếp, tôi phải hét lên sao? Tôi nói tôi yêu em.

Susan cười chua xót.

- Không, không phải vậy. Không ai yêu ai cả, và chúng ta đã thất bại. Bây giờ tôi phải gác máy, tôi bị muộn mất rồi. Thậm chí đây là lần cuối cùng tôi làm điều này cho anh, ít nhất tôi sẽ lịch sự ghé qua Hobblesons. Khi tôi đi rồi họ sẽ không thể nói rằng tôi không biết cách cư xử. Cô ném chiếc ống nghe xuống. Phải làm ngay bây giờ. Glyn không tin cô. Chẳngg mấy chốc cô sẽ thay đổi tất cả, cô quyết định một cách dứt khoát, cô bước đến tủ quần áo và mở tung nó ra. Cô quăng chiếc vali lên giường và bắt đầu nhét đầy chặt quần áo. Cô phải chỉ cho Glyn thấy! Khi anh ta trở về nhà tối nay sẽ thấy nhà trống không, nhưng cô không quan tâm...cô không quan tâm.

Đột nhiên cô bắt đầu khóc. Khóc nhiều đến nỗi cô cảm thấy như nghẹt thở, mắt mũi đỏ hoe. Mười phút sau cô lái chiếc xe ra khỏi gara rồi lái dọc theo con đường đến một khách sạn mà cô biết chỉ cách trang trại Hobblesons năm dặm. Cô sẽ đặt một phòng đơn cho đêm nay và ngày mai cô sẽ quyết định đi về đâu.

Khi cô lái xe chậm chậm dọc con đường đầy gió, thối ngược cô trở lại mấy tháng trước đây, cô bắt đầu nghĩ lại điều gì đã khiến cô đến với Glyn. Tất nhiên tất cả chỉ do bộ váy đó.

Bộ váy được coi là một kiệt tác trong bộ sưu tập mới của Maître Andre và Susan ao ước mình được chọn làm mẫu. Một lần nữa, Maître Andre lại không chọn cô mà chọn Gail. Gail, một cô gái cao, duyên dáng, yếu điệu với đôi mắt màu mật ong và nụ cười quyến rũ, dường như thỏa mãn mọi yêu cầu của Maître Andre hơn bất cứ cô gái nào khác. Susan rất ghen tỵ với Gail, nhưng trong sâu thẳm đáy lòng cô biết rằng cô không bao giờ ganh đua được với Gail. Vóc dáng của cô thật hoàn hảo nhưng có cái gì đó khiếm khuyết trong tính cách và sự tự tin mà cô không thể nào vượt qua được. Maître Andre đã chỉ trích cô một cách nhẹ nhàng, mặc dù cô không muốn chấp nhận cái thực tế đó, cô biết cô sẽ luôn là một trong những “người không có thành tích”... một cô gái mà khuôn mặt chỉ thỉnh thoảng được đăng trên các tạp chí thời trang không nổi tiếng lắm nhưng không bao giờ, không bao giờ được xuất hiện trên các tạp chí của giới thượng lưu. Dù có cố gắng đến đâu, cô sẽ chẳng bao giờ đạt được mục tiêu mà cô đã đặt ra cho bản thân. Chỉ khi nào cô có thể chiến thắng được sự thiếu tự tin đã cản trở cô!

Susan ngắm Gail từ phía sau hốc tường. Hệ thống ánh sáng đã làm nổi bật các đường nét của bộ váy, làm chìm đi những chi tiết mà Maître không muốn phô ra và Gail nổi lên như một thiên thần tuyệt đẹp. Lòng Susan trùng xuống. Đáng lẽ cô không nên chọn nghề làm người mẫu này! Đám đông ồ lên ngưỡng mộ, sau đó rộ lên một tràng pháo tay. Maître Andre bước ra tươi cười rạng rỡ. Còn Susan nhìn khán giả một cách khó chịu. Người thì béo, người thì ăn mặc lỗi mốt còn những nữ công tước thì khoác lên người ngập đồ trang sức, thân hình thì quá khổ so với chiếc ghế ngồi, trông ngồn ngộn những thịt. Đáng lẽ cô nên ở nhà với những bài tập chữa bệnh và một chế độ ăn kiêng thay vì ngồi đây ngán ngẩm. Susan thầm nghĩ. Thêm nữa, nếu cô có tất cả những đồ trang sức đó thì mỗi lần cô chỉ đeo một hoặc hai thứ để vẻ đẹp của chúng được toát ra chứ không bị chói lóa bởi quá nhiều thứ như vậy.

Bên cạnh nơi cô ngồi là một người đàn ông luống tuổi với khuôn mặt nhân hậu luôn có mặt trong mỗi dịp giới thiệu mẫu của Maître mặc dù không ai biết tại sao. Mắt cô chuyển sang chỗ ngồi của những đại diện của báo chí Anh, Pháp và Mỹ rồi sang nơi ngồi quen thuộc của Glyn Mohr ở phía cuối hàng ghế đầu tiên. Làm sao anh ta có thể thỏa thuận được một trong những chỗ ngồi tốt nhất mỗi khi Maître trình diễn mẫu nhỉ, Susan không thể tưởng tượng được bởi vì anh ta không phải là khách hàng quen thuộc của Maître. Cô cúi kính nghĩ: “Với tất cả sự giàu có hậu thuẫn thì tự anh ta có thể mua được bất kỳ thứ gì ở bất kỳ đâu!”

Sớm hôm nay trong khi trình diễn một trong số những mẫu không mấy đặc sắc, cô tự cho phép mình nhìn thẳng vào Glyn Mohr, xem liệu có gì đó giả tạo không trong cái nụ cười cố hữu đó. Môi mím chặt không để lộ một chút cảm xúc nào và đôi mắt xám lạnh lẽo, vô cảm nằm dưới đôi lông mày trông giống như cái mái rạ của một túp lều tranh, vì thế trông anh ta có vẻ dữ dằn. Anh thì cầm trên bàn tay nắm chặt còn khuỷu tay dựa vào ghế, trong chốc lát, những ngón tay duỗi thẳng ra cử động nhẹ nhàng như chào hỏi.

Hơn lúc nào hết anh ta trông giống như một con quỷ! Susan cười thầm trong bụng. Anh ta sẽ tức giận thế nào nếu biết cô và các cô gái khác đã đặt tên thánh cho anh ta là “Ma vương già”. Tất nhiên là trước khi anh ta nói chuyện với Susan. Nhưng thậm chí bây giờ, khi đã biết rõ về anh ta hơn, cô vẫn không tìm thấy cái tên nào thích hợp hơn cái tên đó.

Khi cô quay về phía anh ta, anh ta một lần nữa bắt gặp ánh mắt của cô và đáp lại cô bằng một cái nháy mắt lộ liễu khiến cho cô thậm chí còn thấy khó chịu hơn. Nếu cô đứng gần hơn một chút, có thể cô sẽ tìm mọi cách để di gót chân xuống cái mũi giày bóng loáng đang đặt trên sàn nhà kia. Maître sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nếu cô gây ra một “rắc rối” nào, nhất là trong buổi trình diễn có quy mô gần như quốc tế này, một dịp quan trọng nhất của ông.

Glyn dường như chẳng làm gì cả. Susan rất phẫn nộ trước thực tế này. Tất nhiên anh ta cũng có một công việc; đó là giám đốc điều hành một trong những công ty của bố mẹ. Như anh ta đã

nói với cô cách đây mấy tháng, anh ta chẳng làm gì cả vì rõ ràng là công ty vẫn hoạt động mà không nhất thiết anh ta phải đi làm. Không ai quan tâm nếu anh ta không có mặt ở văn phòng hàng ngày. Anh ta được cha cho phép sử dụng thời gian của mình tùy theo ý thích.

Cho đến cách đây năm tháng, khi anh ta lang thang cùng mẹ vào các nhà mốt, Glyn vẫn không có một mục đích nào cả. Bây giờ thì anh luôn tha thẩn trong các nhà mốt, tham dự tất cả những buổi trình diễn lớn và nhỏ. Anh luôn ngồi chỗ đó...chỗ ghế hàng đầu.

Các cô gái bắt đầu thắc mắc về anh ta. Nhưng chẳng bao lâu anh ta cũng nói với Susan tại sao anh ta lại đến đây. Đối với Glyn Mohr không thể có biện pháp thỏa hiệp nào, Susan nhanh chóng phát hiện ra điều này. Khi anh ra quyết định làm một cái gì thì không thể có ai hoặc cái gì gây cản trở được. Từ ban đầu, mục đích của anh ta là bắt quen với Susan.

Ban đầu cô cảm thấy hơi sợ sự chú ý đột ngột đó, nhưng sau đó cô cảm thấy hãnh diện và thích thú. Anh ta có nhiều tiền và luôn tặng cô quà, trong khi cô luôn thấy không thoải mái khi nghĩ rằng anh ta làm như vậy chỉ để mua cô.

Dĩ nhiên Susan đã bị chinh phục bởi viễn cảnh giàu sang. Cô muốn trở thành trung tâm của mọi sự chú ý và sau nhiều năm chắt bóp, hà tiện, cô đón nhận sự hào phóng của Glyn. Anh ta mạnh mẽ, đầy sức thuyết phục và luôn sắp đặt mọi thứ kể cả những khoảng thời gian họ bên nhau theo ý riêng của mình. Anh ta đặt kế hoạch cho từng phút còn cô thì quá bận để đặt câu hỏi cho những sắp đặt của anh ta. Bằng cách nào đó, sự có mặt của anh ta ở những nơi trình diễn dường như bù đắp cho những lần cô làm mẫu không thành công.

Trong lần gặp đầu tiên với Edward và Beatrice Mohr, bố mẹ của Glyn, hai bên đã cảm thấy không hài lòng về nhau. Edward là một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi mà chủ đề trong câu chuyện của ông luôn là lĩnh vực thị trường chứng khoán. Beatrice là một người đàn bà hóm hỉnh ăn sâu vào tính cách và Susan nhận thấy điều này chỉ qua năm phút họ làm quen với nhau. Thật đáng tiếc rằng Edward đã không lịch sự để đợi cho đến khi Glyn đưa Susan ra khỏi tầm nghe trước khi nói với bà vợ thô kệch của mình:

- Bea, sao bà lại để cho con trai chúng ta đưa hạng gái đó về nhà? Chắc chắn ngoài kia có đủ những đứa con gái trẻ để nó lựa chọn mà không phải hạ thấp mình với bọn người lao động đúng không?

Môi Susan mím chặt và cô có dịp chứng kiến sự lo lắng ghê gớm của Glyn khi anh cố gắng che giấu sự thô lỗ của cha mình. Thế nhưng anh ta không cần thiết phải lo lắng vì Susan đã quen với tâm trạng này. Sau tất cả những gì đã trải qua nhiều năm trước, cô đã có thừa kinh nghiệm! Cô chưa bao giờ thành công trong việc từ bỏ thói quen xem nhẹ các trọng âm trong câu nói của mình. Đó là những gì cô được thừa hưởng từ khu lao động nơi cô đã lớn lên. Bảy năm trước, khi cô mười bảy tuổi, cô đã đoạt giải trong cuộc thi người đẹp ở một trại hè. Cô phải mất rất nhiều

tuần tiết kiệm để có tiền trả cho một tuần nghỉ hè, rời xa hệ thống cửa hàng của Mackay. Số tiền của giải thưởng và một sự giới thiệu rất tình cờ đã khiến cô từ bỏ công việc bán hàng để theo nghề người mẫu. Phải thú nhận rằng, đã có những ngày rất tồi tệ mà cô không biết ngày hôm sau mình sẽ ăn gì, nhưng cô đã vượt qua được bằng cách: Làm nửa ngày công việc bồi bàn nặng nhọc trong một khách sạn. Cuối cùng lòng quyết tâm đã chiến thắng và cô đã vượt qua một cách “an toàn”. Nhưng có lẽ cô đã thất bại nếu như không có mẹ cô hàng tuần giúp đỡ cô một món tiền nhỏ...số tiền mà cô khó có thể cáng đáng nổi.

Trong ba năm qua mọi thứ đã thay đổi. Bây giờ chính cô, Susan, là người gửi tiền về giúp mẹ để nuôi dạy bốn đứa em trai và hai đứa em gái. Cảm giác nghèo khổ và những khoản trợ cấp xã hội vẫn khiến cô cảm thấy buồn nôn. Cô đã thề rằng sẽ không để mình nghèo lần nữa.

Quay trở lại phòng thay quần áo, Susan thả lỏng đôi chân mỏi rã rời. Cô mệt đến chết đi được và ý nghĩ được nằm ngủ khiến cô thấy phấn chấn. Cô xỏ bàn chân đau nhức vào đôi giày đế thấp, mặc dù biết rằng nó không thích hợp nhưng vào giờ này chắc sẽ chẳng ai có thể nhận ra điều đó. Cô đưa lược chải mái tóc lộn xộn của mình trước khi ấn nó, dù muốn hay không, vào dưới một chiếc mũ tinh nghịch. Cô mở túi xách lớn của mình rồi nhét tất cả những thứ còn lại vào trong và chuẩn bị ra về.

Bây giờ là lúc tắm nước nóng! Cô nghĩ. Tối nay cô cảm thấy rất mệt mỏi thậm chí không thể tự nấu nướng được nữa. Bánh quy, pho mát và một tách trà là đủ.

Bên ngoài phòng trình diễn, một chiếc xe thể thao màu xám bóng lộn đã đỗ sẵn ở đó. Anh ta làm thế nào mà luôn tìm được chỗ đỗ xe như thế nhỉ? Cô cau mày. Tối nay cũng như tất cả mọi tối khác. Glyn đều đợi bên ngoài. Đáng lẽ cô phải đoán được rằng anh ta đã ở đó. Nếu cô nghĩ ra điều này sớm hơn thì cô đã có thể lên ra ngoài bằng lối khác. Chẳng phải cô đã nói rõ ràng với anh ta tối qua rằng tối nay cô không rồi? Nhưng anh ta là một người đàn ông không có thói quen làm ngược lại những điều mình muốn.

Cô kéo người xuống đột ngột, nấp trong bóng tối và hy vọng anh ta sẽ không nhìn thấy cô. Với một chút may mắn thôi, có thể cô sẽ lẩn được ra ngoài ở hướng đối diện.

Tuy nhiên, bây giờ thì đã quá muộn. Với sự uyển chuyển của một con báo, anh ta mở tung cửa xe và sải bước về phía cô.

- Chúng ta sẽ đi đâu? – anh nói với giọng hách dịch – Anh đã đặt một bàn ở nhà hàng Alberto, nó có thích hợp với em không?

Đó lại là sự lựa chọn về địa điểm của anh ta. Luôn là như vậy.

- Glyn, em xin lỗi. Không phải tối nay, không, cảm ơn. Em nghĩ em đã nói rõ với anh hôm qua.

- Vớ vẩn! Tất nhiên chúng ta sẽ đi ra ngoài ăn. Em nên hiểu rõ con người anh từ bây giờ, em thân yêu. Nào ta đi! – Anh đẩy cô vào xe nhưng cô vẫn đứng im như trời trồng.

- Glyn, em mệt ra rồi. Em muốn đi về nhà. Thật sự em muốn như vậy.

Anh chăm chăm nhìn cô trong chốc lát, rồi cúi kính, đôi lông mày của quý dữ nhướn lên tỏ vẻ khó chịu.

- Anh muốn em đi với anh! – anh ta phản đối.

- Ôi, vì Chúa! Sao anh không bao giờ nghĩ xem em muốn gì? Cô nói gay gắt, và đẩy anh ra một cách thô bạo – mong anh tha lỗi cho em, em sẽ bắt xe buýt.

- Tốt thôi, - anh nói với giọng hờn dỗi – nếu đó là những gì em muốn, anh sẽ đưa em về nhà. Susan nhìn anh, không tin tưởng. Anh hứa, - anh nói tiếp – anh sẽ đưa em đến tận trước cửa căn hộ của em.

Anh giúp cô ngồi vào xe rồi lái đi.

Một bảng hiệu hiện ra lơ mờ, Susan giảm tốc độ để đọc chúng, sau đó cô lái xe rẽ trái theo chỉ dẫn và lạng xe qua khúc quanh để sang phía đường phụ.

CHƯƠNG 2

Môi Susan mím chặt khi cô nhớ đến những sự kiện diễn ra vào tối hôm đó...giờ phút định mệnh đó khi cô bước đi như một kẻ vô hồn về phía lối đi dẫn đến căn phòng đơn ở một khách sạn...

Glyn nhanh chóng vượt qua bốn dặm đường để đến khu nhà nơi Susan ở. Đó là khu nhà nằm trong một khu phố yên tĩnh với những ngôi nhà khiêm tốn mà khi nhìn ngoài có vẻ đã mục nát. Bên trong ngôi nhà là những hành lang tối om với những bức tường dán giấy đầy bụi bẩn, nhưng hai phòng Susan thuê lại sạch sẽ và sáng sủa. Cô đã mua những mảnh vải có màu sắc sặc sỡ làm rèm cửa, và dùng những đồ trang trí xinh xắn mà cô đã sưu tầm được từ bốn năm trước làm cho căn phòng trở lên ấm cúng. Giá thuê phòng cũng hợp lý và sống ở đây Susan cảm thấy thoải mái.

Đứng trước cửa phòng, Susan quay lại cảm ơn Glyn đã đưa cô về nhà nhưng anh vẫn đứng bên cạnh cô.

- Đưa anh chìa khóa – anh yêu cầu, và khi cô bắt đầu phản đối thì anh ta tiếp tục, - nếu em không đi ăn cùng anh thì ít ra em cũng phải mời anh một cái gì uống chứ - anh nhe răng cười – để cảm ơn vì đã tiết kiệm cho em tiền xe buýt.

- Anh biết đấy em không có rượu mạnh – cô ngắt lời – thậm chí không có cả bia nữa.

Anh ta tiến lại gần hơn.

- Anh nói là anh cần uống một cái gì đó, đúng không? Trà hoặc cà phê chẳng hạn. Côca nếu có. Tất cả mọi thứ đều là rượu ngon từ tay em.

Căn buồng có đặt chiếc máy bán hàng tự động lạnh lẽo và tối om, còn đồng hồ thì không hoạt động.

- May mà anh đi với em – Glyn nói khi Susan lần tìm mấy đồng xu trong ví.

- Em thường xuyên để vài đồng xu ngay sau đồng hồ để phòng trường hợp gặp rắc rối, như lúc này đây. Tiền xu không phải lúc nào cũng sẵn có. Nếu nó không hoạt động, thì em sẽ tự làm lấy và sẽ bôi xấu cái công ty điện đó – cô nói rồi đập mạnh vào cái đồng hồ đo.

- Glyn lôi trong túi quần ra một nắm xu và đứng ở đầu cầu thang để lựa chúng.

- Em thật may mắn, em yêu, - anh nói – Bốn đồng. Từng này có thể dùng trong một hai dịp nữa.

- Không, không, - anh phản đối khi cô đưa lại cho anh hai đồng.

Mắt Susan ánh lên nguy hiểm.

- Anh sẽ phải cầm chúng.

- Nếu anh từ chối thì sao?

- Thì đây sẽ là lần cuối cùng anh đưa em ra ngoài, hoặc đưa em về nhà.

- Phải cắt cái mũi xinh đẹp nhỏ nhắn kia của em thôi – anh nói nhẹ nhàng mặc dù ánh mắt anh vẫn không cười.

- Được thôi – cô trả lời lạnh lùng trước khi biến mất vào trong bếp. Em không có thứ gì mạnh hơn là cà phê đen, anh có muốn uống không?

- Anh thích loại trắng hơn, nếu em có dư ít sữa nào? – anh chế giễu. Susan đặt mạnh cái khay xuống bàn và anh nhe răng cười, anh biết rằng anh đã làm cô giận. Sau đó anh vào bếp cùng cô, đứng dựa vào cửa, tay rút túi quần và xem cô đổ nước vào bình đun trước khi cho lên bếp. Cô đi đến bên tủ bếp cạnh anh, tìm kiếm phía sau tấm rèm nơi cô cất giữ các đồ uống. Anh đến đó trước. Tay họ chạm vào nhau trên lọ cà phê. Đột nhiên anh kéo cô về phía anh và nhìn cô chăm chăm. Mặt họ chỉ cách nhau vài phân và thời gian dường như chững lại. Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên khi ngón tay anh vuốt ve má cô. Lúc đó cô chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi anh...và rồi anh xoay đầu cô cho đến khi môi cô vùi vào lòng bàn tay anh...anh ta chưa bao giờ đụng chạm vào cô như vậy bao giờ...quan hệ của họ vẫn hoàn toàn nghiêm chỉnh...cho đến tận bây giờ.

Đột nhiên anh thả cô ra và đi đến chỗ đặt ấm đun nước rồi bật nó lên.

Quay lưng lại phía cô, anh nói một cách điềm tĩnh:

- Susan, em sẽ lấy anh chứ?

Anh ta đang đùa, tất nhiên là thế rồi.

- Tại sao? – Cô vui vẻ hỏi.

- Thế tại sao người ta lại muốn lấy nhau? Anh quay người lại đối diện với cô. Mắt anh như có bức màn che kín nhưng anh đang nhìn cô thật gần.

- Vì...ồ hãy dẹp bỏ trò chơi ngớ ngẩn này đi!

- Anh thật sự nghiêm túc đấy, Susan. Người ta lấy nhau chẳng phải là yêu nhau đó sao?

Susan quay đi tránh cái nhìn chăm chú của anh. Cô lúng túng làm chén và đĩa va vào nhau kêu lách cách.

- Không cần phải nổi quạu và đỏ mặt lên như vậy, - anh cười và tiếp tục. – Rõ ràng là em không thể không nhận thấy rằng anh yêu em chứ? – giọng anh dịu dàng và bốn cợt khiến cô không biết có nên tin hay không.

- Em nghĩ sao? – anh hỏi.

Lúc này cô muốn cười thật to. Một bối cảnh để cầu hôn thật lãng mạn và không có đầu óc chút nào cả! Cô nhìn anh chăm chăm và bỗng nhiên cô nhận ra rằng anh nói thật lòng.

Nhưng cô có thể nói gì đây? Glyn thì cũng được đấy. Tất nhiên anh ta mắc nhiều lỗi, nhưng ai mà chẳng mắc lỗi, bản thân cô cũng vậy thôi. Anh ta thường cư xử như một đứa trẻ được nuông

chiều nhưng điều này cũng không làm giảm đi sự hấp dẫn của anh. Anh ta thoải mái trong chỉ tiêu và thích làm theo cách của mình. Tuy nhiên, anh ta biết rõ cô và thậm chí cả những khó khăn vất vả trong quá khứ mà anh ta vẫn không nản lòng. Anh ta coi trọng vẻ đẹp khuôn mặt cô và cô thấy vui thích khi được nuông chiều. Bất kỳ nơi nào họ đến hoặc làm gì cùng nhau cô không bao giờ phải lo sợ rằng anh ta không đủ tiền trả. Và điều này như thể cô là một người mẫu thành công vậy. Thật khó chịu khi phải chấp nhận sự thất bại nhưng cười Glyn là một cách nhượng bộ duyên dáng.

Nhưng phải yêu anh ta! Đó lại là vấn đề khác hẳn.

Thật kỳ lạ, như thể anh ta đọc được những suy nghĩ của cô vậy, anh cắt ngang:

- Anh biết rõ rằng em không yêu anh, Susan, nhưng em cần những gì mà anh có thể mang lại cho em. Hãy đặt anh sang một bên trong chốc lát và nghĩ đến những bộ quần áo, đồ trang sức, sự hưởng thụ và xa xỉ mà anh có thể đem lại cho em khi chúng ta lấy nhau. Tất cả mọi thứ em muốn sẽ đều là của em. Một ngôi nhà tao nhã, đồ ăn và sự ấm cúng, mà em không cần phải làm đến kiệt sức mỗi ngày ở chỗ của Maître. Hãy suy nghĩ đi, Susan, suy nghĩ đi!

Susan rùng mình. Một cảm giác xấu hổ bất chợt ào đến vì những gì anh ta đọc được trong suy nghĩ của cô lại đúng với những gì cô đang nghĩ.

- Anh đang biến em thành một kẻ hám lợi thật đáng sợ! – Cô nói.

- Anh cũng là một kẻ vụ lợi, em yêu! Có phải em nghĩ rằng anh ngu dốt sao mà không biết những gì đang diễn ra trong cái đầu bé nhỏ của em trong tất cả những tháng qua? Hãy thừa nhận đi, em yêu, em không thể có quan hệ với một người đàn ông hơn em những mười một tuổi nếu như anh ta không giàu có, đúng không nào? – Mặt Susan ửng đỏ lên vì xấu hổ. Đó là một sự thật đáng sợ!

Glyn cười hoan hỉ.

- Thôi nào, hãy thú nhận đi! Anh biết anh không phải là Don Juan, cũng không phải là Romeo khiến cho trái tim của bất kỳ cô gái nào cũng run rẩy khi nhìn thấy. Mũi của anh quá to, khuôn mặt anh lại khắc khổ và tóc của anh thì gần như là màu xám. Anh không thể nói mình là ngôi sao điện ảnh làm cho em ngây ngất điên cuồng trong vòng tay vuốt ve của mình...mặc dù vậy anh sẽ dạy cho em yêu anh, cô gái của anh ạ!

Anh dừng lại trong giây lát, rồi tiếp tục:

- Anh cũng biết rằng mọi người xem anh không phải là mẫu người đàn ông dễ chịu cho lắm. Anh ích kỷ, anh làm những gì mà anh thấy thích không cần biết đến những gì cản trở trên con đường để đạt được mục đích của mình; anh là người yêu sự xa hoa và anh sợ rằng sẽ có lúc anh uống rượu nhiều hơn mức cần thiết. Mặt khác anh là người chỉ dành cho em, mặc dù em không nhận điều đó. Em cần anh, em yêu. Em đấu tranh để giành được những thứ mà anh lại sẵn có.

Phải nói rằng anh là hiện thân của sự cảm dỗ. Tất cả những gì em phải làm bây giờ là chấp nhận lời cầu hôn của anh và em sẽ có tất cả mọi thứ. Em sẽ không phải làm đến kiệt sức ở nhà một thêm nữa và hãy trung thực với chính mình đi em – anh nhẹ nhàng nói – em không phải là người mẫu hàng đầu. Anh sẵn sàng giơ cổ ra đây và em có thể gọi anh bằng bất cứ cái tên nào khi anh nói điều này, rằng nghề người mẫu không thích hợp với em, phải vậy không? Một kiểu người như em hoặc là đứng hàng đầu hoặc không là gì cả, không đúng vậy sao? Thôi nào, em yêu, hãy rút lui ngay bây giờ khi em có thể...bằng cách lấy anh.

Susan tắt bỏ ấm đun nước, cô không nói gì. Glyn đã đọc được ý nghĩ của cô như đọc một cuốn sách.

- Em là một cô gái may mắn, anh nói nhẹ nhàng, anh có thể cho em một cái tên mà một số không ít các cô gái muốn có, để rồi qua anh họ có thể cuỗm tài sản của bố mẹ anh. Anh ba mươi lăm tuổi, sức khỏe tốt và có số dư tài khoản trong ngân hàng không giới hạn. Thêm vào đó, anh lại yêu em. (chả giống ai cả!)

Chưa bao giờ trong đời cô lại gọi lên nhiều giấc mơ từ một lời cầu hôn như của Glyn. Nó thật thô thiển nhưng trung thực. Cô như nghe thấy tiếng người bán hàng giải thích về món hàng của mình cũng giống như bây giờ vậy, một lần nữa cô muốn cười thật to. Tuy nhiên, lương tâm đã thắng cô.

Tất cả đều sai cả! Cô phải chấm dứt tình hình này trước khi quá muộn. Cô nói lớn:

- Tất cả đều không đúng. Anh quyến rũ em bằng những lời chào mời về sự giàu sang, và chỉ những người ngớ ngẩn mới không biết rằng tiền bạc không thể mua được hạnh phúc. Em không yêu anh và em không có ý định lấy ai đó mà không có tình yêu.

Anh cười rồi tiến lại phía cô. Anh vòng tay ôm lấy người cô và nói:

- Cưng à, em nói rất đúng! Anh đồng ý, anh nói thật không khéo léo. Tuy nhiên, em dường như cho anh là một kẻ đầu óc tầm thường. Ở tuổi anh, em không trông mong anh sẽ khờ khạo như một kẻ mới vào đời phải không? Anh chắc chắn rằng với bàn tay đầy kinh nghiệm này chẳng bao lâu nữa em sẽ yêu anh.

Susan rùng mình, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

- Nếu chúng ta thất bại? – Cô hỗn hển.

Anh một đặt ngón tay lên môi cô.

- Thất bại ư? Em biết anh từng đó thời gian chưa đủ để hiểu rằng anh luôn thành công với tất cả những gì anh muốn sao? Ngoài ra, em là ai mà lại nói đến thất bại? Chẳng phải em đã đi lên từ hai bàn tay trắng ư, không gì có thể cản trở em đúng không? Thôi nào cưng, hãy xem việc hôn nhân của chúng ta chỉ là một vấn đề cần phải giải quyết. Một vấn đề, hay một trận chiến, em thích nghĩ về nó theo cách nào cũng được, và một trong hai ta sẽ là người chiến thắng. Em

cần phải loại bỏ cảm giác có lỗi đi. Nếu anh sẵn sàng gánh lấy rủi ro, thì em sẽ được miễn trách nhiệm phải không? Vậy từ nay về sau đó sẽ là trách nhiệm của anh. Vậy em sẽ lấy anh chứ? Cô đẩy anh ra và cúi húi với đồng bát đĩa, lòng thấy hoang mang. Một phần cô muốn nắm lấy cơ hội này, nhưng không hiểu sao cô lại không muốn giam hãm mình quá nhanh như vậy.

- Nhưng bố mẹ anh không thích em – cô thoái thác – họ sẽ giận dữ thế nào khi biết tin này. Anh sẽ tốt hơn nếu lấy người khác, em chắc bố mẹ anh sẽ nói vậy.

Glyn khịt khịt mũi.

- Chúng ta không cần phải bận tâm đến họ. Đây là chuyện riêng của chúng ta, không phải của họ. Em là người anh chọn để trở thành vợ anh, đã có quá nhiều tranh cãi rồi.

Anh đặt tay lên vai cô rồi xoay người cô lại phía mình. Tay anh ôm lấy người cô và hôn theo cách như của người chỉ huy, người chủ sở hữu khiến cô thấy chẳng cảm thấy hứng thú chút nào, nhưng lại buộc phải chấp thuận.

Ồ đúng, Glyn Mohr, anh thật đúng là chuyên gia trong lĩnh vực này, cô nghĩ. Nhưng những gì anh thể hiện lại đều khiến cô chán nản. Nụ hôn của anh ra thật đáng sợ... Phải diễn tả ra sao nhỉ?... giống như kiểu trong giao dịch, đúng là như vậy... Nhưng cô trông đợi điều gì? Thế giới mở ra trước mắt cô chẳng hoặc điều gì đó cường điệu hơn? Anh ta nói là yêu cô, nhưng rõ ràng là không phải vậy, nhất là sau khi những cái hôn mang tính thủ tục như thế này. Chắc hẳn phải có nhiều, thật nhiều người đàn bà trước cô.

Liệu cô có chấp nhận được không? Cô rất muốn làm như vậy, mặc dù cô dễ dàng nhận biết được rằng đây là một sai lầm nghiêm trọng. Mặt khác, không phải cô đang lừa dối Glyn, vì rằng cả anh ta và cô đều nhận thấy những cạm bẫy trước mặt. Vì vậy, nếu cô nói “đồng ý” bây giờ, thì cả hai cùng phải gánh chịu lấy hậu quả nếu như sự việc không diễn ra như mong đợi. Cô sẽ không bao giờ cho mẹ cô biết rằng cô lấy Glyn chỉ vì tài sản của anh ta. Điều này nghe thật đáng sợ. Nhưng đó hoàn toàn là sự thật. Cô cảm thấy căm ghét chính bản thân mình. Bây giờ Glyn lại hôn cô theo một kiểu khác và niềm đam mê ẩn chứa đó khiến cô thấy sợ. Anh quá mạnh mẽ và đầy vẻ sở hữu, nhưng cô không muốn mình bị chế ngự. Nhớ lại những gì xảy ra với người mẹ đáng thương của cô vì bà đã để mình bị phụ thuộc và khống chế bởi cha cô. Ông là một người ích kỷ, thâm hiểm, khắc nghiệt và vũ phu, ấy vậy mà không hiểu sao mẹ cô lại yêu ông say đắm và gần như tan nát trái tim khi ông mất do một tai nạn nghề nghiệp. Hai mươi tuổi Susan đã thề rằng sẽ không bao giờ, không bao giờ cho đến tận hơi thở cuối cùng lại để bất kỳ người đàn ông nào đánh đập, ức hiếp hay chi phối khiến cô không thể sống theo cách của mình. Sau này, thậm chí nếu cô yêu ai đó đến mất trí đi nữa thì cô cũng không thể để cho mình bị chế ngự. Cô phải chế ngự được người đàn ông cô lấy làm chồng, chứ không thể để tình thế ngược lại.

Người đàn ông cô lấy làm chồng!

Cô bắt đầu cảm thấy run rẩy trong vòng tay rắn chắc của Glyn và một cảm giác sợ hãi quay cuồng nhận chìm cô. Cô đột nhiên thấy hoảng sợ. Cô bứt môi mình ra khỏi môi anh.

- Dừng lại, dừng lại, ôi, làm ơn hãy dừng lại – cô van nài – rồi lấy tay đẩy cầm anh ra xa. Cô cần môi, nhớ lại cái ôm ấp đó. Nếu cô muốn giữ được phần mình trong cuộc mua bán này, thì cô phải học cách chịu đựng với mọi khó chịu và cố gắng để hòa nhập với nó, nhưng điều này không phải dễ. Cô không thể để mất đi sự kiểm soát đối với bản thân mình.

Lấy hơi thật sâu, cô quyết định.

- Đồng ý, Glyn, em sẽ lấy anh và em hứa sẽ cố gắng làm theo những gì anh muốn.

Anh làm bầm với vẻ hài lòng, và trước sự ngạc nhiên của cô, anh châm một điếu thuốc. Điều này như thể anh hoàn thành một vụ giao dịch làm ăn và mang lại lợi ích cho cả hai bên.

Thật khác xa với những gì cô mong đợi!

Cổng khách sạn hiện ra mờ mờ đằng trước mặt Susan và cô lái xe vào bãi đậu. Bên trong tiền sảnh, người lễ tân mỉm cười chào đón cô, mấy phút sau, người trực tầng dẫn cô tới một căn phòng gọn gàng, sạch sẽ. Cô quăng vali lên chiếc ghế ở phía cuối giường rồi ngồi lên tấm khăn trải giường mềm mại. Cô đã làm được rồi! Cuối cùng cô đã được ở một mình và cuộc hôn nhân thế là đã đổ vỡ. Bữa tiệc tối nay cô không cần phải nói gì cả. Đến một lúc nào đó bạn bè của Glyn sẽ phát hiện ra tất cả; cô ước mình không làm hỏng đi mất ngày trọng đại này của Janine. Cô biết có hai người sẽ không nhỏ một giọt nước mắt nào khi biết tin hôn nhân của cô đổ vỡ. Đó là Edward và Beatrice Mohr.

CHƯƠNG 3

Khi được thông báo về đám cưới sắp sửa được tiến hành, cha mẹ Glyn rất lo sợ và ngay lập tức nói với con trai mình những suy nghĩ của họ về “Cô gái xuất thân từ tầng lớp dưới” đó. Beatrice cho rằng anh đang làm danh tiếng của gia đình bị huỷ hoại, và anh đã quên mất rằng trước đây cô ta là một hầu bàn, trong khi đó Edward thì làm đủ mọi cách để can ngăn không để Susan lấy Glyn.

Tuy nhiên, ông không nhận thấy rằng, cứ mỗi lần gặp gỡ với cô con dâu tương lai của mình thì quyết tâm của cô lại càng mạnh hơn. Cô đã quyết định gây ngạc nhiên cho tất cả mọi người bằng việc cưới Glyn. Cuối cùng Edward Mohr cùng đi thẳng vào vấn đề.

- Tôi biết loại người như cô. Cô là một kẻ đào mỏ tầm thường. Cô lừa con tôi để nó cưới cô. Giọng ông khinh bỉ, ánh mắt ông quắc lên khi Susan trừng mắt nhìn ông lạnh tanh. Cô không yêu thằng Glyn của tôi- ông buộc tội- Cô không xứng đáng vì nó.

- Tôi không lừa gạt Glyn!- cô đáp lại giọng giận dữ, mặt đỏ bừng bừng- Chúng tôi đều biết rõ những gì tôi đang làm gì thừa ông Mohr. Rõ ràng ông đã quá tin tưởng vào con trai mình, rằng đưa cho anh ta ít tiền là có thể biết được quyết định của anh ta phải không? Tôi nghĩ rằng con trai ông đã qua cái tuổi cần có những lời chỉ dẫn vừa cha mẹ- Cô dừng lại đột ngột- tôi không muốn tranh luận về vấn đề này thêm nữa. Nếu ông muốn nói gì nữa thì hãy nói với Glyn. Ông Mohr giận run người rồi chỉ tay vào Susan.

- Tôi cảnh cáo cô, rằng nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra giữa cô và con trai tôi, thì tôi sẽ không thể không trừng phạt cô.

Điều này báo trước một sự khởi đầu tốt đẹp đây!- cô hài hước

Vài ngày sau đó, Glyn lái xe đưa cô về thăm mẹ cô. Bà Onsworth rất mừng rỡ khi nhìn thấy họ và đúng như Susan nghĩ, ngay lập tức bà đã thích Glyn.

- Hãy chăm lo cho nó- bà van nài giọng đầy nước mắt- hãy yêu nó. Nó là một cô gái tốt và là một đứa con ngoan.

- Vâng- Glyn hứa, cô hứa anh bống khô lại.

Còn lại một mình với Susan, bà Onsworth nói:

- Con đang chơi trò gì vậy, con gái? Con không yêu nó. Hãy thành thật với mẹ. Hãy nhìn xem con gái của tôi lại có thể chấp nhận lấy chồng mà không có tình yêu! Nhưng anh ta lại rất yêu con.

Susan nhìn lên hoảng hốt.

- Điều này nhận thấy rõ lắm hả mẹ? -cô hỏi

- Rằng anh ra yêu con hay con không yêu anh ta ư? Cả hai. Có thể không phải ai cũng nhìn thấy

điều này như mẹ. Mẹ yêu người đàn ông ốm yếu là cha con với tất cả sự đam mê và vì thế cũng có thể mẹ nhận thấy nhanh hơn so với những người chưa từng trải qua. Con có nghĩ đến những gì con mang đến cho anh ta bằng việc lấy anh ta mà không có tình yêu sao? Bà nắm chặt tay Susan- con sẽ huỷ hoại anh ta. Hãy nói cho anh ta biết bây giờ trước khi quá muộn. Hãy thành thật với anh ta.

Susan mỉm cười. cảm thấy chán ngấy đề tài này.

- Nẹ, mẹ đang quan trọng hoá vấn đề đấy. Mẹ không thấy rằng Glyn cũng đã biết eàng con không yêu anh ta ư?

Mẹ cô nhìn cô chăm chăm vẻ không tin.

- Vậy tại sao anh ta vẫn tiếp tục ...vở kịch này?

- Đừng nặng xị lên thế mẹ! Con không lừa gạt Glyn. Chúng con ffeefu biết rõ người này trông mong ở người kia điều gì.

Bà Onsworth vẫn chưa nguôi. Bà tỏ rõ sự không hài lòng.

- Con yêu, mẹ không nghĩ mẹ lại muốn đến đám cưới của con- bà nói trước khi học rời căn nhà, Susan cắn chặt môi nhưng cô không nói gì. Đơn giản chỉ vì mẹ cô không hiểu.

Đêm đó, cô đã khóc cho bản thân mình rồi ngủ thiếp đi.

Biết không thể ngăn cản được đám cưới, bà Mohr quyết định tổ chức một tiệc cưới hào nhoáng để gây ấn tượng với những bạn bè quann trọng trong giới của bà. Glyn lại khiến bà thêm tức giận hơn khi anh không đồng ý một bữa tiệc phô trương loè loẹt như vậy.

- Những người bạn của chúng ta sẽ nghĩ gì về chúng ta đây- bà rên rỉ- gia đình Arbutnorths, gia đình Courtenay- Hamptons và các gia đình khác nữa.

- Mẹ, con không quan tâm họ nghĩ gì, Susan và con không phải là diễn viên. Hơn nữa, chẳng phải mẹ đang tự lừa dối mình đó sao? Con biết mẹ kịch liệt phản đối đám cưới này. Con với Susan quyết định sẽ tổ chức một bữa tiệc đơn giản.

Bà Mohr khịt mũi.

-Ồ, tốt thôi- bà nói vẻ hờn dỗi- con có cách riêng của con. Con luôn là như vậy, vì thế mẹ không hy vọng con sẽ thay đổi vào thời điểm muộn mằn này. Mẹ chỉ hy vọng vợ con sẽ nhớ trách nhiệm của mình đối với tên tuổi gia đình và nghĩa vụ sinh một đứa bé thù kể càng sớm càng tốt. Con nợ bố con điều này.

Glyn cười rung người.

- Con đảm bảo với mẹ, thưa mẹ. Susan biết rõ những gì mọi người trông mong ở cô ấy.

- Nhưng còn con? –Mẹ anh nhấn mạnh. Glyn quay đi chỗ khác.

- Vâng, thưa mẹ. Con và bố đều hy vọng rằng con sẽ có con trai để duy trì tên tuổi gia đình. Con cam đoan rằng Susan sẽ không quên nghĩa vụ của cô ấy.

Những ngày trước khi cưới được dành để tìm kiếm một ngôi nhà ở ngoại ô thành phố. Cuối cùng Glyn mua một lâu đài cổ thời Victoria ba tầng rộng lớn. Susan nhìn nó chăm chăm sợ hãi.

- Làm sao em có thể giữ cho tất cả những phòng đó luôn sạch sẽ và gọn gàng được? – cô nói- Và tái ao mình lại phải cần một nơi ở rộng như thế?

- Chúng ta phải hưởng thụ, em yêu- Glyn dịu dàng nói- Anh sẽ thuê người giúp việc.

- Nếu chúng ta không tìm được ai đó! – Susan vặn lại.

- Mọi thứ sẽ đầu vào đó, em yêu, em không cần phải bận tâm làm gì. Mẹ sẽ tìm giúp chúng ta.

Susan nháy dựng lên.

- Thế mẹ anh có định kiểm soát cuộc sống của chúng ta ko? – cô hỏi một cách chua chát.

Glyn cười.

- Tất nhiên ko. Anh quyết định là em ko cần lo về việc gặp gỡ với khách khứa, anh sẽ nhờ mẹ anh làm việc đấy giúp em.

- Thế còn đồ đạc cho toà lâu đài này? – Cô hỏi.

- Chúng mình còn nhiều thời gian cho việc đó. Anh đã có một số đồ đạc được cất giữ nhiều năm nay. Những thứ đó ông bà để lại cho anh. Anh nghĩ rằng mình không phải mua gì nhiều, tất nhiên là ngoại trừ thảm.

Susan quay mặt đi, đầy thất vọng. Vậy là cũng như thường lệ anh ta đã sắp đặt tất cả. Một lâu đài thời Victoria lạnh lẽo và gió lùa, những đồ gỗ nặng trĩu cổ lỗ đầy bụi, lưu giữ từ thế kỷ này sang thế kỷ khác.

Cô muốn được sống ở một ngôi nhà mới, hiện đại với đồ đã thiết kế đơn giản kiểu mới nhất, nhưng bây giờ tất cả ko phải như vậy. Một lần nữa, Glyn đã xem nhẹ việc này là không cần thiết phải hỏi ý kiến cô.

Lễ cưới được tổ chức vào một buổi sớm mùa thu lạnh lẽo. Chỉ có 4 ng làm chứng, còn lại là tất cả bạn bè của Glyn. Sau đó, Susan và người chồng mới của mình đi nghỉ tuần trăng mật ở đảo Canary.

Ngay từ đầu, tuần trăng mật dường như đã được báo trước là thất bại. Khi tàu rời cảng, một đợt gió hướng tây dữ dội và lạnh buốt ập đến và ngày một mạnh lên. Trên boong tàu, Susan và Glyn đứng sát nhau, nhìn về phía bờ biển đang dần biến mất, cho đến khi cơn gió lạnh buộc họ phải vào trong cabin.

Glyn đặt phòng hạng nhất vì thế họ có thể tận hưởng những giây phút riêng tư bên nhau. Khi họ cùn sóng bước bên nhau, boong tàu bắt đầu lắc lư. Susan nắm chặt lấy lan can tàu.

- Chuyện gì vậy, em yêu? – Glyn thì thầm bên tai cô. Cô cố gắng kéo người thẳng lên và mỉm cười.

- Ồ, không tất nhiên là ko có gì- giọng cô vui vẻ.

Trở lại buồng, cô bắt đầu cởi áo khoác và khăn quàng. Sàn nhà chuyển động bất thường dưới chân cô nhưng Glyn dường như ko để ý đến điều đó. Anh đến bên cô và quàng tay quanh người cô.

- Em yêu- Anh thì thầm- Cuối cùng anh cũng có em một mình. Mỗi anh lần tìm quanh cổ cô và nhẹ nhàng anh cởi từng chiếc cúc áo cô, anh thì thầm những câu gì mà cô ko nghe rõ. Tiếp đó mỗi anh gặp mỗi cô, mạnh mẽ đòi hỏi, đầy vẻ quyền lực và chuyên nghiệp.

Sàn nhà lại chuyển động, lần này thì rõ hơn. Tiếng kêu rền của động cơ vang đâu đó phía xa mạn tàu. Với tất cả sức mạnh của mình, Susan đẩy Glyn ra xa và ngồi xuống giường vội vã, mặt cô trắng nhợt.

- Ôi, Glyn, em nghĩ em bị ốm mất rồi –cô rên rỉ.

Thời tiết ngày một xấu đi và cơn bão kéo dài trong 3 ngày đêm. Susan không quan tâm mấy đến những gì xảy ra xung quanh khi cô nằm bẹp trên giường, cô quá mệt mỏi đến nỗi ko nhận biết được ngày hay đêm. Bác sĩ của tàu đến khám cho cô thường xuyên, bắt cô uống thuốc, nhưng giường như không thấy có tiến triển gì hơn.

Con tàu nhồi lên hụp xuống, tránh tránh trước những cơn sóng biển sục sôi, giận dữ. Khi mọi thứ trở lại bình thường, Glyn đi dạo quanh boong tàu vắng rãnh hoặc làng thang ở những nơi công cộng vắng người. Anh ngẫm nghĩ, giá mà anh chọn đi bằng máy bay thay vì bằng tàu thủy thì đâu đến nỗi. Bác sĩ của tàu nói rằng không nên đưa Susan đi bằng tàu thủy vì như thế thật liều lĩnh với sức khỏe của cô.

Ngồi trong phòng ăn 1 mình, anh cảm thấy hoàn toàn cô đơn, và có nhiều thời gian để suy nghĩ khi anh theo dõi những con sóng màu xám chồm lên mũi tàu.

Cơn bão lắng xuống nhưng đó là mấy ngày trước khi Susan cảm nhận được những gì xung quanh cô. Cho đến tận lúc thả neo xuống một bến cảng yên tĩnh và đầy ánh nắng thì đây mới là lần đầu tiên cô mới lên trên boong tàu kể từ khi rời bờ biển nước Anh. Nhợt nhạt và run rẩy, cô nhìn sự hồi hả xung quanh với ánh mắt thờ ơ.

Bây giờ khi cô đã khá hơn, Glyn mới bắt đầu thể hiện uy quyền của một người chồng. Cô ko thích làm tình, nhưng cô biết những gì đang chờ đợi cô và vì thế cô phải cam chịu mặc dù cô cảm thấy vẫn chưa được khỏe. Nhưng nó thật tồi tệ khác xa với những gì cô đã tưởng tượng. Glyn làm chuyện đó ích kỷ một cách thô bạo mà thiếu sự khéo léo dịu dàng làm cho cô sợ và cảm thấy ghê tởm. Cô gần như hét lên khi anh đi vào trong cô.

Và rồi khi đã kết thúc, anh nằm lăn sang bên cạnh cô và ngày o o, 1 tay đè ngang ngực cô, còn tay kia treo ngược trên thành giường. Cô nhìn anh... nhìn bộ tóc dày đen nhánh và bóng chốc rùng mình. Dường như chẳng mấy chốc nữa anh sẽ tỉnh dậy và sẽ lại làm tình với cô trong khi đây cô cảm thấy thực sự hoảng sợ, ngồi nép mình phía cuối giường.

Trong một thời gian ngắn cô bắt đầu thấy khiếp sợ những lời đề nghị thân mật và đưa ra một loạt những lý do để tránh gần gũi với anh. Cô cố gắng không bao giờ thay quần áo khi anh có mặt trong phòng vì như vậy luôn gợi ham muốn trong anh.

Không phải là anh ta ko có kinh nghiệm, nhưng cô đã quyết dứt khoát, vì rằng anh ta ko nghĩ đến hay ko quan tâm đến cảm xúc của cô ra sao.

Anh ta là 1 ng ích kỷ, tàn bạo, trong khi cô chỉ là 1 thứ đồ vật nhằm thoả mãn anh ta. Nghe tiếng anh ta ngáy bên cạnh mà nước mắt cô tuôn trào. Anh không cho cô thấy rằng cô ồm như thế nào? Cô muốn nói với anh ta rằng anh ta đã không chịu giúp đỡ cô, nhưng cố không đủ can đảm. Chắc chắn anh ta sẽ vùi vào mặt cô, và điều đó thì cô không thể chịu nổi, nhất là vào giai đoạn này. Cô cần sự dịu dàng và quan tâm nhưng cô nhận thấy rằng ở Glyn dường như không có sự chuẩn bị này.

Cô ghét những giây phút riêng tư họ bên nhau và tất nhiên nó không lâu trước khi Glyn nhận ra. Miệng anh méo xệch khi anh đẩy cô ra một cách thô bạo. Cô phải bám chặt vào thành đệm để không lăn ra khỏi giường.

- Có lẽ anh hy vọng quá nhiều rằng em sẽ thay đổi sau khi tuần trăng mật chấm dứt và khi chúng ra về nhà? –anh nhếch mép cười khi nhồm dậy khỏi giường- Ôi tuần trăng mật!

- Anh đi đâu thế? –Susan lo lắng hỏi khi anh bắt đầu mặc quần áo.

- Nó có quan trọng không chừng nào em cư xử vẫn theo cách riêng của mình? –Anh cần nhàn và đóng sập cửa lại.

Cô khóc rồi ngủ vùi sau khi chờ một cách vô vọng rằng anh sẽ quay trở về. Tại sao, ôi, tại sao anh ta không cố gắng hiểu những khó khăn của cô?

Họ gặp nhau vào bữa sáng hôm sau. Anh đã ngồi sẵn đó khi cô bước vào phòng ăn của họ.

- Chào em –anh nói –Anh đã gọi món cho em. Không một lời xin lỗi, không gì cả và ý định bước tới với một cái hôn chào buổi sáng của cô nhanh chóng bị dập tắt. Đúng! Cô phải chỉ cho anh ta thấy rằng hai người có thể cùng chơi trong các trò chơi và vũ hội, cười và nói như trước đây, nhưng khi chỉ còn lại hai người với nhau thì chỉ còn lại sự lạnh nhạt. Glyn không có ý định làm tình với Susan nữa, thậm chí không hôn và ôm cô nữa. Sự nhút nhát khiến cô rời xa anh và cô cảm thấy sợ hãi mỗi khi anh đến gần, thậm chí chỉ là chạm nhẹ vào tay.

Ngày tháng trôi đi và chuyển đi về diễn ra yên ả. Susan không bị ốm nữa mặc dù cô cảm thấy mệt mỏi trong suốt thời gian đó. Cuối cùng tuần trăng mật cũng chấm dứt và họ đang lái xe trên con đường rải sỏi, đập vào mắt cô trước tiên là sự lạnh lẽo hoang vắng và không mấy thân thiện của ngôi nhà. Tim Susan trùng xuống. Cô đã đến một nơi nào như cái lâu đài này chưa nhỉ?

CHƯƠNG 4

Cuộc sống sau tuần trăng mật đối với Susan trở thành một chuỗi những bữa tiệc đường như không bao giờ chấm dứt. Tất cả bạn bè và đồng nghiệp của Glyn đều muốn được gặp gỡ cô. Sau nỗi sợ ban đầu, Susan nhanh chóng nhận thấy rằng cô đã rất thành công đối với cả đàn ông và đàn bà, điều này làm cô rất ngạc nhiên. Cô cũng rất hài lòng khi biết rằng một hoặc hai người trong số họ đã thấy ảnh cô trên nhiều tạp chí thời trang và họ còn dán ảnh cô ở nhà. Tất cả bạn bè của Glyn đều giàu có, đầy thế lực và cô hơi sốc khi nhận ra rằng mặc dù cô đã hòa đồng với tất cả mọi người nhưng cô không có điểm gì chung với bất cứ ai trong số họ - trống rỗng, ngớ ngẩn và thường làm cho người ta phát chán lên vì cái đầu óc hạn hẹp của họ. Họ có những người giúp việc để làm những công việc trong nhà, có vú em để chăm sóc con cái. Tất cả mọi thứ và mọi người dường như đều giả tạo cả.

Đối với người ngoài, cuộc hôn nhân của Susan và Glyn dường như rất êm đềm trong những tháng đầu sống với nhau, chỉ có hai người họ là biết được sự thật. Họ đã thỏa thuận sẽ cư xử bình thường khi có mọi người, mà không cần nghĩ đến những khó khăn khi họ ở nhà. Chẳng bao lâu mọi người bắt đầu nói bóng gió về đứa trẻ...một cách nói làm Susan thấy buồn nôn. Mắt Glyn ánh lên vẻ cảnh cáo khi anh thờ ơ trả lời:

- Còn nhiều thời gian cho việc ấy, đúng không, em yêu? – anh cười gượng gạo và nắm chặt tay cô khiến cô đau đớn. Cô muốn hét lên, nhưng rồi lại quyết định tỏ ra vẻ ngượng ngùng, để thỏa mãn những người đặt ra câu hỏi.

Sau cái vẻ ngoài rạng rỡ hạnh phúc, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự sợ hãi và phẫn nộ, Glyn đã thiếu kiên nhẫn và rất bức bối trước sự bị động và khiếp sợ của vợ anh. Về phần Susan, dù có cố gắng giả vờ đến đâu, cô cũng không thể rời xa sự thật rằng Glyn làm tình với cô chỉ để thỏa mãn bản thân anh ta. Cô muốn đáp lại sự sôi nổi ấy của anh nhưng không thể, cô không cảm thấy gì. Thậm chí một ánh lửa ấm áp le lói cũng không có. Cô thấy rùng mình mỗi khi anh tiến lại gần cô, và bắt đầu thấy khiếp sợ cả những cái hôn nhẹ nhất.

Vào một tối muộn, trong khi cô đang rửa bát đĩa thì Glyn bước vào bếp.

- Sao em không để chúng lại đến sáng mai cho bà Coombes? – anh nói.

- Đôi lúc em thích tự làm.

- Vớ vẩn. Nó sẽ làm hỏng bàn tay của em mất. Hay chúng ta mua một cái máy rửa bát? Người ta

nói chúng rất tốt. Anh đứng đằng sau cô khi cô cúi xuống chậu rửa bát, anh nắm lấy vai cô và môi anh bắt đầu lần tìm quanh cổ cô. Cô nháy dưng lên như thể bị bỏng do nước sôi.

- Mẹ kiếp – anh càu nhàu, rồi ôm lấy mồm. Chuyện quái quỷ gì xảy ra với em thế? Em lạnh lùng, lạnh lùng đến chết tiệt. Trong em không có một rung động nào sao? Anh chộp lấy tay cô rồi kéo cô lại đối diện với anh. Cô chống cự một cách quyết liệt.

- Không phải bây giờ, em bạn – Cô chống đối, hoảng sợ.

- Mẹ kiếp, tôi chỉ muốn hôn em, và em sẽ thấy thích. Anh kẹp đầu cô giữa hai bàn tay rồi bắt đầu bóp chặt. Sau đó anh túm lấy tóc cô và kéo mặt cô lên nhìn anh. Giọt nước mắt đau đớn chảy dài trên khuôn mặt cô song anh vẫn mạnh mẽ và không thương xót khi anh đặt môi lên người cô, khiến cô òa khóc. Cái hôn là sự sỉ nhục, đó chính là điều anh muốn. Cô giờ tay tát thật mạnh vào mặt anh.

Anh bất ngờ lùi lại.

- Làm ơn, Glyn, hãy để em yên! – Cô van nài – em đau đầu quá.

- Em bạn, em bị đau đầu – Anh bắt chước cô, giọng cay độc. Không phải em hay dùng những lý do đó sao? Phải chăng em sinh ra đã không có khả năng yêu ai?

Anh giận dữ, mắt nhìn xuống chông bát đĩa. Anh cầm chúng lên một cách cẩn thận từng cái một rồi với một cái vung tay đầy ẩn ý, anh quăng chúng vào tường làm chúng vỡ tan, kêu loảng xoảng.

Susan òa khóc. Glyn giậm chân bước ra khỏi phòng.

- Anh đi đâu thế? – Cô gọi theo anh.

- Ra ngoài. Bất cứ nơi nào miễn là không phải ở đây. Cho mọi người thấy rõ tôi như thế nào. Sau đó có thể tôi sẽ say rượu, đó cũng chỉ là một sự thay đổi không khí.

Cánh cửa sập mạnh và Susan chỉ còn lại một mình. Cô dựa vào tủ đựng bát đĩa và bắt đầu khóc. Cô đã làm gì vậy? Tại sao cô lại đồng ý cái đám cưới này?

Glyn đã làm đúng như những gì anh ấy nói. Sáng hôm sau Susan đã sợ phát khiếp khi cô tìm thấy Glyn say mềm trên ghế trường kỷ, trong phòng sặc mùi rượu mạnh.

Những lời mời tiếp tục chào đón. Vũ hội, tiệc tùng ăn uống, đi nhà hát và chưa kể đến vô số những bữa tiệc đứng. Sự thân thiện của Susan đối với những người bạn trai của Glyn càng làm tăng thêm mối bất hòa giữa họ. Với cái nhìn lộ rõ vẻ giận dữ, chồng cô theo dõi khi cô cười và nói chuyện với bạn của anh, nhưng anh không nói gì, và điều này càng khiến cho Susan xa cách anh hơn. Cô đón nhận những lời ve vãn, tặng bốc thái quá của mọi người, thế nhưng lòng cô

vấn nặng trĩu.

Và rồi không người đàn ông nào có thể kiên nhẫn được lâu, thái độ của Susan bị đáp lại bằng sự thô lỗ của Glyn, mà anh ta chẳng cần biết có ai nghe thấy không. Cô đỏ mặt vì xấu hổ, điều này lại càng làm Glyn hài lòng.

- Ông tướng, hãy bình tĩnh – giọng một người đàn ông trẻ buộc phải thốt ra sau lời nhận xét cay độc của Glyn đối với vợ. Glyn cười mỉa mai trước khi trả lời:

- Đừng để ý đến chúng tôi, Charles, Susan rất yêu tôi nên cô ấy không để ý đến những gì tôi nói về cô ấy, đúng không, em yêu? – anh nói rồi đặt tay vòng qua vai cô một cách âu yếm và chạm nhẹ môi lên trán cô. Móng tay anh cắm sâu vào phần trên tay cô, nhưng cô vẫn phải cố gắng để mỉm cười duyên dáng.

Chẳng bao lâu sau Susan bắt đầu cảm thấy sợ các bữa tiệc, nhưng Glyn vẫn khẳng khái bắt cô phải đi cùng anh.

- Cô phải thể hiện là một người vợ đẹp và đáng yêu của tôi! – anh nhạo báng. Anh ngả người vào vai cô khi cô làm tóc – Vào một ngày, cô gái của tôi ạ, ai đó sẽ đánh thức cô và chỉ cho cô thấy cô đã bỏ lỡ mất cái gì. Tôi thấy tội nghiệp cho người đàn ông đó, bất kể người đó là ai. Anh kéo tóc cô một cách đột ngột – Và vì Chúa cô hãy bôi một chút màu lên má để che giấu đi quầng mắt thâm tím kia. Mọi người chắc sẽ cho rằng cô có mang đó. - Anh cười chua chát. Cuối cùng bạn bè họ cũng không thể không nhận ra tình trạng căng thẳng giữa họ. Pamela Bristow, vợ một người đồng sự của Glyn, cố gắng kéo cô ra ngoài để nói chuyện riêng với cô. Họ ngồi riêng với nhau trong phòng ngủ, trang điểm lại khuôn mặt mình khi Pamela giục cô giải tỏa những gánh nặng trong lòng:

- Hãy đừng xem em là tọc mạch, Sue, nhưng người ngó ngán đến mấy cũng nhìn thấy là có chuyện gì đó giữa chị và Glyn. Chị có muốn kể cho em nghe không? Tất nhiên em sẽ tuyệt đối giữ bí mật. Nhưng em không thể chịu được khi nhìn thấy hai người đau khổ. Em biết rất rõ Glyn. Anh ta làm hỏng cả cuộc đời anh ấy, chúng ta đều biết vậy, nhưng anh ta yêu chị - Pamela ngồi xuống giường và nhìn Susan tỏ lại môi.

- Tôi đã hy vọng mọi người không nhận thấy những gì đang diễn ra – cô nói yếu ớt.

- Bản thân Glyn đã làm tình hình càng thêm khó khăn với những nhận xét khắc nghiệt của anh ta. Sue, chị không thể cứ giả bộ không có chuyện gì xảy ra mãi được. Vậy đó là chuyện gì vậy? Thật quá sớm để rồi ngay sau đám cưới hai người lại trở nên hằn thù với nhau trong khi rõ ràng hai người đều yêu nhau.

- Tôi thật ngó ngán vì đã lấy anh ấy! Cô nói, chúng tôi nghĩ mọi chuyện có thể giải quyết được,

nhưng chúng tôi đã làm. Và bây giờ thì đã quá muộn.Ồ, Pam, tôi có thể làm gì được bây giờ? Glyn...anh ấy...anh ấy – Cô ấp úng.

- Em hiểu, Sue, em hiểu những gì chị định nói. Anh ấy đang làm tổn thương chị theo cách của anh ấy. Và làm theo cách trẻ con nhất...giữa công chúng. Tội nghiệp Glyn! Anh ấy chưa bao giờ được dạy dỗ đúng cách. Đó là do người mẹ của anh ấy đã làm anh ấy trở thành một người đàn ông ego lả, yếu mềm.

Cô nhìn Susan một cách sắc sảo. Ấy vậy nhưng em chưa nhìn thấy một người đàn ông nào lại yêu đắm đuối đến thế.

- Chắc là cô đã làm – Susan lạnh lùng nói.

- Đừng ngó ngán vậy, Sue. Tất nhiên là anh ấy yêu chị, cũng nhiều như chị yêu anh ấy.

Pamela đã không hiểu! Susan nghĩ một cách buồn bã.

- Có phải vẫn một câu chuyện cũ rích đó? – Pamela nhẹ nhàng nói.

- Cô đang nghĩ gì vậy?

- Ô, chị thật ngây thơ! Chuyện trong phòng ngủ, tất cả chỉ có vậy.

Susan đứng dậy.

- Tôi không muốn bàn luận thêm về chuyện này nữa.

Cô nói một cách cáu kỉnh, má cô đỏ ửng. Pamela thở dài và quàng tay quanh người Susan.

- Tại sao cho không bỏ đi cách nói thẳng toẹt mình thay vì chỉ cần nhìn anh ta nhẹ nhàng thôi?

- Cô đề xuất – Thật kỳ lạ nhưng em thấy một cuộc nói chuyện nho nhỏ cũng có thể làm mọi thứ trở lại trật tự của nó.

Susan không trả lời. Dưới cầu thang, Glyn đang đứng đợi, một tay vịn vào trụ cầu thang còn tay kia cầm ly rượu.

Ôi, hy vọng rằng anh ấy không uống quá nhiều, Susan nghĩ. Cô đã thấy chồng mình say rượu một lần và lần đó đã khiến cô rất sợ hãi. Bố cô thường xuyên say rượu khi về nhà...và mắt mẹ cô luôn sưng húp vào sáng hôm sau...

- À! Glyn nói lớn – Cô vợ nhỏ đáng yêu của tôi đây rồi. Em đã ở đâu trong suốt thời gian ấy.

Chắc chắn cái mũi nhỏ xíu kia không cần một sự quan tâm với từng ấy thời gian chứ? Anh bước lên mấy bậc cầu thang đón cô.

- Hãy yên lặng, Glyn! – Cô hối thúc khi mọi người dừng lại vì tiếng Glyn quá to. Nhưng Glyn vẫn tiếp tục.

- Không còn nghi ngờ gì nữa, có phải vợ tôi đã kể cho cô nghe những chuyện vặt vãnh mà không thể kể ra trước mọi người phải không? Anh cười khinh miệt, rồi đẩy cô về phía một người đàn ông trung tuổi trước sự ngạc nhiên của ông ta. Đây, George, anh phải nhảy với Susan yêu quý của tôi. Cô ấy không muốn nhảy với tôi vì tôi ôm cô ấy quá chặt và giẫm lên chân cô

ấy...nhiều lần quá. Anh giờ ly rượu lên cao và nheo mắt nhìn nó. – Trong khi ấy tôi sẽ uống thêm vài ly này nữa. Tôi nghĩ có thể đêm nay tôi sẽ say. Susan rất sợ những người say rượu, phải không, em yêu? Và cô ấy còn sợ nhiều thứ khác nữa.

Anh lướt qua Susan và đi tới quầy rượu. Cô đứng lặng trên cầu thang, nước mắt làm cô cay xè đến nỗi cô không thể nhìn thấy George đang đứng trước mặt cô. Và rõ ràng anh ta đang ôm cô rất chặt.

- Thứ lỗi cho tôi vì không thể nhận lời mời nhảy của anh – cô nói với anh ta – tôi cảm thấy hơi mệt. Tôi nghĩ tôi phải về nhà.

Mọi việc không thể cứ tiếp tục như vậy mãi, cô quyết định. Cuộc sống của cô ngày một trở nên tồi tệ. Tất cả đều do lỗi của cô. Cô đã đẩy Glyn thành một người như thế này, và bây giờ là lúc để cô sửa chữa, mặc dù cô không thể từ bỏ ý nghĩ rằng một người đàn ông với cá tính mạnh mẽ hơn có thể giải quyết được những khó khăn này.

Glyn ngày một yếu đuối. Cô thấy thất vọng. Cô không muốn lấy một người đàn ông có thể khống chế được cô, nhưng mặt khác cô cũng không muốn lấy một người mà cô có thể lán áp, đè bẹp anh ta dưới chân mình.

Cô mong muốn điều gì vậy?

Glyn đã không về nhà cho đến tận gần sáng, nhưng lúc đó cô đã ngủ.

Khi cô tỉnh dậy, cô thấy anh ta đang đứng cạnh giường, nhìn cô với vẻ giận dữ. Cô ngồi dậy, đột nhiên thấy sợ và cô kéo cái ga trải giường quấn quanh người.

Chỉ cần anh ta van nài cô xin tha thứ! Nhưng không có một lời xin lỗi nào. Thay vào đó anh ta nhìn cô rất căm giận. Cô cảm thấy người bưng bưng, vẻ mặt đe dọa của anh làm cô ghệt thở.

- Một màn trình diễn tuyệt vời tối qua! – Cô nói.

- Thật vậy sao? Còn cô thì sao? Cô không uống với tôi một ly rượu nào, cô từ chối nhảy với tôi, và khước từ lời chào đón nồng nhiệt của tôi. – Anh ngồi phịch xuống giường, rồi chộp lấy cổ tay cô mà vặn. – Vậy cô muốn gì? Một người đàn ông khác, hay một khoản tiền tiêu lớn hơn? Anh thả cô ra, hất tay cô một cách thô bạo. – Được thôi. Cô sẽ có thêm tiền. Tôi sẽ dàn xếp với ngân hàng để tăng khoản tiền chi tiêu cá nhân của cô. Tôi không quan tâm cô cần nhiều hơn bao nhiêu, miễn là nó làm cho cô hài lòng và cảm thấy dễ chịu hơn khi sống với tôi.

Cô vội lấy chiếc áo ngủ và khoác lên người.

- Tôi không muốn tiền của anh! Tôi không cần bất cứ thứ gì của anh ngoại trừ một chút dịu dàng, tử tế chỉ một lần thôi. Ôi Chúa ơi, đó tất cả là do lỗi của con. Chúng con đã mắc một sai lầm ghê gớm. Đáng lẽ con không nên lấy anh ta khi không có tình yêu.

Anh đứng dậy và nhìn cô chăm chăm.

- Tôi hiểu rồi – anh nói khẽ - Chúng ta lấy nhau mới được mấy tháng và cô đã phát chán vì nó. Cô ghét mọi thứ về tôi, ngoại trừ tiền của tôi.

- Điều đó không đúng.

- Vậy sự thật là gì? Anh lại gần cô và giữ chặt vai cô – Cô biết tôi sẽ làm gì với cô không? Xé tan chiếc váy ngủ khốn kiếp này đi và ném cô vào giường, ở đó tôi sẽ dạy cô thế nào là tình yêu – Anh buông tay ra – nhưng tôi sẽ không làm vậy. Tình dục bây giờ dường như không làm tôi quan tâm nữa – anh nói buồn bã – cuộc chiến đã kết thúc, và tôi đã thua. Tôi không cần cô về mặt thể xác nữa. Như thế đã làm cô hài lòng chưa?

Anh nhìn lên – Có phải tôi đã giữ bỏ được gánh nặng khủng khiếp trong đầu cô không?

Chiều hôm sau Suusan nghe thấy giám đốc ngân hàng của cô bảo rằng khoản tiền chi tiêu của cô đã tăng gấp đôi.

CHƯƠNG 5

Bây giờ, một tuần sau đó, cô ngồi đây, trong một khách sạn trước khi chuẩn bị đến bữa tiệc. Susan đứng dậy và vuốt thẳng chiếc váy. Rồi cô mở va ly lấy quà tặng mà cô đã chọn cho Janine.

Phần lớn khách khứa đã đến đủ cả, và rất nhiều người mừng rỡ khi nhìn thấy Susan.

Pamela hồi hả đi đến chỗ cô và hỏi:

_Glyn đâu rồi?

_Anh ấy không đến được. Có một số việc phải làm thêm ở văn phòng.

Pamela gật gù vẻ hiểu biết và rồi một người đàn ông trẻ tuổi với vẻ mặt nghiêm trọng bước tới mời Susan trong điệu nhảy đầu tiên. Nhiều con mắt dò hỏi hướng về phía cô nhưng không một ai nữa hỏi về Glyn.

Đây là một bữa tiệc tráng lệ. Toàn bộ đồ đạc và thảm được cất đi để nhường chỗ làm sàn nhảy. Một phòng phía cuối nhà dành cho các trò chơi và một quầy rượu được dựng lên ở phòng ăn thông qua phòng khách rộng lớn. Các cánh cửa bảo vệ cũng được mở toang để dàn nhạc có thể đứng tại đó. Các chậu hoa và cây cảnh được di chuyển ra chỗ khác để có khoảng rộng cho mọi người nhảy và tận hưởng. Một chiếc lều vải được dựng lên phía bên ngoài ban công phòng ăn và ở đây phục vụ bữa tối.

Susan vui mừng vì mình đã đến bữa tiệc này. Jamine đã rất hài lòng khi thấy Susan và bước tới giới thiệu với cô bạn trai mới của mình, một anh chàng giản dị, cao và trông giống quả đậu tây với đôi mắt lấp lánh, mái tóc màu đỏ hoe đến kinh ngạc. Tên anh ta là Frank.

Hai tiếng sau đó, khi Susan đang tươi cười rạng rỡ quay trở về chỗ ngồi ở góc phòng sau một điệu nhảy thì cô liền bắt gặp cái nhìn của chồng. Anh ta đứng ở quầy rượu, tay giơ ly rượu lên vẻ nhạo báng rồi uống ực một hơi.

“Chúa ơi! Anh ta đến đây để say sao?”-cô nghĩ.

Cô không muốn gặp bất cứ rắc rối nào. Đây là bữa tiệc của Jamine. Glyn không được phép phá hỏng nó. Dù ý định của anh ta là gì đi nữa, cô cũng phải cố gắng đẩy anh ta thật xa ra khỏi quầy rượu.

- Xin lỗi – cô nói với người đàn ông trẻ tuổi đang tán tỉnh cô, rồi bước vội về phía Glyn. Cô đoán rằng anh ta đến đây để gây rắc rối... cô phải ngăn chặn nó bằng bất cứ giá nào. Cô gặp Pamela khi định đến chỗ Glyn. Pam nói như rút vào tai cô :

- Em đã cố gắng đưa mắt làm hiệu cho chị khi em nhìn thấy anh ấy đến, nhưng chị đã quá bận vui vẻ với người khác.

Thật không may, khi cô gần đến quầy rượu, Frank bước đến đứng ngay trước mặt cô và hỏi liệu

cô có thể nhảy cùng anh ta điệu kể tiếp không. Cô định từ chối, nhưng Glyn nói lớn :

- Đi đi, em yêu, anh có thể đợi. Những gì anh định nói không quan trọng lắm. Cô lưỡng lự nhưng vẫn để Frank đưa cô ra sàn nhảy. Cô bước đi loạng choạng vì vẫn mãi nhìn về phía Glyn một cách lo lắng, anh ta đã uống đến ly thứ ba, và bây giờ đang quay lại theo dõi cô từng bước nhảy. Anh nhếch mép cười chế giễu. Đột nhiên anh đẩy hết thảy mọi người để tiến đến gần cô.

- Chàng trai trẻ, hãy đi tìm một người bạn nhảy khác phù hợp với tuổi của cậu – anh nói một cách thô lỗ và đẩy Frank ra khỏi Susan. Cô cảm thấy lo sợ nhưng Frank đã bình tĩnh rút lui mà không phản đối gì. Glyn đặt tay anh vòng quanh người cô và kéo cô vào thật chặt... thật chặt.

- Glyn, anh say rồi – cô kêu lên.

- Em lại sai rồi, em yêu. Có thể anh đã uống một vài ly nhưng đầu óc anh tỉnh táo hơn bao giờ hết. Anh muốn nói chuyện với em rồi sau đó anh sẽ uống cho say. Em có đồng ý không? Giọng anh sang sảng át cả tiếng nhạc. Một hay hai đôi nhảy quay lại nhìn họ chằm chằm.

- Im đi, Glyn. Hãy nhớ anh đang ở đâu! – Susan nhắc, rồi quay người tìm cách thoát khỏi con người gây náo động này. Anh nhận thấy sự lo lắng của cô.

- Sợ anh ư? – anh la lên – thôi nào, anh muốn nói chuyện với em. Em phải giải thích một số thứ. Anh kéo cô một cách thô bạo về phía hành lang dẫn ra một cầu thang phía ngoài, phía xa là những bãi cỏ dốc.

- Nào, anh không đùa cợt nữa, khi anh về đến nhà anh nhận thấy em đã cố tình dọa anh bằng việc mang đi một số quần áo.

- Điều đó là sự thật. Tôi đã nói với anh trên điện thoại rằng sau bữa tiệc tôi sẽ không về nhà nữa. Hôn nhân của chúng ta đã chấm dứt... như thế tốt hơn.

Anh giữ chặt lấy tay cô.

- Em sẽ quay về. Em chỉ muốn trêu tức anh khiến anh mất bình tĩnh thôi.

Cô thở dài.

- Ôi, Glyn, tại sao anh không chấp nhận cái sự thật mà chúng ta đều nhìn thấy. Chúng ta phải chia tay nhau thôi. Giữa chúng ta không còn gì nữa. Và cũng chẳng có gì ngay từ lúc ban đầu. Hãy mở mắt ra, Glyn! Hãy nhìn cuộc sống này như những gì nó đã có.

- Em không thể rời bỏ anh, anh không để em làm như vậy.

Cô gạt tay anh ra.

- Chấm dứt đi, Glyn, và hãy đứng thẳng người lên. Anh đã uống quá nhiều mặc dù tôi không nghĩ như vậy. Có một điều mà tôi rất ghét, đó là người đàn ông không biết lượng sức mình khi uống rượu. Tôi sẽ không bao giờ quay trở về ngôi nhà của anh nữa... không bao giờ. Tôi đã sắp xếp mọi thứ rồi – rồi bỗng nhiên cô cười lớn – anh biết không, điều này thật buồn cười. Cuối cùng sau một thời gian dài, tôi đã quyết định một việc gì đó cho chính bản thân tôi mà không

hỏi ý kiến anh trước. Tôi đã quyết định rời xa anh và bây giờ thì việc đã rồi. Hãy vui vẻ lên, anh sẽ không thấy nhớ tôi đâu. Anh nói rằng anh không còn cần tôi nữa mà.

- Cần cô! – anh gầm lên – Chúa ơi, đàn bà! Nếu như cô biết rằng hằng đêm tôi thao thức chỉ chờ đợi một tín hiệu nhỏ nhất nói rằng cô muốn tôi vào giường của cô. Tôi không thể hiểu được bản thân mình nữa vì bây giờ cô chứng minh cho tôi thấy rằng cô chẳng là gì cả không hơn một...

Anh dùng một từ khùng khiếp khiến cô há hốc miệng vì kinh ngạc. Rồi anh vung tay lên đánh cô với tất cả sức mạnh của mình. Tay anh bay ngang qua mặt cô và người cô đổ ập xuống. Uyển chuyển như một con báo, anh tiến tới bên cô, dùng tay nâng cô dậy và kéo về phía mình.

- Anh sẽ không để em đi đâu! Anh không thể chịu đựng thêm cái địa ngục mà chúng ta đã trải qua. Sue, Sue, em yêu của anh, hãy hứa với anh rằng em sẽ không rời xa anh, anh van nài, miệng anh lướt trên cổ cô.

Nhận thấy rằng mọi người có thể nhìn thấy họ nếu đi qua cửa sổ, Susan cảm thấy hoảng sợ.

- Tôi căm ghét anh, tôi căm ghét anh!

Cô rít lên và vùng chạy khỏi anh. Cô chạy qua bãi cỏ. Xe mình để đâu rồi? Cô tự hỏi. Cô không còn chịu đựng được nữa nhưng chỉ cần tới được nơi đỗ xe thì có thể cô sẽ thoát khỏi người đàn ông đang đuổi theo đằng sau kia.

Glyn đuổi theo sát gót cô. Cô đã quá chậm để đến được nơi đỗ xe. Nếu đến được bụi cây ở đằng kia thì cô vẫn có thể thoát khỏi anh ta bằng cách rẽ ngược lại vòng qua thân cây. Sự sợ hãi và hy vọng thôi thúc cô.

Cô gần như đã đến được nơi đỗ xe, và khi đang gạt bỏ những cành cây lòa xòa phía trước thì cô nghe thấy tiếng thở dồn dập, gấp gáp của anh gần ngay sát. Rồi tay anh tóm lấy cô. Cô cố gắng không hét lên vì biết rằng làm như vậy sẽ khiến mọi người đổ xô ra ngoài để xem có chuyện gì xảy ra. Ngón tay anh giữ lấy váy cô và một tiếng xoạt vải vang lên.

- Anh xé rách váy của tôi rồi – cô kêu lên.

- Quý tha ma bắt cái váy đi. Tay anh vòng qua cổ họng cô rồi bắt đầu lắc. Cô cảm thấy như muốn ngất xỉu. Anh nói:

- Lần này em đã đi quá xa rồi. Anh sẽ dạy em biết điều này có nghĩa là gì khi ngăn cản anh. Một người đàn ông có thể nhận được rất nhiều nhưng một lúc nào đó anh ta cũng có thể chẳng nhận được gì cả.

Cô lờ mờ nghe thấy tiếng nhạc vọng ra từ phòng nhảy cách đó ba trăm mét, rồi cô cảm thấy như mất thăng bằng quay cuồng chao đảo. Glyn ngã lên người cô, thở hổn hển. Cô nhìn thấy ngọn cây vươn trên bầu trời đêm, rồi bỗng nhiên những bất hòa giữa họ tan biến khi anh cúi xuống hôn cô một cách hung tợn. Cô cố gắng chống đối lại nhưng không thốt lên được một lời

nào. Bàn tay di chuyển nhanh chóng và thành thạo trên người cô khi anh cởi chiếc áo lót bị rách.

- Không, không – cô van nài một cách yếu ớt.

- Không một ai có thể nói với tôi rằng khi nào và bao giờ tôi có thể làm tình được với vợ tôi – anh nói – bằng bất cứ giá nào anh cũng sẽ làm cho em phải yêu anh.

Môi anh di chuyển xuống cổ cô và cô thấy rùng mình. Cô dùng hai tay để đẩy anh ra nhưng bị anh túm lấy và giữ chặt lại ở phía sau đầu.

- Cô ve vãn, đưa tình với tất cả những thằng bạn trai của tôi, thế nhưng cô lại từ chối thay quần áo mỗi khi tôi có trong phòng. Cô cư xử suông sã với tất cả mọi người trừ tôi. Bây giờ tôi sẽ dạy cho cô biết làm tình với một người đàn ông hiểu cô quá rõ là như thế nào.

Một lần nữa anh lại hôn vào môi cô, đòi hỏi và không ngừng. Đến bây giờ anh đã đánh thức được tất cả những giác quan trong cô. Sự hung dữ của anh đã lắng xuống nhưng cùng lúc đó Susan nhận thấy rằng ẩn sâu bên trong sự đam mê của anh có cái gì đó gần như là tuyệt vọng. Không cần biết đó là cái gì, một cảm giác ăn năn, hối hận tràn ngập trong cô. Chỉ đến tận bây giờ cô mới nhận thấy rằng anh đã yêu cô sâu sắc như thế nào.

- Em sẽ yêu anh! – Anh thì thầm bên tai cô – Anh không thể tiếp tục đau khổ như thế này nữa. Em giống như một cục đá. Anh cần em biết rung động. Anh xin em, Sue, tình yêu duy nhất của anh, hãy yêu anh, hãy yêu anh! Anh yêu em điên cuồng.

Bỗng nhiên cô muốn chấp nhận anh, muốn trao cho anh, muốn được anh chế ngự. Cô đã quá mệt mỏi đấu tranh cho bản thân. Cô cũng là một người đàn bà cần được yêu và cần có sự chế ngự của chồng mình. Đây là một định mệnh, nó mạnh hơn so với bất kỳ một rào chắn tinh thần nào mà cô đã tạo dựng một cách quá cẩn thận xung quanh mình từ khi bố cô mất. Glyn đã quá mạnh mẽ đối với cô... và cô cười... cười thật sự. Cô muốn anh làm theo cách riêng của anh. Tối nay anh có cái gì đó thật khác. Lần đầu tiên anh đã thấy cần phải đánh thức cảm xúc trong cô chứ không phải chỉ để thỏa mãn bản thân anh như mọi lần. Một niềm đam mê mãnh liệt gần như đã nhận chìm cô. Cô hét lên và kéo tay mình ra khỏi sự kiềm chặt của anh. Anh dừng lại, cúi xuống nhìn cô trong ánh sáng lơ mờ.

- Em muốn được yêu anh, cô thì thầm và vòng tay qua cổ anh kéo mặt anh xuống gần cô. Trong chốc lát, anh nhìn cô chằm chằm không tin tưởng, rồi anh thấy cô cười dịu dàng và nụ cười đó đã nói cho anh tất cả những gì anh mong đợi.

- Anh yêu em, Sue, - anh thì thầm.

Cô hòa nhập sự đam mê của anh với chính mình. Từng đợt, từng đợt sóng khoái cảm dâng trào. Và cả thế giới dường như tan thành ngàn mảnh.

- Vậy là mọi giận dữ chấm hết phải không? – Cô thì thầm. Anh thì người lên khuỷu tay và vuốt ve

chiếc cằm anh đã đánh vào đó khi họ đứng ở hành lang.

- Hãy tha lỗi cho anh, em yêu, tha lỗi cho anh - anh nói rồi cúi xuống hôn cô, một cái hôn dịu dàng và đầy vẻ hối hận.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục với những điệu nhạc du dương khi Susan và Glyn rón rén đi về phía chiếc xe. Glyn mở cửa xe.

- Anh không nghĩ là em nên lái sao? – Susan đề nghị khi thấy Glyn bước đi hơi loạng choạng.

- Vợ yêu quý của anh, anh uống đâu có nhiều – anh phản đối – Anh nghĩ anh có đủ khả năng để đưa em về tận nhà.

- Chúng ta có thể đi xe của em, cô thúc giục nhưng Glyn đã dứt khoát. Anh tiến về phía chỗ lái xe nhưng trước khi anh bật khóa, anh chìa tay về phía cô và nói:

- Em sẽ về nhà với anh chứ?

Cô gật đầu, ngạc nhiên và vui sướng khi nhận thấy một tình yêu nồng nàn mà cô dành cho anh.

- Vâng, nếu anh vẫn còn cần em.

Anh cười vui vẻ. Chiếc xe dường như lắc lư một cách nguy hiểm trên đường khi họ rời khỏi ngôi nhà. Không ai trong họ cảm thấy lo lắng. Tất cả những gì mà Susan nghĩ tới là sự phát hiện một cách thú vị rằng cô đã yêu Glyn. Nỗi sợ hãi đã qua giống như một cơn gió thoảng. Họ có cả một tương lai phía trước và cô hầu như đã dự định cho nó. Có quá nhiều việc cần phải nói, nhưng tất cả có thể đợi cho đến khi họ về đến nhà. Kỷ niệm tối nay ở trong vườn thật quá sâu sắc.

Cô đặt tay mình lên bàn tay anh đang đặt trên tay lái. Tay anh quá mạnh mẽ và cô không còn cảm giác sợ hãi nữa, chiếc nhẫn cưới cô trao cho anh lấp lánh phản chiếu từ ánh sáng của bảng đồng hồ ô tô. Đáp lại anh quay người về phía cô.

Quá muộn để cô có thể nhận ra cô đã làm gì. Quá muộn để cô nhìn thấy khúc ngoặt đột ngột trước mặt. Anh lái chiếc xe quay ngoắt sang phía bên kia đường. Sự phản ứng của anh quá chậm chạp hẳn do whisky mà anh đã uống lúc trước đó, và anh đã không thể lái đúng hướng anh muốn. Tiếng động cơ rít lên điên cuồng khi chiếc xe đâm vào một cái cây.

CHƯƠNG 6

Lúc đầu, Susan không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Cô thấy mọi người đi lại xung quanh cô, như thể trong sương mù, và một giọng nói nghe lơ mơ.

- Cẩn thận nào, đưa cô ấy ra để chúng tôi còn kéo người khác... người kia bị thương nặng hơn... bác sĩ đâu tiêm mócphin vào đây. Rồi mọi thứ lại chìm trong quên lãng.

Mấy tiếng đồng hồ sau cô mở mắt. Trần nhà phía trên đầu cô màu trắng và ở đằng xa có một cái cửa. Mắt dõi về phía cửa và cô nhìn thấy cái giá treo lủng lẳng chai tiếp nước. Những chiếc rèm được trang trí nhẹ nhàng treo phía trên chiếc giường nơi cô nằm. Nhiều chiếc gối giúp cho cô nằm trong tư thế nghiêng. Cô nhắm mắt lại và thử cử động. Cả hai tay cô đều bị băng bó, và cô nhận thấy rằng việc hít thở cũng là một cố gắng, nó khiến cô đau đớn. Cô cố gắng cử động, nhưng chỗ đau ở đầu và ngực đã cản trở cô.

Đột nhiên, cô nhận thấy có một nữ y tá đứng bên cạnh.

- Cô ở đâu ra thế? - Susan hỏi, đầu óc cô mơ màng.

Cô y tá cười.

- Tôi đã đứng ở đây từ lâu rồi, thưa bà Mohr - cô vỗ nhẹ vào chiếc ga giường và đưa tay lên cổ Susan để bắt mạch - Bà phải nằm bất động. Bà có cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không?

- Tôi đang ở đâu thế? - Susan thì thầm.

- Trong một phòng riêng của Bệnh viện St. Stephen's

- Chuyện gì... chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thuốc mê đã khiến cho suy nghĩ của cô trở nên rời rạc.

- Bà bị tai nạn ô tô chỉ mới đêm qua thôi.

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Gần năm giờ sáng. Bây giờ bà phải cố gắng ngủ lại đi.

Susan quay đầu về phía cửa sổ nơi những tia nắng buổi sớm rọi vào. Chim bắt đầu cất tiếng hót.

- Tại sao tay tôi lại như thế này? - Cô nói với giọng khó chịu.

- Tay bà bị vết cứa rất sâu. Nhưng bác sĩ nói không cần phải lo lắng, chúng sẽ liền ngay thôi.

Chiều nay ông ấy sẽ đến khám cho bà. Nào bây giờ, thưa bà, hãy cố uống mấy thứ này. Cô quay người lấy chiếc cốc rồi đưa lên miệng Susan.

Đột nhiên trí nhớ như cơn lũ dồn dập về. Susan bật dậy.

- Glyn - cô rên rỉ - chồng tôi, anh ấy sao rồi? Anh ấy cũng bị thương phải không?

Bây giờ cô đã nhớ lại. Chính anh đã lái xe. Rồi một khúc quanh chết người hiện ra và chiếc xe chệch hướng, đó là tất cả.

Cô y tá đỡ Susan dựa vào những chiếc gối và cầm lấy chiếc cốc. Cô nói với một giọng nghiêm trọng.

- Chồng bà nằm trong một phòng dọc theo hành lang. Ông ấy cũng bị thương, nhưng bác sĩ sẽ nói cho bà rõ về chồng bà sau.

Nỗi lo sợ xâm chiếm Susan.

- Anh ấy không...?

- Tất nhiên là không, thưa bà Mohr! Giống như bà, ông ấy cần nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt.

Bây giờ bà phải ngủ đi thôi.

Thật ngạc nhiên, Susan đã buồn ngủ gần như ngay lập tức. Đến khi tỉnh dậy thì cô nhận thấy rằng đã hai giờ chiều. Căn phòng ngập tràn ánh nắng của những ngày đầu tháng Năm khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn. Chỗ đau ở đầu bây giờ đã đỡ nhưng toàn thân cô vẫn cứng đờ. Khi cô y tá vào để thay ga giường, Susan yêu cầu lấy cho cô một cái gương.

- Chắc là tôi trông kinh khủng lắm - cô nói với nụ cười buồn bã.

Cô y tá mở chiếc ngăn kéo và lấy ra một cái gương, cô đưa nó lên phía trước mặt Susan.

- Đây, bà Mohr, hãy tin tôi, cũng không đến nỗi tệ lắm phải không?

Susan thở dài.

- Ôi! Chúa ơi! Một vết thâm tím làm biến dạng chiếc cằm và những vết xước khác làm nổi bật lên đôi mắt đen tuyệt đẹp.

- Tôi nghĩ bà đã đập đầu vào bảng đồng hồ - cô y tá nói - chắc hẳn là thế. Nhưng bà đừng lo. Đến khi bà được ra viện, thì hầu hết các vết bầm tím sẽ biến mất. Bây giờ, nó trông luôn tồi tệ so với ngày đầu hoặc ngày thứ hai.

- Tôi muốn gặp chồng tôi.

Cô y tá đặt chiếc gương xuống mặt bàn.

- Y tá trưởng sẽ nói cho bà biết nhiều hơn tôi. Để tôi đi nói với cô ấy là bà đã dậy.

Rồi cô y tá vội vã đi ra, để lại Susan ngồi tựa đầu vào những chiếc gối. Ở đằng xa cô có thể nghe tiếng hối hả, ồn ào của bệnh viện và tiếng xe cộ đi lại ở đâu đó cách xa toà nhà.

Vài phút sau cô y tá trưởng bước vào phòng. Đó là một người phụ nữ nhỏ nhắn, mặc một chiếc áo màu xanh sẫm với cổ tay áo màu trắng tinh, trên đầu đội một chiếc mũ viền đăng ten xinh xắn. Cô trông rất trẻ so với cương vị một y tá trưởng. Đi bên cạnh cô là một người đàn ông trung tuổi, mập mạp mà ngay lập tức Susan đoán đó là bác sĩ. Ông quan sát cô một lượt rồi cầm biểu đồ theo dõi bệnh trạng từ chiếc bàn gần cửa và tiến về phía cô.

- Dễ chịu hơn chưa? - Giọng ông cộc lốc nhưng ân cần. Ông cúi xuống nhìn vào từng bên mắt một - Đã hết đau đầu chưa?

Susan gật đầu.

- Tay thấy thế nào?

Ông ra hiệu cho cô y tá trưởng cúi xuống cởi áo ngoài cho Susan. Và ông kiểm tra phần băng bó quần ngang ngực Susan, rồi lùi lại để cho cô y tá trưởng giúp Susan mặc lại áo.

- Thừa bà Mohr, bà bị một va chạm nhẹ vào đầu, nhưng tôi không chắc lắm nếu không chụp sọ não. Chỉ một loáng là xong thôi, tôi sẽ bố trí mang máy chụp X-quang xách tay đến. Đồng thời tôi cũng muốn chụp phần xương sườn của bà. Có ba vết rạn ở xương sườn và tôi nghĩ chúng sẽ nhanh chóng bình phục, thêm vào đó là vài vết cứa và xước ở bàn tay và cánh tay. Nói cách khác tôi nghĩ rằng bà sẽ sống - ông cười hóm hỉnh - Bà sẽ nằm đây hai tuần sau đó có thể về nhà. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ kiểm tra lại vài lần nữa vào tuần tới.

- Làm ơn, thưa bác sĩ, còn chồng tôi thì thế nào? - cô van nài với giọng lo lắng. Ông bác sĩ xoa cằm nghĩ ngợi.

- À đúng rồi, ông Mohr. Bây giờ, thưa bà, tôi sẽ không nói quanh co nữa. Tôi sẽ nói sự thật với bà. Vết thương của chồng bà nặng hơn nhiều so với của bà. Tôi hiểu là ông ấy lái xe phải không?

- Vâng, đúng vậy.

- Chân trái của ông ấy bị gãy ba chỗ, và chúng tôi đang điều trị bằng cách kéo giãn. Bà có hiểu tôi nói gì không?

Susan gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- Sau đó, khi tình hình của ông ấy khá lên chúng tôi sẽ xem lại chỗ gãy kỹ hơn, nhưng hiện tại không thể tiến hành bất kỳ một cuộc giải phẫu nào. Ông ấy bị va rất mạnh vào đầu, sọ não có hai chỗ bị rạn nứt; cũng may là thể lực của ông ấy không bị sút kém. Ông ấy vẫn trong tình trạng hôn mê sâu và tất cả những gì chúng tôi có thể làm là đợi cho đến khi ông ấy tỉnh lại - ông vỗ nhẹ vào bàn tay bị băng bó của cô - Bà không nên phiền muộn, thưa bà Mohr. Hôn mê là cách duy nhất cần thiết để bộ óc nghỉ ngơi sau một chấn động như vậy. Không có gì là khác thường đối với một bệnh nhân hôn mê hàng tiếng đồng hồ, thậm chí là vài ngày sau một tai nạn nghiêm trọng.

- Tôi phải nhìn thấy anh ấy - Susan khẳng định một cách kiên cường.

- Bà thân mến, bây giờ sẽ không tốt cho cả bà và ông ấy. Khi nào ông ấy tỉnh, chúng tôi sẽ xem xét xem liệu bà có thể thăm ông ấy được không, nhưng lúc này tốt hơn hết là bà nên đi nghỉ.

- Chẳng lẽ tôi không thể nhìn thấy xem anh ấy thế nào? Thậm chí nếu anh ấy không thấy tôi thì cũng không sao, miễn là tôi được nhìn thấy anh ấy.

- Không được, thưa bà. Bà vẫn chưa được khoẻ, và tình hình sẽ tồi tệ hơn nếu chúng tôi cho phép bà đi lại quá sớm. Có thể là ngày mai chăng? Được rồi, chúng tôi sẽ xem tình hình sức khoẻ của bà vào sáng mai - ông mỉm cười lần nữa và quay về phía cô y tá trưởng.

- Nếu cần bất cứ thứ gì, cô này sẽ giúp bà. Còn bây giờ xin tạm biệt, thưa bà Mohr, và bà hãy cố gắng ngủ. Sau đó cả hai cùng bước ra khỏi phòng.

Hai phút sau, cô y tá trưởng quay trở lại.

- Thưa bà Mohr, tôi chắc là bà cần một vài vật dụng riêng. Bà hãy liệt kê cho tôi một danh sách và tên một người nào đó ở nhà của bà, tôi có thể sắp xếp để đem chúng đến đây. Và thêm cả vật dụng cho chồng bà nữa.

Susan cắn môi.

- Tôi... tôi có một phòng ở khách sạn Ngã ba đường, phòng số mười lăm, tôi nghĩ thế. Vali của tôi ở đó. Cô có thể liên hệ với bố mẹ của chồng tôi để mang đồ dùng của anh ấy đến - Susan ngập ngừng rồi nói tiếp - Họ cần được biết về Glyn càng sớm càng tốt. Nếu cô không ngại thì hãy giúp tôi. Cô nhìn cô y tá trưởng với vẻ cầu khẩn trong khi cô ta không che giấu được sự ngạc nhiên của mình. Không nghi ngờ gì nữa, Susan nghĩ, cô luôn phải đối mặt với những tình huống rắc rối. Cô hy vọng ông bà Mohr không đề nghị gặp cô. Cô không thể gặp mặt họ vào ngày hôm nay. Chắc chắn họ sẽ đổ tội cho cô về tai nạn xảy ra.

Chưa đầy hai tiếng đồng hồ sau, cô đã nghe thấy giọng nói quen thuộc của ông bố chồng cô đang giận dữ phía bên ngoài. Rồi một giọng nói nhỏ nhẹ, mềm mỏng của cô y tá trưởng. Tiếng họ lắng xuống cùng với tiếng bước chân lùi xa dần. Susan gần như đang ngủ lại được thì cửa mở và cô y tá trưởng nói:

- Ông Mohr muốn gặp bà.

- Không! - cô kêu lên nhưng đã quá muộn.

Edward bước vào phòng. Ông dừng lại bên giường cô, trừng trừng nhìn xuống, vẻ khó chịu và nghi ngờ hiện lên trên khuôn mặt ông.

- Nào, cô phải nói gì đi chứ với tất cả những gì đã xảy ra? - ông yêu cầu - Cô và con trai tôi làm sao lại để xảy ra tình trạng như thế cơ chứ?

Susan giải thích, cô kể lại cho ông bố chồng rằng họ đã rời bữa tiệc như thế nào, và về chiếc xe bị chệch hướng ra sao.

- Cô đã nhìn thấy Glyn chưa? - ông hỏi. Susan lắc đầu.

- Con vẫn chưa được phép ra khỏi giường.

- Tôi đã nhìn thấy nó, nó trông thật khủng khiếp - Edward nói thẳng thừng - Tôi đã khẳng định đòi gặp nó.

Cùng lúc đó có một tiếng gõ cửa và một cô y tá trẻ bước vào. Cô mang theo chiếc vali của Susan.

- Khách sạn vừa cho người mang cái này đến, thưa bà Mohr. Lát nữa tôi sẽ quay lại để giúp bà tháo dỡ vali. Cô y tá mang chiếc vali đặt ở góc phòng rồi vội vã bước ra ngoài. Một sự im lặng

bao trùm căn phòng.

- Khách sạn ư? Khách sạn nào? Cô ta đang nói gì vậy? - Edward hỏi - Glyn không nói gì về việc hai đứa đã chia tay. Hơn nữa, tôi đã mang một số vật dụng cho Glyn. Tại sao không có đồ của cô?

Susan dựa vào gối và thở dài.

- Việc đó quan trọng lắm sao? - Cô nói với vẻ chán nản.

- Lúc này không quan trọng. Tôi chờ câu giải thích của Glyn - Ông tiến về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài - Tôi chắc là nó đã uống quá nhiều rượu trong bữa tiệc.

- Anh ấy uống không nhiều - Susan nói.

- Tất nhiên là nhiều. Edward tiến về phía cô và chỉ tay vào cô giọng đe dọa.

- Con trai tôi chưa sai rượu lần nào, cho đến tận khi cô bước vào cuộc sống của nó, khi hai đứa lấy nhau, cũng là lúc nó trở nên như vậy. Ồ, đừng phủ nhận điều này. Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, cô biết đấy. Cô không thể giấu những chuyện đó lâu được đâu. Một vài người lại thích kể với những người gần gũi nhất. Tôi là một trong những người đầu tiên nghe kể về những sai quấy của con tôi.

- Anh ấy chỉ bị say rượu có một lần, - Susan phản đối kịch liệt.

- Vô lý! Tôi đã nghe kể về những gì mà nó nói với cô ở nơi công cộng. Nếu không say rượu thì là gì hả? Tôi nuôi dạy con tôi nên người với những điều kiện tốt nhất. Tất nhiên phải uống nhiều rượu lắm thì mới nói năng bừa bãi như vậy! Và tất cả là tại cô.

Susan vùi đầu vào gối. Làm sao cô có thể giải thích... cho người đàn ông khủng khiếp này về nguyên do thực sự của vấn đề, điều gì đã khiến con trai ông lại xử sự như vậy? Đó một phần là do lỗi của cô nhưng vì Glyn đã cư xử với cô quá tàn nhẫn. Nhưng dù sao anh ấy không phải là kẻ nghiện rượu!

- Glyn đã say rượu vào tối hôm ấy và đó là lỗi của cô! - ông buộc tội một cách gay gắt - Vì cô mà nó mới đâm xe vào cây và gần như đã giết chết chính bản thân nó.

- Làm ơn hãy đi đi - Susan bắt đầu kêu lên - Hãy để tôi yên. Tôi đau đầu quá.

- Bây giờ cô có thể khóc lóc, kêu gào, thưa cô, nhưng nếu Glyn phải đau đớn thương tật vì cô thì đây sẽ không phải là lần cuối cùng cô nghe những điều này. Và không chỉ có vậy đâu!

Nói rồi Edward Mohr giậm chân bước ra khỏi phòng.

Susan sờ soạng một cách vô thức về phía có nút chuông gắn dưới khăn phủ giường. Cô y tá chạy vào hốt hoảng khi nhìn thấy bệnh nhân của mình đang thổn thức, liền vội vã chạy đi tìm y tá trưởng.

- Tôi không muốn ông Mohr bước vào phòng này một lần nữa - Susan khóc - Làm ơn, thưa cô, tôi không thể chịu được!

- Tôi sẽ không để ông ấy quấy rầy bà nữa, thưa bà Mohr. Nào bây giờ hãy bình tĩnh. Chúng tôi không thể để khách làm phiền cho bệnh nhân của mình, phải vậy không nào?

Susan trải qua một đêm không yên tĩnh. Edward Mohr săn đuổi cô trong giấc mơ, luôn chĩa ngón tay dài ngoằng kết tội cô khi ông ấy cúi xuống cái thân thể bất động của con trai mình. Chiều hôm sau, Susan được phép đến thăm Glyn. Hai y tá giúp cô ngồi vào xe lăn. Quả thật là khó khăn đối với cô, nhưng cô đã quyết tâm. Rồi cô được đẩy đi dọc theo hành lang hướng về phía phòng nơi Glyn nằm. Bên ngoài cửa một thông báo đập vào mắt cô:

"Làm ơn giữ yên lặng. Không được vào thăm nếu không có sự cho phép của y tá trưởng"

Bên trong phòng. Glyn mắt nhắm nghiền nằm trên một chiếc giường giống như chiếc mà Susan vừa rời khỏi. Chân trái của anh được đỡ bằng một cái khung và dây kéo căng. Chai chuyển nước và máu được đặt ở phía bên trái giường, phía bên phải là một y tá đứng lặng lẽ quan sát bệnh nhân.

Susan đẩy xe vòng sang phía bên kia giường, cô y tá lùi lại nhường chỗ cho Susan. Cô nhìn chồng mình nằm bất động. Đầu anh bị băng bó, một mắt bị sưng phồng lên, tím ngắt và hầu hết toàn bộ khuôn mặt anh đầy những vết xước. Bàn tay anh buông thõng và trắng bệch.

- Glyn - Susan thì thầm.

Cô y tá tiến lại gần cô.

- Ông ấy không nghe thấy bà nói đâu, thưa bà Mohr. Ông ấy vẫn trong tình trạng hôn mê sâu. Susan muốn đặt một bàn tay mềm oặt kia lên môi nhưng bản thân cô không thể điều khiển được mình, vì thế cô chỉ có thể nhìn anh chăm chăm.

- Lúc nào anh ấy cũng như thế này sao? - Cô hỏi y tá - ý tôi muốn nói là từ sau khi bị tai nạn? Cô y tá gật đầu.

Susan được phép ở lại thêm năm phút nữa, sau đó cô được đưa trở lại phòng mình. Cô cảm thấy cô đơn và chán nản đến kỳ lạ, cô chỉ mong sao Glyn mau chóng tỉnh lại.

CHƯƠNG 7

Theo đúng thủ tục Susan có nghĩa vụ phải khai báo với cảnh sát địa phương những gì cô có thể nhớ được về vụ tai nạn. Trong hai ngày đầu cô ý tá tưởng từ chối để viên cảnh sát phỏng vấn Susan cho đến khi bệnh nhân của cô cảm thấy đủ khoẻ để có thể nói chuyện. Ngập ngừng cô thừa nhận việc họ đã đến dự một bữa tiệc và nhấn mạnh rằng Glyn có uống rượu nhưng không quá nhiều.

- Có một nhân chứng của vụ tai nạn, thưa bà Mohr – viên cảnh sát nói nhẹ nhàng – anh ta đi ra từ chỗ ngoặt và nhìn thấy xe của ông bà đã cua quá rộng và đâm vào cái cây đó. Anh ta đã khai đầy đủ và nếu ông bà không ngại thì tôi sẽ nói thẳng, anh ta đã không cho rằng chiếc xe được điều khiển một cách liều lĩnh và thiếu thận trọng. Vì thế có thể đây là trường hợp lái xe thiếu sự kiểm soát đúng mức nhưng tôi hy vọng không phải do say rượu. Bà phải biết rằng nhân viên bệnh viện nói rằng chồng bà có vẻ như đã say mềm khi nhập viện.

- Nhưng anh ấy đã uống không nhiều, thưa ngài cảnh sát – Susan phản đối.

- Tôi hy vọng có thể nói chuyện trực tiếp với ông Mohr khi ông ấy khá hơn, mặc dù, tất nhiên, tôi không hy vọng ông ấy có thể nhớ tất cả sự việc sau khi bị chấn thương vào đầu và đã bất tỉnh lâu như vậy – viên cảnh sát nói rồi gấp cuốn sổ lại – chúng tôi sẽ dựa vào lời khai của nhân chứng và có thể của bà nữa. Anh ta cười rồi đứng dậy ra về - nhưng bà không phải lo lắng, thưa bà, mọi việc vẫn còn phải đợi cho đến khi chồng bà khoẻ lại để có thể ra hầu toà.

Susan ngồi lại với bao suy nghĩ ngổn ngang. Cô không biết rằng chấn thương vào đầu như vậy thường quên những gì đã xảy ra. Glyn có thể nhớ được bao nhiêu? Cô tự hỏi và quyết định hỏi bác sĩ.

Khi ông bác sĩ đến khám cho cô vào tối hôm đó, cô hỏi và ông ta trả lời:

- Vâng, đúng vậy, thưa bà Mohr, nó thường xảy ra với những trường hợp bị chấn động vào đầu. Chúng tôi gọi đó là “Chứng quên quá khứ”. Điều này có nghĩa là bệnh nhân không thể nhớ đến một vài sự kiện đã dẫn đến bị thương. Ví dụ, trong một trường hợp nhẹ, như một đứa trẻ ngã từ trên cây xuống và đập đầu mạnh xuống đất, thì đứa bé đó có thể thậm chí không nhớ được đã trèo lên cây như thế nào, chứ không nói đến việc bị ngã từ trên cây xuống. Bị chấn thương vào đầu càng nặng thì khả năng nhớ lại được càng lâu – ông nhìn xuống tay – có thể khi ông Mohr tỉnh – ông ấy sẽ không nhớ được mình đã rời khỏi bữa tiệc nữa hoặc thậm chí là đã đến đây.

Susan nhú mày.

- Bố chồng tôi nghĩ rằng Glyn đã uống quá nhiều rượu, nhưng anh ấy chỉ uống có vài ly thôi, thưa bác sĩ, điều đó có gì khác không?

- Tuỳ thuộc vào khả năng uống của anh ấy, trí nhớ của anh ấy có thể bị mờ đi một chút, thậm chí chỉ nhớ được những chuyện trong quá khứ từ rất lâu còn những chuyện mới đây thì lại không – ông nhìn cô – có vấn đề gì không thưa bà Mohr? Chẳng phải sẽ tốt hơn cho ông ấy nếu chỉ nhớ chút ít về buổi tối hôm đó sao? – ông nói với giọng đầy thông cảm.

- Anh ấy không say rượu – cô gào lên – nhưng không ai chịu nghe tôi cả. Ôi mọi thứ sao lại rối tung lên thế này, tôi còn không biết mình phải làm gì nữa.

Khi chỉ còn lại một mình, sự việc kia cứ lớn vồn, quay cuồng trong đầu cô. Có thể rằng Glyn thậm chí sẽ không nhớ được họ đã cãi nhau như thế nào, và cuối cùng là một sự hoà giải tuyệt diệu. Người cô nóng bừng khi nhớ lại buổi tối hôm đó. Có thể anh ấy thậm chí quên mất là cô đã dọa là sẽ chia tay anh? Nếu Glyn chỉ nhớ được quãng thời gian khó khăn mà họ đã sống với nhau, mà quên mất rằng họ đã hoà giải và mọi thứ lại trở nên tốt đẹp thì cô sẽ phải hành động một cách cẩn thận. Cô thấy phấn chấn hơn. Khi họ về đến nhà cô sẽ làm lại từ đầu! Giá như anh đã quên những lời cô đã dọa là sẽ chia tay với anh.

Còn chiếc vali mang đến từ khách sạn! Cô sẽ giải thích như thế nào? Một lúc nào đó Edward Mohr sẽ hỏi Glyn về chuyện đó. Cô phải ngăn cản ông ta lại, nhưng làm thế nào? Nếu đề cập lại vấn đề đó thì chỉ làm cho ông bố chồng cô thêm nghi ngờ. Tốt hơn hết là hãy cứ để như vậy và hy vọng vào những gì tốt đẹp nhất.

Nếu Glyn hỏi cô về bữa tiệc thì sẽ ra sao? Cô không thể kể với anh sự thật...nó quá riêng tư và sâu sắc.

Anh ấy nên biết, một giọng nói từ sâu thẳm trong cô thúc giục. Nhưng nếu cô nói cho anh biết, chắc chắn anh ấy sẽ cười nhạo cô, buộc tội cô đã bịa đặt trắng trợn và cô không nghĩ rằng mình có thể đối diện với cái nhìn khinh bỉ, chế nhạo của anh.

Năm ngày sau tai nạn, Susan được đẩy xe đến để thăm anh lần nữa. Cô ý tá đẩy chiếc xe lăn đến bên cạnh giường rồi để hai người ở lại với nhau. Susan nhìn chồng mình mà tim đau nhói. Mắt anh nhắm nghiền và anh nằm yên lặng trên giường.

- Glyn – cô thì thầm rồi đặt tay cô lên bàn tay của anh. Bỗng anh rùng mình kéo tay ra, quay đầu lại phía cô và mở mắt nhìn. Rồi anh lại nhắm nghiền mắt như thế rất đau đớn.

- Hãy đi đi – anh thì thầm, rồi cất giọng – y tá đâu? Y tá! Cô ở đâu?

Ngay lập tức cánh cửa bật mở và cô y tá xuất hiện.

- Tôi đây, thưa ông Mohr. Ông có cần gì không?

- Hãy đưa vợ tôi ra khỏi đây. Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy. Tôi không có gì để nói với cô ấy và tôi chắc là cô ấy cũng không có gì để nói với tôi - Giọng anh lạnh lùng và nặng trĩu.

- Glyn, anh yêu, em phải nói chuyện với anh – Susan van nài, nước mắt giàn giụa. Cô nắm lấy tay anh nhưng anh giật mạnh tay ra - Tại sao anh không muốn em ở lại với anh?

Glyn quay lại nhìn thẳng vào cô.

- Đừng có giả tạo nữa. Tôi không chết, cô thấy đấy. Cô đang muốn rời bỏ tôi và đầu tôi rất đau nên tôi không muốn cãi nhau về vấn đề ấy bây giờ.

- Không, Glyn! Em không rời bỏ anh! – cô phản đối.

- Tại sao lại không? Bởi vì tôi bị thương ư? – anh cười giọng buồn bã và trống rỗng – Đừng ngớ ngẩn thế, Susan. Tôi không cần cô. Đặc biệt là lúc này. Mọi chuyện đã chấm hết từ trước vụ tai nạn. Chấm dứt rồi. Hàng tuần trước đó. Chúng ta không thể sử dụng tai nạn này như một cái cớ để lại tiếp tục trò hề của những tháng trước.

- Glyn, em có thể làm lại từ đầu, em hứa như vậy.

- Làm lại ư? Tại sao? Cô không thể khiến cái đầu xinh đẹp kia hiểu rằng bây giờ tôi không còn cần cô nữa sao? Và vì Chúa, hãy đừng rên rỉ nữa, đúng là đàn bà! – Anh ôm lấy đầu và tiếp tục – Tôi đã quên những gì đã diễn ra vào tối hôm ấy ngoại trừ việc cô đã nói với tôi rằng cô sẽ chia tay với tôi, và tôi không thấy quần áo và lược chải đầu của cô ở nhà. Tôi nhớ như thế có đúng không? Đó là sự việc đầu tiên tôi nhớ lại được từ khi tỉnh.

- Không đúng như vậy – Susan kêu lên.

- Đừng nói dối tôi. Tôi biết rõ rằng chúng ta không thể sống được với nhau. Tôi có thể nói với cô điều này được không, cô vợ yêu quý của tôi? Điều đầu tiên tôi nhận thấy là tôi cảm thấy rất mừng và tâm hồn yên tĩnh khi chỉ có một mình tôi với cuộc đời. Cô có biết tại sao tôi lại có cảm giác như thế không? Đó là vì vấn đề của tôi đã được giải quyết. Cuộc hôn nhân giữa cô và tôi thế là đã chấm hết và tôi thấy vui mừng...thật sự vui mừng.

CHƯƠNG 8

Susan gần như điên loạn khi cô về phòng riêng của mình, cô y tá trưởng kê một đơn thuốc ngủ và đưa cho cô uống. Susan nằm dài trên giường, đợi thuốc ngấm để quên đi những chuyện buồn vừa rồi.

Glyn đã quên hết mọi thứ ngoại trừ những lần họ cãi nhau và lời cô dọa sẽ bỏ anh. Những gì xảy ra trong bữa tiệc và sau đó dường như họ chưa từng trải qua. Theo như lời anh nói, cuộc hôn nhân của họ đã chấm hết, và anh cảm thấy thực sự vui mừng. Nhưng cô không thể để mọi việc diễn ra như vậy được!

Một tia hy vọng mong manh lóe sáng trong cô. Anh ấy vẫn chưa khỏa hẩn. Sau này khi họ rời khi họ đã rời khỏi bệnh viện và trở về nhà, cô sẽ chứng minh cho anh thấy rằng họ có thể chung sống với nhau. Trong một hay hai ngày tới, khi anh ấy khỏe hơn, anh ấy sẽ là một người đàn ông khác.

Susan đã quá lạc quan. Trong lúc đó, ông bố của Glyn đã vào thăm con trai và nói với anh tất cả mọi việc, kể cả việc Susan có một phòng ở khách sạn. Ông ta thậm chí còn đích thân kiểm tra lại danh sách đăng ký ở khách sạn để có bằng chứng xác thực. Khi Susan đến phòng của Glyn, anh xoa tay.

-Tôi không muốn tiếp tục cãi nhau với cô. Bố tôi đã xác nhận mọi việc mà tôi muốn biết chắc chắn. Y tá đầu, bà Morh sẽ không ở đây nữa. Hãy đưa bà ấy quay trở lại phòng mình.

Sau này, qua những câu chuyện ngồi lê đôi mách mà cô nghe được từ những y tá, cô biết rằng Glyn đã khẳng khái đòi chuyển đến một phòng khác ở tầng dưới để cách xa cô. Những cô y tá ở đây dường như biết được những gì đã xảy ra giữa vợ chồng họ và Susan gần như quá sức chịu đựng trước những cái nhìn thương hại của họ. Không còn nghi ngờ gì nữa, họ thường bàn luận sau lưng về cô và Glyn, nhưng cô không quan tâm.

Ông bác sĩ nói rất nhẹ nhàng với cô rằng ông ấy không thể để cô đến thăm chồng cô được, vì anh ấy dọa sẽ ra viện trừ khi yêu cầu của anh ấy là không cho Susan vào phòng anh ấy được thực hiện. Và họ đành phải chấp nhận. Những lời giải thích của ông bác sĩ không làm cho Susan nguôi ngoai rằng Glyn cần nghỉ ngơi, yên tĩnh và không được để anh ấy xúc động mạnh bởi bất cứ lý do gì.

Susan nhận được rất nhiều hoa quả từ bạn bè của Glyn, nhưng cô từ chối không gặp ai cả. Thậm chí cả Pamela.

Edward và Beatrice không gửi gì cho cô cả, tuy vậy cô vẫn phải chịu đựng một cuộc viếng thăm

nữ của những con người đó.

- Con trai tôi đã nói với tôi mọi thứ - ông nói- đúng như những gì tôi nghĩ. Tôi biết rằng cuộc hôn nhân này là một sai lầm nghiêm trọng, và tôi đã chứng minh là đúng như vậy. Nó đã nói với tôi và vợ tôi rằng cô hãy để nó yên và chúng tôi đồng ý rằng đó là điều tốt nhất mà cô làm được cho nó.

- Tôi sẽ không bỏ anh ấy trong lúc này! – Susan phản đối một cách kịch liệt.

- Ồ, vậy ư? Cô thay đổi rồi ư? Tại sao vậy? Cô sợ rằng cô sẽ không thể đào thêm tiền của thằng con trai tôi sao?

- Ông dám nói như vậy à! – Susan giận dữ - Tôi không cần tiền. Tôi muốn có gl

- Thật tội nghiệp cho cô, cô gái thân mến, nó không cần cô – ông bố chồng cô hẳn học – nó và tôi đã bàn với nhau là phải làm gì. Nó cần phải nằm trên giường trong nhiều tuần nữa , nhưng với sự chăm sóc của mẹ nó và của một cô y tá kinh nghiệm, chúng tôi phải đưa nó về nhà chúng tôi để chăm sóc. Nó cần được quan tâm và chăm sóc ... và cả tình thương nữa , một thứ mà cô đã chứng minh là không có khả năng cho nó – ông nói thêm giọng giận dữ - cửa nhà chúng tôi sẽ không rộng mở đón chào cô đâu, Susan ạ, đó là theo yêu cầu của Glyn . Gia đình Mohr không cần có cô. Tôi nói như vậy đã rõ chưa?

- Hoàn toàn rõ – Susan trả lời, ánh mắt ánh lên giận dữ - nhưng tôi báo trước với ông rằng đừng hy vọng vào việc tôi từ bỏ Glyn chỉ bởi vì ông yêu cầu tôi làm như vậy, bởi vì tôi sẽ không làm như thế. Glyn là chồng tôi và tôi có ý định sẽ không rời xa anh ấy dù ông có nói gì đi nữa.

Edward Mohr mỉm cười.

- Ôi, cô gái thân mến của tôi , cô mới tội nghiệp làm sao! – ông nói rồi bước ra khỏi phòng .

Tiếng cười và sự thương hại xen lẫn trong đó làm Susan cảm thấy sợ hãi hơn là sự đe dọa và kinh thường,

Ba ngày sau đó cô được xuất viện và quay trở về ngôi nhà trống trải mà cô biết đây là nhà của mình. Nó tối om, ẩm ướt và đơn độc, bỗng nhiên cô cảm thấy căm ghét nó kinh khủng. Chưa bao giờ cô coi đây là một tổ ấm, và không ai trong họ cố gắng để biến nó thành như vậy.

Susan biết rằng Glyn sẽ được chuyển đến nhà bố mẹ anh trong bốn hoặc năm tuần, mặc dù có sự bảo đảm của Edward Mohr để mọi việc có thể diễn ra sớm hơn nhưng Glyn cần phải phẫu

thuật thêm nữa đối với chiếc chân bị gãy. Người chịu trách nhiệm đối với trường hợp của Glyn khuyên rằng nên để cho anh ấy ở lại thêm cho đến khi những cuộc phẫu thuật này hoàn thành. Trong thời gian này Susan không đến bệnh viện mặc dù cô rất muốn đến. Thay vào đó, cô ở nhà, đọc sách và xem vô tuyến, nhưng ngôi nhà thật vắng vẻ, yên tĩnh giống như một nấm mồ. Cô không có ý định đi ra ngoài giải trí, Pamela đến thăm cô thường xuyên mang cho cô tạp chí và những tin tức vĩa hè mới nhất. Thật không ngờ rằng dường như cả nước đều biết đến việc cô chia tay với Glyn và sự thông cảm của Pamela thì thật là không thể chịu đựng được. Susan vẫn bơ phờ và không còn hứng thú gì nữa. Bác sĩ kê cho cô một đơn thuốc bổ để vực cô dậy nhưng vẫn không làm cô khá hơn.

Rồi ngày tháng cũng trôi qua, cô gọi điện thoại đến bệnh viện và biết rằng Glyn ngày mai sẽ ra viện. Ngay lập tức cô mặc áo khoác, đội mũ và gọi taxi chở cô đến bệnh viện St.Stephen. Cô nhìn thấy Glyn đang đứng trong cửa sổ trong phòng anh, chân trái của anh bó bột và được chống đỡ bởi cái ghế. Anh quay người lại nhìn cô một cách vô hồn, tim cô chùng xuống. Cô bước đến đứng cạnh anh và lần đầu tiên cô thấy tóc anh trở nên bạc hơn trong thời gian bảy tuần nằm trong bệnh viện. Những tia nắng nhảy nhót trên đó và cô muốn được lùa những ngón tay của mình vào mái tóc anh.

- Glyn, hôm nay em đến đây để cầu xin anh thay đổi quyết định và về nhà với em – giọng cô run run – hãy về nhà cùng với em. Em sẽ dành cho anh mọi sự quan tâm, chăm sóc mà anh cần. Anh lắc đầu.

- Không, Susan, hôn nhân giữa chúng ta đã chấm dứt. Tôi đã thu xếp mọi thứ với bố mẹ tôi. Tôi đã quá mệt mỏi và không còn thiết sống và cãi nhau với cô nữa.

- Nhưng chúng ta không cần phải cãi nhau! Không bao giờ nữa – cô phản đối, rồi với lấy cánh tay anh. Anh nhẹ nhàng rút tay và nhìn cô chằm chằm.

- Không, Susan, đã quá muộn rồi. Cuộc hôn nhân của chúng ta đã chết: cách đây từ rất lâu rồi. Gần như là trước khi bắt đầu – Anh thêm vào giọng buồn bã.

- Glyn anh có nhớ những gì xảy ra vào cái đêm bị tai nạn không? – cô thúc giục nhưng anh lắc đầu.

- Rất ít. Vài ngày trước đó, tôi và cô đã cãi nhau rất to, rồi vào buổi tối có buổi tiệc đó tôi đã gọi điện về và nói rằng tôi sẽ không đi. Rồi cô nói cô sẽ chia tay với tôi. Tôi đã thực sự tức giận và sau đó quyết định đi đến nhà của Janine. Khi tôi về nhà để thay đồ thì cô đã đi rồi, mang theo cả quần áo. Rồi tôi đến bữa tiệc, ở đó chúng ta đã có vài cuộc cãi lộn. Bố tôi nói có thể tôi đã say rượu vì tôi đã rất hung dữ đối với cô. Có đúng thế không?

- Có và không. Chúng ta đã cãi nhua cũng giống như những lần khác ở nơi công cộng ngoại trừ ...

- Thôi đừng tiếp tục nữa – Glyn ngắt lời – tôi có thể tưởng tượng ra chuyện gì đã xảy ra sau đó. Chúng ta tiếp tục cãi nhau. Không cần phải phủ nhận điều đó vì mọi người đều biết chúng ta rời khỏi chỗ đó vẫn còn cãi nhau. Tất cả mọi người đều biết hết mọi thứ ... chỉ trừ tôi , tất nhiên là như vậy – anh thêm vào giọng đau khổ.

Susan kêu lên:

- Họ không thể biết hết mọi chuyện!

- Bạn bè của tôi đã cố gắng để không chú ý đến cách cư xử của tôi, nhưng chắc là tôi đã cư xử ghê tởm lắm, chuyện ỉ vì họ quá tốt nên mới chấp nhận được . Bởi vì tôi đã say...

- Không phải như vậy .

- Chắc là như vậy. Thế tại sao tôi lại đâm xe vào cái cây chết tiệt đó?

- Glyn, nếu chúng ta đang cãi nhau thì sao anh không tự hỏi tại sao cả hai chúng ta lại ở cùng trong xe? – Susan nhấn mạnh , nắm lấy cơ hội mà anh đã tạo ra cho cô .

Chồng cô nhún vai tỏ vẻ không quan tâm

- Tôi không thể tưởng tượng được , và lúc này tôi không quan tâm. Chúng ta ở trong xe của tôi và nó đâm vào một cái cây. Đó là tất cả.

- Susan quay mặt đi. Cô không thể tự mình nói với anh lúc này được ! Anh đang ở trong tình trạng rất ngang bướng vì cô biết rằng chắc chắn anh sẽ không lắng nghe cô .

- Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không ? – cô thì thầm – hãy làm ơn, Glyn, hãy cho em thêm một cơ hội ! Cô quỳ xuống và ngược nhìn anh về cầu khẩn. Ánh mắt anh khinh miệt.

- Vì Chúa hãy đứng dậy, Susan ! Tôi ghét cay ghét đắng ai đó quy lụy trước tôi . Không cần thiết phải theo đuổi trò hề này. Bây giờ tôi đã quá ốm yếu và mệt mỏi để có thể làm lại từ đầu. Tất cả những gì tôi muốn là được sống trong yên tĩnh mà không có những cuộc cãi nhau căng thẳng và không dứt. chúng ta không có bất cứ điểm gì chung với nhau , phải vậy không ? Cô đã đúng. Chúng ta không nên lấy nhau. Đó là tại tôi không may đã yêu cô ... không, đừng ngắt lời tôi ... nhưng bây giờ tình yêu đó đã biến mất – mặt anh đầy vẻ nuối tiếc – chúng ta còn lại được gì? Susan đứng lên và đi đến bên cửa sổ vì thế anh không thể nhìn thấy sự đau khổ trên khuôn mặt cô .

- Tôi đã thật ngờ nghệch, Susan ạ. Tôi hy vọng rồi cô sẽ yêu tôi . Tôi đã mù quáng nên không nhận thấy rằng cô chỉ yêu sự giàu có hào nhoáng của tôi thôi.

- Glyn, anh đã nhầm rồi, nhầm tai hại! Em chỉ yêu ana thôi! – cô phản đối, giọng ghen ngào.

- Chà ! Cách cô bày tỏ thật nực cười làm sao! Tất cả những gì bây giờ cô đối với tôi chỉ là sự thương hại bởi vì tôi đang bị thương tật. Tôi là một người bệnh cần có sự quan tâm săn sóc , và bản thân cô thấy tự hào vì là người phù hợp nhất cho nhiệm vụ đó – Anh quay người lại một cách đột ngột và cao giọng – tôi không cần cô hay sự thương hại của cô . Tôi muốn được ở lại một mình, cô hiểu chứ?

- Anh không cần quan tâm đến tất cả những gì em làm sao? – Cô hỏi rồi đến bên cạnh anh.

- Chúng ta đã thắng thắn với nhau chiều nay, bây giờ tôi muốn cho cô một câu trả lời thành thật nữa Rằng tôi không quan tâm . Tôi đã không còn cảm giác yêu và ghét nữa. Tôi chỉ thấy hoàn toàn chán nản.Ồ! Tôi sẽ chu cấp đầy đủ cho cô và cô không phải lo ngại về mặt tài chính. Cô nhìn anh, ánh mắt vẻ chán nản

- Tôi biết ai đứng sau tất cả những chuyện này. Ông ta đã bao anh “mua chuộc” tôi . Được rồi anh có thể nói với ông ấy điều này Glyn Mohr, rằng tôi sẽ không chạm đến một xu nào ở đồng tiền dơ dáy, bẩn thỉu của anh , thậm chí là khi chết đói . Tôi thà đi ăn cắp còn hơn nhận tiền từ tay anh hay ông ta! – cô bước về phía cửa dừng lại nhìn anh mĩa mai – Tôi chúc anh vui vẻ khi sống với bố mẹ anh . Chỉ có đàn bà mới quay về với mẹ , chứ tôi chưa từng thấy một người đàn ông nào lại quay về sống với mẹ bao giờ - nói rồi cô đóng sầm cửa lại.

CHƯƠNG 9

Susan phân vân với ý nghĩ về nhà mẹ cô mà từ khi cưới cô chưa về thăm. Cô đã có ý định về thăm bà ngay sau khi họ trở về sau tuần trăng mật nhưng cuộc sống với Glyn đã diễn ra không mấy suôn sẻ, vì thế quyết định hoãn lại cho đến khi cuộc sống giữa họ hạnh phúc hơn. Thời gian trôi qua, cô trở nên e ngại. Sự phản đối của mẹ cô về ý định lấy một người đàn ông mà cô không yêu đã làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ và cô không dám thừa nhận rằng lời tiên đoán của mẹ cô đã đúng như thế nào. Bây giờ cuộc hôn nhân của cô đã chấm dứt, cô không nhận thấy cô không thể làm gì được nữa. Tốt hơn là cứ để mẹ cô không biết sự thật, Susan quyết định. Thật may báo chí không đăng tải về vụ tai nạn. Nếu trước đây cô là một người mẫu nổi tiếng thì báo chí sẽ rùm beng lên thế nào nhỉ, cô thầm nghĩ.

Về phần mẹ cô thì bà càng biết ít càng tốt.

Susan còn một vấn đề quan trọng hơn và cần phải giải quyết ngay lập tức. Đó là cô phải làm gì bây giờ? Tiếp tục sống ở tòa nhà này thì không thể được. Cô phải tìm một căn hộ nhỏ khác, có thể Maître sẽ cho cô trở lại công việc cũ. Tuy nhiên cô thấy nghi ngờ điều này, bởi vì có rất nhiều người mẫu cũng hạng thường như cô. Tuy vậy, cô vẫn phải cố thử xem, nhưng không phải là ngày hôm nay. Cô thấy không đủ sức để gọi cho người chủ cũ của cô, và sự gian khổ của nghề người mẫu là một vấn đề mà cô phải cân nhắc lại trong thời gian này.

Cô cảm thấy không khỏe kể từ khi bị tai nạn. Cô rất hay bị mệt, có thể là do vết rạn nứt ở xương sườn, cô nghĩ vậy. Và lưng cô thường xuyên bị nhức mỏi. Cô lo lắng nhìn mình trong chiếc gương dài bên cạnh bàn phấn.

Rồi cô thở dài buồn bã. Cô cần phải có một chế độ ăn kiêng khắt khe nếu như cô muốn trở lại với nghề người mẫu. Cô đã ăn quá nhiều thịt kể từ ngày cưới. Trước khi cô đề nghị Maître thuê lại thì cô phải bớt được lượng cân thừa này.

Hai ngày sau khi Glyn xuất viện, thời tiết trở nên nóng nực kinh khủng, khiến cho Susan cảm thấy rất mệt mỏi. Cô bị chóng mặt, bởi cái nóng và thức ăn làm cô buồn nôn. Buổi chiều đầu tiên cô thấy không khỏe, cô ngủ vùi trong một phòng tối om với một giấc ngủ chập chờn. Sau một đêm nghỉ ngơi, cô tỉnh dậy và cảm thấy khá hơn lúc trước, ầy vậy nhưng ăn bữa sáng được một nửa, cô phải đẩy đĩa thức ăn đi và nhào bổ vào phòng tắm. Mười lăm phút sau cô bước ra,

mặt trắng bệch và run rẩy. Chắc là cô đã ăn phải cái gì đó bị ươn bởi vì vào những ngày hè nóng nực chưa bao giờ làm cô phải khổ sở như vậy.

Khi sự việc lại tiếp diễn như vậy vào hai ngày sau đó, cô buộc mình phải ngồi xuống giường và suy xét một cách kỹ lưỡng. Một mối nghi ngờ xuất hiện trong đầu cô. Không phải do ngộ độc thức ăn ! Cô nhìn chăm chăm vào chiếc giường trống trơn của Glyn và càng nghĩ về nó cô càng nhận thấy điều đó là có thể .

Đã bao tuần rồi từ khi xảy ra tai nạn? Tám tuần? gần chín tuần? Cô nhớ lại từng thứ từng thứ một. Đúng vậy rồi, mệt mỏi, đau lưng và nói chung là cảm giác khó ở mà cô cho là hậu quả sau vụ tai nạn . Cô bật dậy và nhìn mình trong gương. Đúng rồi, cô thấy quần chật căng ở quanh vùng hông... cô đang có thai!

Mặt cô ửng đỏ và một cảm giác vui sướng rần rật quanh người cô . Glyn sẽ sướng run lên như thế nào khi biết được sự thật! cô biết anh ta luôn muốn có một đứa con trai , và ông bố anh đã không che dấu được lòng mong mỏi có một đứa cháu trai để nối dõi tông đường. bây giờ cô đã có một đứa bé trong bụng , Glyn sẽ tha thứ cho cô tất cả và họ có thể bắt đầu lại từ đầu.

Bỗng nhiên một mối lo ngại nhen nhúm trong cô .

Làm sao cô có thể nói với anh sự thật? Anh ta sẽ không tin cô đâu. Sau cùng thì tại sao anh ta lại phải tin như vậy? Anh ta chỉ biết rằng khả năng Susan có thai là không thể bởi vì cả hai người đều biết rằng họ không ngủ cùng giường đã ba tháng qua trước khi gặp cái tai nạn định mệnh đó. Rất có thể anh ta sẽ buộc tội cô đã lang chạ với người đàn ông khác.

Thậm chí nếu cô có kể cho anh nghe về những gì đã diễn ra trong khoảng thời gian mà vẫn còn là một khoảng trống trong trí nhớ của anh, cô tự hỏi liệu anh có tin đó là sự thật hay không ? Có thể anh sẽ buộc tội cô là bịa đặt ra toàn bộ câu chuyện đó, để che đậy lỗi của mình.

Cô phải làm gì bây giờ ?

Cô suy nghĩ vấn đề này trong một thời gian rất lâu và đi đến kết luận rằng sẽ không nói gì với Glyn cho đến khi cô biết chắc rằng mình có thai. Cô gần như đã biết chắc chắn là như vậy nhưng cần phải đến một bác sĩ để khẳng định lại.

Không thể đến ông bác sĩ gia đình được , cô quyết định , vì như vậy ông ta có thể vô tình để lộ sự thật cho Glyn biết , và thế thì cô không muốn . Nếu một người nào đó nói cho anh ta biết thì người đấy phải là cô .

Chiều hôm đó cô đi đến một nhà thuốc ở phố High Street để hỏi tên một bác sĩ nào đó có thể khám tư. Người bán thuốc ở đó rất nhiệt tình và đưa cho cô cái tên và địa chỉ của hai bác sĩ . Cô cảm ơn cô gái và đi đến trạm điện thoại. Cô được hẹn vào hai giờ chiều ngày hôm sau.

Thời gian hai mươi tư tiếng trôi qua đi một cách chậm chạp, nhưng Susan đã dùng thời gian đó để vạch kế hoạch. Cô quyết định không lấy tên sau khi cưới, bởi vì tên tuổi gia đình Mohr đã quá quen thuộc trong thành phố. Dùng tên con gái của cô ư? Không . Tốt hơn là dùng tên “Moore”... Cùng tên nhưng đánh vần khác. Bây giờ cô không có tên gì liên quan đến Edward hay Glyn cả. Cô sẽ nói với bác sĩ rằng cô chỉ vừa mới đến thành phố và còn chưa tìm được nhà. Điều đó sẽ ngăn không cho ông theo dõi tiếp trường hợp của cô và chỉ có cô là người biết được sự thật cho đến khi cô tìm được cách nào đó để báo tin cho Glyn.

Ông bác sĩ rất tử tế và Susan mong là không phải lờng gạt ông . Ông khám rất nhanh và 2 trong khi cô mặc lại quần áo, ông nói:

- Vâng, thưa cô Moore, tôi nghĩ chúng tôi có thể ước tính ngày sinh là vào tháng Giêng. Cuối tháng Giêng. Tôi sẽ kiểm tra lại sổ và sẽ cho cô ngày sinh gần đúng trong một phút nữa . Tất nhiên rồi, ông thêm vào- chúng tôi không thể nói chính xác ngày em bé chào đời, bởi vì chúng sẽ ra khi chúng muốn! Đặc biệt là đứa đầu . Cô có muốn tôi sắp xếp cho cô vào một phòng bệnh tư không? Việc sắp xếp phải tiến hành sớm, cô biết đấy, và tôi có thể cho cô tên của một bác sĩ có thể theo dõi cho cô như một bệnh nhân khám bệnh theo yêu cầu. Mặt khác, nếu cô muốn được chăm sóc trong điều kiện tốt nhất bởi một dịch vụ y tế , hoặc là ở bệnh viện hoặc là tại nhà , thì tôi khuyên cô hãy tìm một bác sĩ kh1m theo chế độ bảo hiểm nơi cô định sống. Ông bác sĩ đó sẽ sắp xếp mọi việc cho cô , và theo dõi chăm sóc cô trong toàn bộ thời gian trước khi sinh – ông lại cười và nói tiếp – nhưng như vậy sẽ phải trả rất nhiều tiền đấy, thưa cô Moore.

- Tôi hiểu – Susan trả lời – Tôi sẽ bàn với chồng tôi và tôi nghĩ là tôi sẽ tìm một bác sĩ khám theo chế độ bảo hiểm.

- Tuyệt vời! bây giờ tôi sẽ viết cho cô một lá thư để cô đưa cho người bác sĩ mới của mình . Cô hãy ngồi đây chờ tôi một lát, sẽ không lâu đâu.

Năm phút sau, Susan phấn khởi bước ra khỏi phòng khám, một tay cầm thư, một tay cầm hóa đơn dịch vụ tư vấn. Cô đi một cách vô thức về phía bến xe buýt. Đây là sự thật! Không còn nghi ngờ gì nữa. Cô cũng đang mang thai đứa con của Glyn. Cảm giác này khiến cô ấm lòng. Bây giờ dù thế nào đi nữa, cô cũng vẫn có một cái gì đó của Glyn. Không ai có thể lấy đi của cô được .

Về nhà, cô gọi Elsie, người giúp việc mang cho cô một tách trà vào phòng khách. Vừa nhâm nhi tách trà , cô vừa suy nghĩ về bước kế tiếp của mình. Cô cần phải nói với Glyn . Thật là ngớ ngẩn mà hy vọng rằng anh ấy sẽ giang rộng vòng tay đón cô ... và quên đi quá khứ.

Có thể anh ấy sẽ không muốn có cô và đứa trẻ . Trong trường hợp đó, cô không có ý định buộc anh phải có bất kỳ nghĩa vụ nào đối với cô. Cô vẫn có lòng kiêu hãnh của mình nếu như không còn gì cả.

Hơn nửa tiếng sau, cô ngồi bên máy điện thoại phân vân không biết nên gọi cho anh ấy hay đến gặp trực tiếp. Gọi điện đến nhà bố mẹ anh ấy thì liệu họ có để cô nói chuyện với anh một mình hay không. Trên điện thoại , cô không thể nói được nhiều. Dù thế nào đi nữa cô cũng phải nói chuyện với Glyn.

Cuối cùng cô cũng nhắc ống nghe lên và quay số nhà bố mẹ chồng cô . Người giúp việc nghe máy và cô đề nghị được nói chuyện với Glyn Mohr.

- Xin bà đợi một lát, thưa bà. Bà làm ơn cho biết tên ạ? Susan nói tên cô và người giúp việc đặt ống nghe xuống. Cô hồi hộp đến nghẹt thở và bắt mình phải nghĩ rằng : càng đợi lâu bao nhiêu thì càng nhiều hy vọng rằng Glyn sẽ ra nghe máy. Cô giởng tay chờ đợi bước chân khập khiễng của Glyn nhưng chẳng mấy chốc, cô nghe thấy tiếng bước chân khác hẳn với những gì cô mong đợi, nhanh nhẹn và dứt khoát. Chiếc điện thoại được chộp lấy và giọng cộc cằn của Edward vang lên trong máy:

- Đây , hãy nghe đây, Susan. Tôi và Glyn đã đề nghị cô hãy để cho chúng tôi được yên, và có nghĩa là bao gồm cả điện thoại nữa.

- Làm ơn cho tôi nói chuyện với Glyn – cô mềm mỏng.

- Tôi không thể . Nó không muốn nói chuyện với cô .Hãy nói với tôi những gì cô định nói, và ngắn gọn thôi đấy. Tôi rất bận.

- Glyn có biết là tôi điện thoại đến không? – Susan khẳng khẳng hỏi.

- Tất nhiên rồi. Người giúp việc biết rõ nhiệm vụ của cô ấy. Tuy nhiên, con trai tôi từ chối nhận điện thoại của cô . thế cô muốn gì?

Susan biết rằng mình đã thất bại.

- Không gì cả , thưa ông Mohr. Không có gì quan trọng cả - Cô nói yếu ớt rồi đặt ống nghe xuống. Rồi cô ngã vào ghế sofa và khóc như thể trái tim cô đang tan vỡ thành từng mảnh.

Thật vô nghĩa ... thật sự vô nghĩa! Glyn không còn quan tâm đến cô nữa. Vì vậy tốt hơn hết là cứ để anh ta không biết gì về đứa bé. Và anh ta sẽ không thể phát hiện ra được cô bởi vì cô đã đi xa, xa khỏi nơi này , giải thoát cô khỏi những xiềng xích bấy lâu đã kìm hãm cô . Cô phải tạo một cuộc sống mới cho cô và đứa bé. Cô phải xóa bỏ hình ảnh Glyn ra khỏi tâm trí. Và chỉ sống vì đứa con của cô thôi. Nó thuộc về cô và chỉ cô mà thôi ! Cô sẽ không bao giờ chia sẻ nó với bất cứ ai ... Thậm chí cả mẹ cô nữa.

Nửa tiếng đồng hồ sau có tiếng chuông gọi cửa . Susan nghe thấy tiếng bước chân Elsie vội vã ra mở cửa. Cô tự hỏi liệu ai có thể đến vào giờ này cơ chứ. Cô hy vọng đó là một người nào đó không quan trọng vì cô không muốn gặp bất cứ ai lúc này.

Rồi cô nghe tiếng Elsie nhỏ nhẹ , rồi gay gắt. Cánh cửa bị đẩy mạnh và Edward Mohr gạt Elsie ra để bước vào. Ông ném chiếc mũ lên ghế và dùng chân đóng sập cửa lại. Ông tựa lưng vào ghế trường kỷ, mắt nhìn trừng trừng vào khuôn mặt hoảng hốt của Susan và bắt đầu nói:

- Tôi sẽ không vòng vo nữa, cô gái trẻ ạ. Tôi không muốn chịu đựng thêm nữa những cú điện thoại cô gọi đến nhà tôi và làm ảnh hưởng đến con trai tôi , nó vẫn còn yếu, cô biết đấy . Tôi nghĩ rằng nó đã nói chuyện với cô chưa dứt khoát rằng nó sẽ không còn liên quan gì tới cô nữa , gồm cả điện thoại và đến thăm. Tôi không muốn nói vấn đề này qua điện thoại vì không muốn

những người giúp việc nhà tôi nghe lỏm được , vì thế nên tôi đã đến đây. Ông thò tay vào túi và rút ra một tập giấy rồi mở ra trước mặt cô. Cô biết đó là ngân phiếu.

- Tôi đoán rằng cô muốn nói về vấn đề tiền với Glyn , vì thế tôi đến đây thay nó. Hãy nhìn đây – ông ra lệnh – số tiền giúp cô sống thoải mái trong vài năm. Ông cầm nó lên rồi vẩy vẩy trêu tức - Thế nào, cô gái , nhìn xem. Hay nó không đủ đối với cô ? Ông thêm vào giọng cay độc – Đừng nói là số tiền này không làm cô thỏa mãn.

Susan lùi lại, hoảng hốt.

- Tôi ... tôi – cô ngập ngừng rồi ngậm chặt miệng lại. trong trường hợp khác thì không có gì có thể khiến cô nhận món tiền khổng lồ như vậy từ bất cứ ai, nữa là của Edward Mohr. Giữa hôm qua và hôm nay, mọi thứ đều đã thay đổi. Một tương lai đã vạch sẵn ra đối với cô . Cô đang mong chờ sự ra đời của đứa con của Glyn, và tất nhiên cô phải cần đến tiền cho việc đó. Cô và con cô phải được sống, được ăn và c không thể quay trở lại làm việc lúc này được . Cô chỉ còn một số tiền nhỏ mà Glyn đã để lại cho cô , thêm vào đó là một món tiền mà anh ta đã để trg tài khoản ngân hàng của cô một tuần trước khi tai nạn xảy ra . Cô sẽ để nguyên ở đó, và đề nghị ngân hàng tiếp tục gửi tiền cho mẹ cô như trước đây cô vẫn làm từ sau ngày cưới.

Nhận tiền của Edward là một vấn đề khác. Tuy không giải thích được nhưng cô nhận thấy nó có nghĩa vụ phải nhận nó, bởi vì ông ta đã làm đủ mọi cách để kéo Glyn ra khỏi cô . ông ta nợ cô nhiều hơn là cho cô .

Rất bình tĩnh, cô đưa tay ra và nói:

- Được thôi, tôi sẽ nhận nó. Nhưng không phải như ông nghĩ đâu . Nếu điều này mang lại cho ông sự thích thú rằng ông đã “mua” được tôi , thì ông hãy cứ tận hưởng cái niềm vui đó đi . Tuy nhiên, rồi một ngày nào đó ông sẽ phải nhìn nhận một cách chính xác những gì ông đã làm bằng việc mua chuộc tôi với số tiền này.

- Tôi nghi ngờ điều này – Edward nhếch mép cười – Tôi luôn mong đợi thấy điều này .Rõ ràng cô theo đuổi tiền của chúng tôi , chứ không phải con trai chúng tôi. Nó thật may mắn khi từ bỏ được cô . Ông đội mũ và trước khi ra về còn quay lại nói thêm nói thêm:

- Tôi hy vọng cô sẽ nhận thấy rằng bây giờ cô đã có tiền, cô không thể tiếp tục sống ở đây thêm nữa phải không?

Câu nói của Edward khiến Susan thấy buồn cười . Cô ngã người ra phía sau và cười ngặt nghẽo.

- Tôi đi sớm ngày nào thì ngày ấy là ngày hạnh phúc của ông , phải không?

Edward giận dữ bước ra khỏi phòng, không ngoái đầu lại.

Cô phải thực hiện ngay bây giờ ! Bước tiếp theo là gì nhỉ? Cô không còn nhiều thời gian nữa .

CHƯƠNG 10

Vấn đề mà Susan cần giải quyết ngay lập tức là tìm một nơi nào đó để sống. Cô muốn rời khỏi thành phố. Khả năng gặp lại Glyn và bạn bè anh là rất lớn và cô cần phải quên hẳn anh ta đi. Một ngôi làng nhỏ nào đó, có thể là như vậy. Một nơi mà cô không biết tới và chưa từng tới.

Buổi sáng sau khi Edward đến, Susan đi ra ngoài và mang về rất nhiều báo. Cô dành thời gian còn lại trong ngày hôm đó miệt mài với đồng báo, tạp chí đó. Cô hầu như hoàn toàn đã thất vọng thì bất chợt cô nhìn thấy một mẫu tin và dường như nó đã đáp lại sự cầu nguyện của cô.

"Cần cho thuê gấp. Trong thời hạn 3 năm. Một căn nhà ven biển. Hai phòng ngủ, phòng khách, bếp và tất cả đồ đạc. Chủ nhà ra nước ngoài. Hòm thư 5978".

Susan đi tới bên chiếc bàn làm việc và ghi lại những con số ghi trong quảng cáo. Cô hy vọng sẽ có quá nhiều người đăng ký thuê và tự hỏi ko biết ngôi làng đó nằm ở đâu.

Ba ngày sau, thắc mắc của cô được giải đáp. Cô nhận được một lá thư từ ngôi làng nhỏ có tên Cornish, cái tên mà Susan chưa từng nghe thấy trước đó. Cô vội vàng lấy tấm bản đồ mà Glyn cất trong ngăn kéo ra, và tìm thấy ngôi làng nằm ẩn mình giữa những vách đá cao, cách chợ thị trấn gần nhất khoảng mười dặm. Rồi cô viết thư trả lời. Đó là một bức thư rất thân mật, trong đó cô đề nghị gửi cho cô địa chỉ của ngôi nhà càng sớm càng tốt.

Có thể là ngày mai. Lòng Susan tràn ngập niềm vui sướng. Cô phải đặt một chỗ trong chuyến tàu tốc hành Paddington Penzance và phải sắp xếp mọi thứ vì cô sẽ phải trải qua ít nhất là một đêm xa nhà. Cô phân vân liệu mình có thể đi hai chuyến đi trong một ngày được ko vì cô ko muốn làm gì đó quá sức trong giai đoạn đầu của thời kỳ mang thai.

Khách đi trên tàu cũng ko đông lắm. Susan dễ dàng tìm thấy chỗ ngồi của mình. Khi gần tới ngôi làng, cô thấy có một chiếc xe buýt đã đợi sẵn để đưa mọi người vào chợ thị trấn mua sắm, rồi lại quay về. Một người đàn ông đứng tuổi có nước da rám nắng giúp cô đỡ vali xuống và đỡ cô ngồi vào một chỗ gần cửa lên xuống. Xe buýt chật kín người và mọi người dường như đều biết hết nhau.

Susan thấy thật sự thích thú. Họ dường như là một nhóm người hạnh phúc, một cộng đồng thì đúng hơn. Nhiều người liếc nhìn về phía cô, rồi gật đầu chào với một nụ cười. Cô hỏi người lái

xe liệu anh ta có thể giới thiệu một khách sạn nào đó mà cô có thể nghỉ qua đêm được ko.

- Chỉ có Pinhay Arms thôi - anh nói - chúng ta sẽ dừng lại ngay ở phía ngoài, thưa cô, vì thế cô sẽ ko phải gặp rắc rối nào để tìm nó. Bob Slater là ông chủ. Tất nhiên, nó ko hẳn là một khách sạn mà chỉ là một nhà nghỉ, nhưng họ nói phòng ngủ ở đây tuyệt lắm.

Susan thấy thích cái nhà nghỉ này. Trần thấp và dầm kèo làm bằng gỗ sồi. tất cả đều màu nâu đồng, cửa ra vào có chốt thay vì tay nắm. Bob Slater dẫn cô vào một phòng nhỏ nhìn ra bên cảng. Căn phòng nhỏ nhưng xinh xắn với lọ hoa đồng nội đặt trên bậu cửa sổ. Rèm cửa có màu sắc rất vui mắt và cả hai cửa sổ đều mở toang để đón ánh sáng mặt trời. Tiếng rì rào của biển và tiếng kêu của những con mòng biển từ bên ngoài văng lại. Susan đi cuống tăng dưới và đề nghị ông chủ nhà chỉ cho cô đường đến ngôi nhà cô định thuê.

- À, cô định đến đó sống ư? - Bob Slater gật đầu vẻ am hiểu - Nhà Bailey tuần tới sẽ ra nước ngoài và tôi biết họ đang cần tìm người thuê gấp. Họ vẫn chưa tìm được ai ưng ý cả. Ông xoa cằm và nói:

- Cô hãy ra ngoài đây, cô Moore. Cô đi dọc theo con đường này rồi rẽ phải. Đi bộ khoảng một trăm thước cho đến khi cô gặp một căn nhà có cánh cửa màu đỏ. Con mèo trắng của bà Gervaty luôn ngồi ở bên ngoài. Luôn luôn là như vậy, vì thế cô sẽ ko sợ bị nhầm đâu. Rồi cô hãy đi thêm một đoạn nữa, đến khi gặp một cái cổng dẫn đến một trang trại nơi Farmer Buse nhốt đàn bò của mình, nhà của Bailey là căn thứ hai bên tay trái.

Susan cảm ơn ông chủ một cách dè dặt, mặc dù lúc đó cô suýt nữa bật cười. Cô tự hỏi liệu mình có thể tìm được nhà theo sự chỉ dẫn đó không. Thật ngạc nhiên là mọi thứ đều đúng như Bob Slater chỉ, thậm chí cả con mèo trắng đang ngủ gà ngủ gật ngoài cửa.

Đó là một căn nhà nhỏ, có chừa một lối nhỏ từ đường lớn vào. Cây kim ngân đại mọc um tùm che khuất cả cửa ra vào. Thay vì phải gõ cửa, cô nhìn thấy một chiếc chuông của một chiếc tàu. tất cả cửa sổ ở trên và dưới tầng đều mở toang và từ bên trong Susan nghe thấy tiếng nhạc réo rắt vọng ra. Cửa một chiếc đài, chắc là như vậy. Gần như ngay lập tức, cánh cửa ra vào được mở tung và một người đàn bà béo, lùn với nụ cười trên khuôn mặt rám nắng chào đón cô:

- Tôi là bà Bailey, cô chắc hẳn là cô Moore. Chúng tôi nhận được tấm thiệp của cô sáng nay. Tôi rất vui mừng vì cô đã đến. Chuyển đi của cô tốt đẹp chứ? Tôi hy vọng là ko quá đông người?

Susan trả lời từng câu hỏi một và cô thấy mình được dẫn đến một phòng lớn nhìn ra vườn ở phía sau ngôi nhà.

Susan thật sự thích thú. Đó là một căn phòng đẹp, với hai ô cửa sổ nhìn ra khu vườn được chăm sóc kỹ lưỡng, thoải mái dốc về phía những vách đá vì thế từ đây cô có thể ngắm nhìn được quang cảnh nơi bến cảng và những khu xung quanh. Bản thân căn phòng đã được bố trí rất đẹp với những tấm thảm loại tốt trải trên mặt sàn đen bóng loáng. Một người đàn ông tầm thước, mập mạp đứng bên cửa sổ hút thuốc. Susan được giới thiệu với ông Bailey và nói chuyện với ông khi vợ ông vội vã đi chuẩn bị trà mời khách.

Ngồi trên một chiếc ghế bành vải hoa sắc sỡ, nhắm nháp một tách trà nóng Susan cảm thấy dễ chịu. Bà Bailey tươi cười và mời cô ăn bánh. Susan cắn một miếng nhỏ và từ chối dùng thêm kem.

- Ồ, cô phải ăn nhiều kem vào nếu cô định sống ở đây! - Bà Bailey cười khúc khích - tất cả chúng tôi sống nhờ nó đó.

Ông chồng quay sang cười rồi liếc nhìn lớp kem dày cộm trên miếng bánh của mình. Susan rất thích kem nhưng trong thời gian này cô không muốn liều lĩnh với cái vị giác của cô vốn đã quá tải đối với những đồ ăn béo. KHI qua được bốn tháng đầu mang thai, có thể cô sẽ thấy khá hơn.

Susan và ông bà Bailey thảo luận về hợp đồng thuê nhà. Sau đó, bà Bailey dẫn cô đi xem những căn phòng còn lại của ngôi nhà. Hai chiếc giường nhỏ nhưng lại là lý tưởng đối với mục đích của Susan, phòng tắm ở đây cũng nhỏ nhưng tiện nghi. Tuy nhiên, phòng bếp thì quả là một giấc mơ đối với cô, theo lời bà chủ giải thích thì bà sẽ dùng những chỗ trống đó để dựng những đồ bếp mới. Cầu thang ở đây hơi chật và dốc nhưng Susan biết cô có thể thương lượng với họ để sửa lại đôi chút. KHI họ trở lại phòng khách lớn, cô nói:

- Trước khi tôi chấp nhận lời mời nồng hậu của ông bà, tôi thấy mình cần phải trung thực và muốn hỏi một câu hỏi. Liệu ông bà có đồng ý để một đứa trẻ sống cùng ở đây ko? Ông bà biết đấy. Mặc dù tôi đã ly thân với chồng tôi nhưng tôi đang mong một đứa con của anh ấy.

- Ôi một cô gái tội nghiệp! - Bà Bailey thốt lên và giang vòng tay rộng mở của một bà mẹ vòng qua vai Susan - Sao lại có người đàn ông tàn nhẫn bỏ rơi vợ mình trong hoàn cảnh như vậy được nhỉ?

- Miriam! Tôi không nghĩ rằng chuyện đó liên quan đến chúng ta. - Ông Bailey nhắc nhở.

- Tôi xin lỗi. Chỉ bởi vì tôi và George rất yêu trẻ con và ko bao giờ có cơ hội để có một đứa con nào cho riêng mình. Bây giờ, tất nhiên, đã quá muộn để nghĩ đến việc nhận một đứa con nuôi.

Susan tỏ vẻ thông cảm với bà chủ và ko thể ko nhận thấy cách họ nhìn nhau âu yếm, rõ ràng là họ rất yêu nhau. Sự thiếu vắng của tiếng trẻ trong ngôi nhà ko làm rạn nứt tình cảm giữa họ, cô thầm nghĩ một cách ghen tỵ. Giá như cô và Glyn cũng hạnh phúc như ông bà Bailey nhỉ!

Công việc của họ được tiến hành một cách nhanh chóng. Ông bà Bailey mời Susan ở lại qua đêm nhưng cô từ chối và giải thích rằng mình đã thuê một căn phòng ở nhà nghỉ và hy vọng sẽ bắt kịp chuyến xe buýt sớm đến nhà ga để có thời gian cho chuyến tàu sáng hôm sau. Ông bà chủ nhà khăng khăng mời Susan ở lại dùng bữa tối với họ, và lần này thì cô vui vẻ đồng ý.

Sau đó họ chia tay nhau. Susan cảm thấy một sự thanh thản lạ thường. Cô chưa bao giờ có một niềm hạnh phúc như thế. Trong vòng hai tuần nữa thôi cô sẽ sống ở đây!.

Mười ngày trôi qua một cách nhanh chóng. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng. Susan quyết định giữ cái tên "Moore". Sau đó khi đứa bé ra đời, cô sẽ lấy tên của cha nó để khai sinh cho đứa bé....Vào một dịp nào đó cô có thể đổi lại cách đánh vần cho đúng. Dù sao đến lúc đó cô sẽ suy nghĩ về vấn đề này.

Cô trả cho Elsie và người dọn dẹp một tháng tiền lương thay vì thông báo và mang theo tất cả những đồ đạc cá nhân của cô. Chúng được chất trong một cái rương to và hai chiếc vali nhỏ. Cô gửi chúng đến Cornish trước.

Còn một vấn đề đặt ra đối với chiếc xe ô tô của cô. Trong làng cô ko cần dùng đến nó. Những chuyến xe buýt vào thị trấn rất thường xuyên và cô hy vọng chỉ phải đến đó khi thật cần thiết. Cô lái xe đến một gara ô tô và đề nghị họ bán giúp.

Còn đối với tài sản trong ngân hàng, cô phải làm gì bây giờ? Nếu cô chuyển chúng đến một ngân hàng khác thì rất có khả năng gia đình nhà Mohr sẽ lần ra chỗ ở của cô qua đó, và điều này thì cô ko thể chịu đựng được.

Trong văn phòng của ông giám đốc ngân hàng, Susan nói một cách thẳng thắn. Cô nói với ông ta rằng cô muốn chuyển toàn bộ số tiền của Edward Mohr đến một ngân hàng chi nhánh ở một thị trấn gần nơi cô định sống. Cô ko cho ông ta biết tên của ngôi làng, và dặn ông ta ko được

tiết lộ bất cứ điều gì với thành viên của gia đình Mohr.

Một chiếc taxi chở cô ra sân ga. Trước khi đóng cửa xe, cô quay lại nhìn ngôi nhà và không cảm thấy hối tiếc gì cả. Đây là một ngôi nhà không hạnh phúc và cô thấy nhẹ nhõm khi rời xa nó. Cô nhét chìa khóa nhà vào trong một chiếc phong bì và yêu cầu người lái taxi đưa cô vòng qua văn phòng luật sư của Glyn để gửi chìa khóa lại cho anh ta. Vậy là xong, cô nhủ thầm. Ngôi nhà và những đồ đạc trong đó không còn là trách nhiệm của cô nữa.

Cô đến nhà ga đúng sát giờ và chẳng mấy chốc đoàn tàu rời bánh về hướng tây, đến một nơi cô sẽ có một cuộc sống hoàn toàn mới.

CHƯƠNG 11

Bốn tuần đầu Susan dành thời gian để khám phá ngôi làng và khu vực xung quanh. Cô đã quen với những cửa hàng và đường tới thị trấn nơi cô định mở một tài khoản ngân hàng. Ông giám đốc ngân hàng chấp nhận việc chuyển tài khoản của cô, và đưa ra một số gợi ý về việc đầu tư có lợi với số tiền mà cha Glyn đã đưa cho cô. Ông làm một số phép tính nhanh và Susan rất ngạc nhiên vì phát hiện thấy lợi ích của việc đầu tư. Thực tế, đó không phải là một khoản tiền hấp dẫn nhưng đủ cho cô dùng trong thời gian này. Đồng thời cô cũng giữ lại một khoản tiền nhỏ để đề phòng khi cần thiết. Cô quyết định sẽ ko làm gì cả trước khi đưa trẻ ra đời. Sau đó.... thì lại là vấn đề khác, cô sẽ tính sau.

Ngôi làng thật là đẹp. Nó ôm lấy sườn dốc của thung lũng, những ngôi nhà và những căn lều mọc lên san sát. Bến cảng thì thật yên tĩnh và thanh bình, với những con thuyền đủ loại được neo buộc hay cột vào cầu cảng bằng bèo trên mặt nước. Người dân trong làng sống như trong một cộng đồng và điều này thật sự gây ấn tượng đối với Susan. Và mọi người ở đây đều biết nhau.

Một gia đình thiên nga tuyệt đẹp đang tung tăng bơi lội ngoài bến cảng. Vào buổi tối, chúng thường tụ tập phía bên dưới cửa sổ chờ ai đó vứt những mẩu bánh mỳ xuống cho chúng. Con nào con nấy trông thật bóng mượt, béo tốt.

Những cậu bé trong những ngày ko phải đến trường thường đến đây đùa giỡn hàng giờ dưới nước, hò hét và té nước vào nhau. Susan cười khi nhìn thấy chúng thích thú. Những con mòng biển đậu trên những mái nhà, ống khói, thành cảng và cột buồm để đợi. Chúng dường như đánh hơi được rằng những con thuyền đánh cá sắp trở về sau một chuyến đi dài, bởi vì người ta thấy chúng bay lượn vòng quanh cảng, rít lên sung sướng trước khi đổ xuống nóc ngôi nhà gần với mép nước nhất. Khi những mẻ cá được cất lên bờ, thì mòng biển xuất hiện khắp nơi, chúng chộp lấy những miếng cá đôi khi là cả con cá và không ngừng tranh cướp nhau.

Susan ngạc nhiên khi nhận thấy rằng người dân trong làng dường như biết hết mọi chuyện về cô, mặc dù bản thân cô không kể gì với họ. Họ rất tốt và tử tế đối với cô. Họ hỏi cô rằng liệu cô có ý định định cư ở đây không. Cô bắt đầu cảm thấy nghi ngờ rằng ông bà chủ nhà đã cung cấp cho dân trong làng những thông tin về người thuê nhà của họ. Tuy nhiên, điều này ko làm cô phật ý. Về mặt nào đó thì đây là chuyện ko may mà lại hóa may, vì cô ko phải trả lời những câu

hỏi về cuộc sống trước đây của cô hay những câu hỏi đại loại như vậy khiến cô bối rối.

Cô nhanh chóng phát hiện rằng đi bộ rất thú vị. Thay vì đi từ phía đồi vào làng, cô phát hiện ra một con đường mòn dẫn ra một bãi biển mà chỉ cách nhà cô có vài dặm. Và một con đường khác nữa về phía tây dọc theo hình bờ biển. Bãi biển chỉ nhìn thấy khi thủy triều xuống, cô nhận ra như vậy vì khi thủy triều lên, mặt biển che lấp đi những tảng đá xù xì ở phía chân vách đá. Cô thích ngồi trên những đám cỏ xốp, xanh mướt trên bờ đá và nhìn ngắm những con sóng trườn trên bãi cát. Chúng trông giống như những ngón tay dài ngoằng, dò dẫm tìm kiếm đường đi trong cái hàng rào chắn bằng đá kia. Cô có thể hình dung với những ngày bão tố chúng hung dữ như thế nào, chúng che kín bầu trời bằng những con sóng khổng lồ rồi yếu dần và tan thành những đám bọt biển trắng xoá.

Khi ngồi một mình trên vách đá, chỉ có tiếng thì thầm của biển và tiếng kêu của những chú chim, Susan nghĩ về Glyn và cuộc sống của cô trước đây. Những ngày htáng sống cùng nhau đó giờ nghĩ lại cô thấy đầy rẫy những giả tạo, với những khuôn mặt nhàm chán, buồn tẻ xung quanh.....mà một số người trong họ cô chẳng thể nhớ nổi tên... và chẳng bao lâu nữa cô sẽ quên hết bọn họ. Họ chẳng là gì với cô và đối với họ, cô cũng vậy. Thậm chí bây giờ cô có thể tưởng tượng ra những người đàn bà kịch cỡm, giả tạo đó nói với nhau giọng uể oải:

- Susan Mohr ư? Cô ta là ai thế?

Ấy vậy nhưng những kỷ niệm về Glyn đối với cô vẫn quá gần gũi. Cô ko ngăn nổi mình nghĩ về anh ta và tự hỏi bây giờ anh ấy ra sao. Anh ấy có nhớ cô ko? Không. Chắc là không rồi. Nhưng cô nhớ anh kinh khủng, nhất là bây giờ khi đứa trẻ trong bụng cô ngày một lớn nhanh. Ở nhà, nếu muốn cô có thể giở ảnh của anh trong ngăn kéo ra xem. Thế nhưng cô phải cố gắng kiềm chế sự cám dỗ đó. Tốt nhất là cứ để nguyên ở đó, vùi sâu trong những lớp quần áo.

Giá như cô đã cố gắng hiểu anh trong thời gian họ sống chung với nhau. Cô nhận ra rằng cả cô và anh đều có lỗi trong thất bại của họ; Cùng lúc đó, cô nhận ra rằng nếu cô thật sự cố gắng tìm cách thay vì chỉ luôn bực tức với anh, thì cô có thể tìm thấy một vài giải pháp nào đó có thể làm cho mọi việc vào trật tự của nó. Tuy vậy nhưng cô đã chẳng làm được gì mang tính xây dựng cả. Cô cũng tự hỏi có nên viết thư và kể với mẹ cô về những gì xảy ra hay ko, nhưng rồi lại quyết định thôi. Bây giờ chưa phải lúc. Cô chưa tìm được từ ngữ thích hợp.

Vào tuần thứ hai trong một lần đi bộ cô đã gặp phải một tai nạn suýt nữa thì nguy hiểm đến tính mạng. Cô leo lên đỉnh vách đá và đứng ra phía gần mép ngoài, dõi theo một chiếc thuyền buồm đơn độc ngoài biển. Gió biển làm tóc cô rối tung lên và khiến cho chiếc váy cotton dính chặt vào chân. Cô hướng mắt xuống bãi biển phía dưới nơi cô đứng. Bãi cát màu vàng và ướt, xung quanh không một vết chân. Thủy triều đã lùi xa xa phía ngoài nhưng đôi lúc nó lại cuộn lên và xoáy quanh những tảng đá màu đen. Bỗng nhiên, một cơn choáng váng khiến mắt mũi cô tối sầm lại. Mọi vật xung quanh cô chao đảo. Cô biết mình phải rời khỏi chỗ này trước khi bị ngã xuống dưới, nhưng cô không thể nhấc nổi chân lên. Dải cát dường như càng gần chỗ cô, vươn ra tóm lấy như muốn kéo cô xuống dưới cùng nó. Cô ôm lấy đầu, hốt hoảng.

Mình không được ngã! Mình phải lùi lại phía sau!

Đang thở hổn hển thì cô nghe tiếng bước chân chạy đến phía sau và một bàn tay mạnh mẽ tóm lấy cô. Cô được kéo lên một cách thô bạo và rồi bóng tối bao trùm lấy cô, cô không còn cảm thấy gì nữa. Khi tỉnh lại, cô thấy đầu mình kẹp giữa hai đầu gối và một giọng nói nghiêm khắc ra lệnh bắt cô phải hít hơi thật sâu. Rồi giọng nói đó trở nên nhẹ nhàng hơn, mặc dù đó vẫn là một lời quở trách:

- Bờ đá đó rất dễ bị sụt lở, cô biết đấy, đứng ở nơi đó thì thật không khôn ngoan chút nào.

Susan ngồi lại ngay ngắn, tinh thần cô đã trở lại bình thường. Rồi cô quay người lại nhìn người đã cứu cô thoát nạn. Anh cúi xuống bên cô xem xét cô một cách cẩn thận. Ngay lập tức cô bị cuốn hút bởi sự chân thành trong cặp mắt xanh hoang dại, đôi lông mày rậm và cái miệng hóm hỉnh của anh. Khuôn mặt anh nhìn có vẻ như giống con gái nhưng có một sự quyết đoán thể hiện ở vầng trán kia đã đảm bảo với cô rằng không phải là người có thể đùa giỡn được. Anh ta khoảng ba mươi tuổi, cô mơ màng nghĩ.

- Cô đã khá hơn chưa? - anh hỏi và đặt ngón tay lên cô tay cô để bắt mạch. Cô nhìn xuống tay mình rồi lại nhìn anh, ánh mắt dò hỏi.

- Anh là...? - Cô hỏi. Anh gật đầu.

- Vâng, tôi là bác sĩ Roger Harlow. Tôi biết cô, tất nhiên rồi. Cô là hàng xóm mới của tôi, thưa cô Moore. Xin chào cô - Anh thả bàn tay đang nắm lấy cô tay cô để bắt tay cô.

Susan cười.

- Xin chào - cô đáp lại - đây là một nơi khác thường để làm quen!

Roger thay đổi lại tư thế của mình, anh ngồi xuống và duỗi thẳng chân ra phía trước. Anh thốt lên vẻ thích thú.

- Như thế này thật dễ chịu! Anh lấy tay chống cằm và nhìn Susan. Mắt anh nheo lại dưới ánh nắng chói chang của mặt trời. - Sau này nếu cô còn bị chóng mặt bởi độ cao thì cô cần phải cẩn thận ko được đứng quá gần vách đá.

- Ôi, tôi ko muốn nghe nữa đâu - cô phản đối, mặt đỏ ửng. Ánh mắt anh long lanh và anh nói giọng trêu chọc - Đừng nói với tôi rằng cô hàng xóm của chúng tôi có ý định nhảy từ trên vách đá kia xuống nhé. Sự bông đùa của anh khiến cô cười phá lên.

- Tất nhiên là ko rồi! Rõ ràng nó trông ko giống như thể tôi có ý định đó phải ko? Nhân tiện tôi muốn hỏi, anh ở đâu ra vậy? Tôi nghĩ hôm nay chỉ có mình tôi ở đây.

- Thật ra bây giờ là buổi chiều rồi rỗi của tôi. Để thay đổi thói quen thường lệ của mình là bơi thuyền, tôi đã quyết định đi đến đây - anh vờ nói vừa ngáp - xin lỗi, tôi thật mất lịch sự. Đêm qua tôi phải xử lý một ca dễ khó và tôi cảm thấy quá mệt mỏi để có thể đủ sức kéo nổi chiếc thuyền. Đơn giản là vì lười nữa. Nhưng có lẽ cũng tốt vì tôi đã thay đổi quyết định. Nếu ko đã chẳng gặp một tai nạn ko mấy dễ chịu như thế này.

- Tôi mừng vì anh đã đến kịp, cảm ơn anh vì những gì anh đã làm. Tôi hứa sau này sẽ ko đứng gần vách đá nữa.

- Tuyệt vời.

- Anh là bác sĩ trong làng phải ko?

- là một trong số họ, tôi là bác sĩ thực tập. Sếp của tôi là một người tốt, ông gần đến tuổi phải về hưu nhưng vẫn còn rất sung sức và rất hăng hái làm việc.

- Tôi cũng có ý định đến phòng khám bởi vì tôi phải đăng ký sớm với một bác sĩ.

- Chúng tôi rất hoan nghênh cô đến, thưa cô Moore. Đích thân tôi sẽ theo dõi cho cô, nhưng nếu cô muốn, hoặc cộng sự của tôi sẽ theo dõi cho cô.

- Cảm ơn anh, nhưng tôi nghĩ tôi thích được anh theo dõi hơn.

Roger Harlow cười:

- Trước khi chúng ta bắt đầu, tôi muốn nói với cô rằng tôi có một lợi thế, thừa cô. Gia đình Bailey với tôi là bạn bè thân thiết và dường như rất tự nhiên họ đã kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện về người sẽ sống ở nhà họ. Tôi vui mừng rằng họ đã ko phóng đại khi nhận xét về cô.

Susan đỏ mặt.

- Bà Bailey nói thật đúng. Bà ấy nói cô rất đẹp và quyến rũ.

- Thế bà ấy có nói gì về chồng tôi ko? - cô ngập ngừng hỏi.

- Có. Bà ấy nói cô đã ly thân và đang mong đợi đứa con chào đời. Bà ấy cũng nói với tôi rằng....đây là chuyện ngoài lề....rằng tôi phải chịu trách nhiệm chăm sóc cô nếu ko tôi sẽ bị quở trách khi bà ấy trở về.

Susan cười.

- Bà ấy thật tử tế. tôi thấy mừng vì bà ấy đã kể cho anh tất cả mọi chuyện vì như thế sẽ dễ dàng hơn cho tôi.

Ánh mắt anh lóe lên vẻ ranh mãnh.

- Tôi mong nếu như chúng ta ko gặp nhau ngày hôm nay thì tôi có thể thực hiện được nghĩa vụ của mình là ghé thăm cô vào một hôm nào đó. Tôi và cộng sự của tôi đều rất quan tâm đến các bà mẹ đang mang thai. Chúng tôi ko muốn rằng họ lại bị xao lãng ở bất kỳ một thời điểm nào trong thời gian trước khi đẻ.

Miệng Susan co rúm lại và giọng cô cứng rắn

- Tôi hiểu, thưa bác sĩ. Ông muốn đến thăm tôi để thuyết phục tôi tham gia vào danh sách bệnh nhân bảo hiểm của ông phải ko? Hay nói cách khác, ông đang

mất 2 trang 112-113

họ hàng xa với một trong số người bạn học của tôi, ông đã đề nghị anh ấy đảm nhiệm công việc này. Nhưng anh ấy lại ko thích đề nghị đó, bởi vì anh ấy đã đặt hết tâm huyết của mình vào chuyên ngành phẫu thuật. Và thật là may mắn, anh ấy đã nhớ đến sự mong mỏi của tôi là được đến một nơi thoáng đãng, hoang dã. Tôi đã đồng ý và với một bức thư giới thiệu từ bạn tôi, bác sĩ Thomas đã tiếp nhận tôi ngay lập tức.

- Anh thích cuộc sống ở đây chứ?

- Tôi yêu cuộc sống nơi đây. Bố mẹ tôi rất tốt. Họ đã gửi tiền cho tôi, với số tiền đó tôi đã mua nhà và tôi thường xuyên lên căn nhà cũ ở phía trên đồi để chăm sóc người đàn ông đã bán nhà cho tôi. Bây giờ ông ấy nằm liệt giường, tất nhiên tinh thần vẫn rất nhanh nhẹn. Ngôi nhà của tôi được xây bên cạnh dòng suối, ngay đằng sau dãy các cửa hàng. Tôi mong là cô nhìn thấy nó; tường màu kem và cửa ra vào màu đỏ, với cây đậu tía mọc leo trèo lấy ngôi nhà khiến cho phòng của tôi đầy những nhện và côn trùng.

- Anh ở một mình hay cùng gia đình?

- Ko như thế này và cũng chẳng thế kia. tôi thuê một phụ nữ đến dọn dẹp hàng ngày. Tôi có hai bà chị, cả hai tôi đều yêu thương, nhưng họ ko thường xuyên đến thăm tôi. Mới đầu thì họ có đến. Thực tế, tôi ko thể xóa bỏ ý nghĩ mình là một người gàn dở - anh cười - ngay khi họ biết rằng tôi sống gần bờ biển thì cả hai người đều nảy sinh niềm ham mê bơi thuyền và câu cá. Họ ở đây hàng htáng trời đến tận khi hết hè. Rồi việc này cũng chấm dứt trước đây hai năm. Bây giờ tôi lại được yên bình.

- Mọi việc đã được giải quyết như thế nào? - Susan hỏi

-Ồ vâng, lúc đó ngôi nhà dường như có lửa, lúc nào cũng rối tung cho đến khi b64ng nhiên họ chuyển sự quan tâm sang phe khác giới là Hugh và Jack. bây giờ họ đã lấy nhau. Marian có liên tiếp hai đứa con, trong khi Elaine có một đứa con gái và một đứa khác sẽ ra đời vào cuối mùa xuân này. Nhờ có Hugh và Jack mà bây giờ tôi đã thoát khỏi hai bà chị yêu quý, mặc dù tôi ngờ rằng khi những đứa trẻ của họ lớn hơn, tôi sẽ túi bụi với những lời đề nghị để cho chúng được ở lại trong những ngày nghỉ. Tất nhiên điều này ko làm tôi ngạc nhiên khi biết rằng hai bà chị của tôi đã lập một bảng phân công rằng ai sẽ "tấn công" tôi trước và ai là thứ hai - anh vừa nói vừa mở cửa - đấy là toàn bộ câu chuyện của tôi.

Họ cùng bước vào nhà và Susan bật bình đun nước.

- Cô có thích sống trong ngôi nhà này ko? - Roger hỏi.

- Tôi thích lắm. Đây là một ngôi nhà nhỏ hạnh phúc.

- Cô thật may mắn khi thuê đ8ược nó. Tôi luôn xem nó là một trong những ngôi nhà đẹp nhất trong làng. Nó có một tầm nhìn tuyệt vời và đường đến các cửa hàng và bến cảng ko xa lắm. Thêm vào đó, thật may mắn, nó có một chỗ trống cho khách để xe phía bên ngoài. Rất ít người ra khỏi làng bằng đường này, con đường quá hẹp và nhiều khúc quanh mà chẳng dẫn đến đâu cả.

- Từ khi đến đây tôi thấy khách du lịch cũng ko nhiều lắm.

- Chẳng bao lâu nữa họ sẽ đến thôi. Những tuần tồi tệ nhất vào hai tuần cuối tháng bảy, rồi kéo

dài đến tận cuối tháng tám. họ sẽ kéo đàn kéo lũ đến cho mà xem.

Mặt Susan chảy xệ xuống.

- Anh dùng sữa hay đường chứ? - Susan hỏi

- Vâng, cảm ơn

- Anh đã nói rằng chúng ta ở xa con đường mà khách du lịch thường đến mà.

Anh cười toe toét.

- Đúng vậy, tôi đã nói như vậy. Tôi xin lỗi vì đã trêu chọc cô. Việc thiếu những phương tiện phục vụ cho du khách đã cứu chúng ta thoát khỏi tình trạng có quá nhiều khách du lịch đến, mặc dù có một số lượng khách đến đây làm hài lòng người dân trong làng. Đó là Amanda và mẹ cô ấy, họ có một quán trà ở bến cảng. Những người đến đây thường là những người quen, họ lái xe từ thành phố tới. Một vài người dường như rất thích thú đứng xem những dân chài dỡ những mẻ cá đánh được và họ đứng trên bến cảng hàng giờ đồng hồ, chỉ để ngắm nhìn. Một số người cho con ra nghịch cát và sóng thì thường đứng cách bãi biển bốn dặm. Vì thế chúng tôi dành chỗ cho họ, vì ý tưởng đi bộ bốn dặm đường để uống một tách trà trong một buổi chiều nắng như đổ lửa thì thật ko hấp dẫn đối với người ta.

- Tại sao họ ko tận dụng bãi cát dài tuyệt đẹp ở đây - Susan hỏi

- Vì ở đây chỉ nhìn thấy lúc thủy triều xuống và khi thủy triều lên ko ai có thể bơi từ chỗ những tảng đá kia bởi vì những đợt sóng dội vào quá mạnh và nguy hiểm.

Anh từ chối dùng thêm tách trà nữa.

- Bây giờ tôi phải đi - anh nói rồi đứng lên một cách lưỡng lự - thật cảm ơn những giây phút được ngồi nói chuyện với cô, thưa cô Moore. Đừng quên ghé thăm phòng khám của chúng tôi. Chín đến mười giờ, hoặc sáu đến bảy giờ vào buổi chiều

Susan tiễn anh ra cửa và đứng nhìn anh khi anh sải bước về phía con đường nhỏ dẫn vào làng. Rồi cô quay trở vào trong nhà.

Đột nhiên cô nhận thấy rằng trong thời gian họ ngồi cùng nhau chiều nay, cô đã ko một lúc nào nghĩ về Glyn.

CHƯƠNG 12

Hai ngày sau, Susan đến chỗ của Roger Harlow. Anh điền các dữ liệu vào một cái thẻ, hỏi những câu hỏi như ốm đau lúc nhỏ như thế nào, những lần ốm đau nghiêm trọng khác, tiêm chủng ra sao v.v... tên và địa chỉ của họ hàng gần nhất, nhưng cô từ chối cung cấp mục này. Anh không hỏi gì thêm, chỉ dừng lại rồi nhìn cô một lát qua cặp kính dày cộp. Rồi anh đề nghị cô chuẩn bị để kiểm tra trong khi anh đọc tờ giấy của người bác sĩ tư xác nhận sự mang thai của cô. Đọc xong anh nói:

- Tất cả đều tốt, thưa cô Moore. Bây giờ chúng ta phải quyết định nơi cô định sinh con. Cô muốn sinh con ở đâu? Trước khi cô quyết định, tôi phải nói với cô rằng ở đây chúng tôi có một bà đỡ rất giỏi, và tôi cũng biết một người sẵn sàng giúp cô những công việc nhà trong những tuần cô mới sinh – anh cười hiền lành- Amanda thực sự là một vật báu! Tôi nghĩ hôm nọ tôi đã nói về cô ấy. Cô ấy cùng bà mẹ mở một quán trà. Nó đóng cửa từ tháng Chín đến tận lễ Phục sinh hàng năm, và vì thế trong thời gian đó Amanda rảnh rỗi.

Susan nhú mày.

- Tôi đảm bảo với cô, thưa cô Moore, cô sẽ không phải lo lắng gì nếu được Amanda giúp. Tôi cho rằng phần lớn các bệnh nhân của tôi thường cố sắp xếp sao cho đứa trẻ của họ ra đời đúng vào những tháng Amanda rảnh rỗi. Cô ấy là người chăm chỉ và rất thích trẻ con. Thêm nữa, tiền công cũng hợp lý.

- Nếu cô muốn sinh con tại bệnh viện, tôi phải nói với cô rằng nó cách đây hơn mười dặm, nó thật sự quá xa trong trường hợp cấp cứu. Một vài bà mẹ thậm chí không thể đợi được đến lúc tới được bệnh viện, và xe cứu thương phải đỗ lại ở rìa đường để đón đứa trẻ thiếu kiên nhẫn kia chào đời. Tôi muốn cô suy nghĩ trong một hoặc hai ngày rồi cho tôi biết, trừ phi cô đã quyết định rằng cô thích sinh con ở bệnh viện hơn? Hoặc, nếu cô muốn hãy gọi cho Amanda để thảo luận theo gợi ý của tôi.

Susan không cần thêm thời gian để quyết định.

- Tôi muốn gặp người bạn của anh.

- Tốt. Tôi sẽ tạt đến đó và nói cô ấy đợi cô, được chứ?

- Vâng.

Susan đến quán trà trước mười một giờ sáng hôm sau. Đó là một cửa hàng nhỏ trông rất bắt mắt. Cửa sổ rộng để lấy ánh sáng và những chiếc bàn màu gỗ sẫm được đánh sáng bóng, trên mỗi bàn thêm đặt một lọ hoa dại. Cánh cửa màu xanh sẫm luôn rộng mở, mặc dù một tấm biển ghi rằng không phục vụ cho đến ba giờ chiều. Một tấm biển màu vàng hình một tổ ong đề chữ:

Honeypot

Susan bước qua ngưỡng cửa màu đen và gỗ cửa. Một cậu bé mang một cái rổ to tiến lại phía cô và nở nụ cười chào cô rồi lao ra ngoài, miệng huýt sáo lạnh lạnh. Theo sau cậu bé là một cô gái cao lớn, tóc màu đỏ hoe tươi cười bước đến.

- Cô Moore phải không? Roger đã dặn tôi đợi cô. Xin mời vào. Đừng để ý đến những chiếc hộp đó – cô chỉ về phía các thùng các tông nằm bên trong phòng trà. Rồi dẫn Susan qua một cái cửa lò xo tự động để vào phòng bếp phía sau ngôi nhà. Bà Porter đang làm bánh, tay cầm một cái trục cán. Mặt bà đỏ bừng bởi sức nóng từ lò nướng. Những chiếc khay sắt đựng bánh quy, bánh bao, bánh nướng đặt thành hàng để cho nguội.

- Mẹ, đây là cô Moore – Amanda giới thiệu và kéo một chiếc ghế mời Susan ngồi.

- Nếu tôi biết mọi người đang bận thì đã không đến vào giờ này, cô xin lỗi nhưng chủ nhà vẫn khẳng khái mời cô ở lại dùng một tách cà phê với họ. Amanda rối rít nói:

- Đến ba giờ chúng tôi mời mở cửa. Chị có dùng đường không?

Rồi bà Porter hỏi:

- Chúng ta ngồi đây thảo luận về đứa trẻ sắp ra đời, ơn Chúa, Amanda sẽ rồi vào cuối tháng Một, vì thế mọi thứ đều ổn thỏa. Hôm qua Roger đã nói tất cả với chúng tôi và chúng tôi sẽ làm mọi thứ để giúp đỡ cô, thừa cô thân mến.

Susan thật sự cảm động về sự nhiệt tình của họ. Ngay lập tức cô thấy thích Amanda. Cô gái bắt đầu nói chuyện sôi nổi.

- Em sẽ đến bất cứ lúc nào chị cần. Roger sẽ nói cho em biết thời điểm gần ngày sinh của chị, vì thế chúng ta có thể sắp xếp mọi việc chi tiết hơn sau đó. Chị không biết một người nào ở gần đây phải không? Chúng ta sẽ nhanh chóng sắp đặt mọi chuyện ổn thỏa. Roger đề nghị em giúp đỡ chị... tất nhiên nếu chị không từ chối... em sẽ rất sẵn lòng. Em cho rằng chị đã bỏ việc đan lát từ lâu rồi phải không?

Susan thú nhận rằng thậm chí cô chẳng có một mẫu nào.

- Không sao. Bà Arlen có rất nhiều. Bà ấy có một cửa hàng bán đồ kim chỉ. Em sẽ bảo bà ấy mang sách qua nhà chị, được chứ, rồi chị có thể chọn mẫu vào lúc rảnh rỗi.

- Ồ, không cần – Susan phản đối - Chị sẽ đến cửa hàng của bà ấy. Ngoài ra, nó sẽ cho chị một cái cơ để chị tập thể dục luôn thể.

Cả hai cùng bật cười.

Tính cách hiền lành, dịu dàng của Susan khiến mọi người trong làng đều quý mến. Chẳng mấy chốc cô biết tên hầu hết mọi người trong làng. Jamie Black, người đưa sữa cho cô, một chàng trai trẻ tuổi, chăm chỉ và luôn chưng diện những chiếc cà vạt góm ghiếc nhất mà Susan từng thấy... Frank Collins thì luôn chọn những quả trứng to nhất cho cô, trong khi Tom Jenkins,

người bán thịt luôn cắt cho cô những miếng thịt mềm nhất.

- Bây giờ cô phải ăn cho hai người – ông nói - chỉ cần chất lượng chứ không cần số lượng, bác sĩ Thomas luôn nói với bà xã tôi như vậy khi bà ấy có bầu.

Đôi lúc, Reggie Scobbold, cậu con trai mười ba tuổi của một dân chài dừng lại ở ngưỡng cửa nhà cô và giúi cho cô hai con cá thật ngon trước khi bỏ chạy, hai má đỏ ửng. Không hôm nào nhà cô lại không có hoa. Bãi cỏ nhà cô được cắt và những luống hoa luôn được chăm tưới bởi các nhân viên của công ty Scouts và Cubs. Jean Turner, con gái của người bán bánh mì, thường mang đến cho cô những bó hoa dại mà cô bé hái được trên đường từ trường về nhà.

Cô cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện với bản thân và cuộc sống. Quá khứ không mấy hạnh phúc của cô đã lùi dần trong tâm trí cô, và hình ảnh Glyn chỉ còn lơ mờ cùng với thời gian trôi đi.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, cuối cùng cô quyết định viết thư cho mẹ cô. Trong một lá thư dài cô kể cho mẹ cô tất cả những gì đã xảy ra và rằng cô đã chia tay với Glyn. Cô không đề cập đến đứa bé. Cô năn nỉ mẹ cô hãy nhìn nhận vấn đề từ phía cô và hãy hiểu cho cô. Cô nói với mẹ cô rằng cô rất tiếc nhưng dường như chỉ có một cách giải quyết duy nhất. Kèm theo đó cô gửi một lá thư đến giám đốc ngân hàng của cô ở thành phố, không ghi địa chỉ, và đề nghị ông ta gửi cho mẹ cô khoản tiền tiếp theo từ tài khoản mà cô đã không đụng tới, tài khoản mà Glyn đã mở cho cô khi họ cưới nhau.

Cô bắt đầu đến nhà thờ, và chẳng bao lâu nó trở thành thói quen thường lệ vào Chủ nhật hàng tuần. Nó tạo cho cô cảm giác yên lành, nhưng cũng khiến cô cảm thấy có lỗi vì trong nhiều năm qua đã lãng quên việc đi lễ nhà thờ vào Chủ nhật. Chính là do Amanda đã thuyết phục cô đi lễ nhà thờ lại.

Mỗi khi Roger rảnh rỗi, anh lại tham gia cùng với họ đến nhà thờ ở phía trên đồi. Susan chẳng mấy chốc nhận thấy rằng Amanda yêu Roger và thật ngạc nhiên Roger lại không biết đến điều ấy. Cái cách cô ấy nhìn và nói chuyện với Roger. Ánh mắt anh ấy, khi nhìn khuôn mặt hăm hở của Amanda thật triu mến nhưng Susan lại không nhận thấy một dấu hiệu thầm kín nào đáp lại tình yêu của Amanda.

Về tình cảm mà cô dành cho Roger, thậm chí cô cũng không biết chắc. Cô thật sự thích anh ấy. Anh ấy là một bác sĩ tốt và một người bạn chân thành. Họ đã nhanh chóng bỏ cách xưng hô theo họ, mà chỉ còn là Roger và Susan khi họ nói chuyện với nhau. Những lúc ở bên anh ấy, cô cảm thấy rất thoải mái, Susan thật sự hoảng hốt khi nhận thấy ở anh che giấu một cái gì đó không đơn giản chỉ là tình bạn. Có lẽ nào anh ấy lại yêu cô? Cô thực sự hy vọng là không phải như vậy, để quan hệ giữa họ sẽ không bao giờ, không bao giờ vượt quá ranh giới của một tình bạn đích thực. Cô không muốn Roger yêu cô. Cô chỉ thuộc về Glyn mà không cần biết liệu anh

ấy có còn cần đến cô nữa hay không.

Giá như Roger yêu Amanda!

Cái nóng của mùa hè đã lắng hẳn, người khách du lịch cuối cùng đã dời khỏi làng, Honeypot trở nên vắng vẻ, mưa và những cơn gió lạnh xoáy từ bờ biển vào, mọi vật phủ một màu xám xịt. Mọi người hối hả kéo cao cổ áo lên, trong khi đó những chiếc thuyền vẫn neo ngoài bến cảng sôi động. Chẳng mấy chốc những người dân chài kéo chúng lên phần đất cao hơn và để ở đó cho đến lúc cơn bão lắng xuống. Những chiếc tàu đánh cá nhào ra khỏi bến cảng đang rung chuyển để ra khơi, chồm lên khi chúng cố hướng ra ngoài khơi. Khói phur ra từ những ống khói trong làng lập tức bị cuốn phăng đi bởi những cơn gió cău kính. Trong ngôi nhà của Susan thì lại thật ấm áp.

Bây giờ Susan đi lại rất khó khăn, cô bắt đầu chuẩn bị cho đứa trẻ sắp chào đời. Cô mua len và các vật liệu khác, dành hàng giờ đồng hồ để đan áo cho bé. Cô tự hỏi mình sẽ phải làm gì để có củi và xe đẩy cho đứa trẻ. Mặc dù cô có một số tiền nhỏ có thể lấy ra để mua chúng nhưng cô không muốn dùng quá nhiều tiền. Giá cả trong quyển catalo mà cô đã mua từ thành phố dường như quá cao. Quá nhiều tiền phải chi tiêu cho một đứa trẻ. Nếu cô có thể tìm được một người nào đó có đồ trẻ con cũ để bán thì cô sẽ mua ngay.

Vào một buổi chiều, trong khi Amanda đang uống trà với Susan, vấn đề của cô tình cờ được giải quyết. Cô để quên quyển catalo ở trên bàn và cô phải nhắc chúng lên để đặt chiếc khay xuống. Một người trong làng đã cho cô mượn những tạp chí đó, và làm như thế nào đó mà chúng tuột khỏi tay cô và rải la liệt trên sàn nhà. Amanda lao vào giúp cô nhặt chúng vì lúc này Susan đã bắt đầu cảm thấy khó khăn khi phải cúi xuống.

Amanda nhìn một trong số những quyển catalo đó và nhìn nó ngẫm nghĩ.

- Quyển này gọi cho em một điều – cô nói - chị vẫn chưa đặt mua một trong số những thứ này phải không?

- Chưa, sao thế?

- Ồ, em nghĩ em biết một người cần bán một số đồ dùng trẻ em đã qua sử dụng, và giá cũng rất rẻ - cô nói thêm – nó được dùng cho hai đứa trẻ, nhưng vẫn còn một số thứ khác nữa. Trừ phi, tất nhiên, nếu chị muốn mua đồ mới?

Khuôn mặt Susan ánh lên sự thích thú.

- Ồ không, nếu chị mua được đồ đã dùng rồi thì chị thấy thích hơn.

- Được rồi. Em biết rõ về những người này. Em biết phần lớn những bà mẹ đều muốn mua đồ mới nhưng em nghĩ chị nên mua những đồ dùng trẻ con cũ với giá rẻ thì hay hơn.

- Em thật sự nghĩ như vậy sao? – Susan hỏi một cách nghi ngờ.

- Tất nhiên. Em sẽ đi và xem giúp chị. Thế chị cần những thứ gì?

- Giường, xe đẩy, thêm một cái xe cũi và một cái ghế cao nữa vì chị không muốn đứa bé làm hết đồ đạc của ông bà Bailey.

Mọi việc được sắp xếp, Amanda sẽ cho cô biết cô ấy đã tìm thấy những gì trong vòng tuần tới. Tuy nhiên điều mà Susan không biết được đó là Roger đã lái xe đưa Amanda đi xem xét một số đồ dùng trẻ em đã cũ kỹ và bong hết sơn đó.

- Anh nghĩ thế nào, Roger?

- Cô ấy sẽ không bao giờ chấp nhận chúng trong tình trạng này. Nhưng nếu chúng ta mang chúng về nhà tôi, tôi nghĩ chúng ta có thể sửa sang lại chúng đôi chút.

Giống như những người hành động mờ ám, họ tổng hết cả cũi, giường, xe đẩy và ghế lên chiếc xe của Roger và phóng về làng.

- Không cái nào sạch sẽ cả - Amanda nói - Anh cho em vài ngày với ít xà phòng, nước và sơn, rồi chúng ta sẽ có chúng giống như mới.

Ba ngày sau đó, Amanda dẫn Susan đến nhà của Roger và chỉ cho cô chiếc giường bằng gỗ sơn màu xanh nhạt, chiếc xe đẩy màu đen bóng loáng với những bánh xe mới tinh, chiếc ghế và cũi được đánh lại véc ni. Susan mừng rỡ.

- Ôi thật đẹp! - cô kêu lên - Mình phải trả cho họ bao nhiêu tiền?

- Năm bảng tất cả - cô gái liền thoảng trả lời.

- Chỉ có năm bảng thôi ư!

- Vâng. Em đã trả tiền nhưng chị có thể trả lại nếu chị không thích.

Susan sung sướng vì cô cảm thấy mình thật may mắn. Sau đó, khi chỉ còn lại hai người, Roger hỏi Amanda:

- Nào, cô bé, anh còn nợ em bao nhiêu thế? Chúng ta đã thỏa thuận là 50:50, em nhớ chứ?

- Để em xem, em đưa cho nhà Walker năm bảng mà họ yêu cầu, rồi tiền sơn, véc ni, bánh xe mới cộng với rất nhiều ốc vít v.v... Đây anh xem - cô đưa cho anh một mẫu giấy với những con số viết nguệch ngoạc - Đây chỉ là bản tính nháp.

Anh cúi xuống, véo tai cô một cách trêu mếu, rồi rút ví tiền trong túi ra.

- Hãy nhớ lấy điều này, Amanda - anh vừa nói vừa đưa tiền cho cô - Đây là bí mật chỉ giữa hai chúng ta biết. Lòng tự trọng của Susan sẽ bị tổn thương nếu cô biết được những gì chúng ta đã làm cho cô ấy.

Amanda nhìn anh chằm chằm vẻ dò hỏi.

- Anh thích chị ấy lắm phải không?

Anh cười.

- Đúng vậy.

Cô quay đi cắn chặt môi.

- Em biết mà.

Roger đặt tay lên tay cô và xoay người cô lại đối diện với anh.

- Hãy nhìn anh, Amanda. Có một điều mà anh và em phải nhìn thẳng vào sự thật. Sue là bệnh nhân của anh, và anh biết rõ rằng những bác sĩ như bọn anh không cho phép lẫn lộn giữa công việc với tình cảm, vì thế anh phải hết sức cẩn thận trong quan hệ với cô ấy. Những gì anh mơ ước hay mong đợi chẳng quan trọng, chúng vẫn không bao giờ trọn vẹn, vì cô ấy đã có chồng.

- Em thấy thương anh quá – Amanda thì thầm, vùi mặt vào áo khoác của anh trong khi anh ôm cô thật chặt, ánh mắt nhìn buồn bã. Rồi cô lùi lại nhìn thẳng vào mắt anh – Làm ơn, làm ơn, đừng buồn rầu nữa.

Anh búng nhẹ lên mũi cô.

- Em thật đáng yêu, cô bé ạ, nhưng em không phải lo cho anh. Anh có thể tự coi sóc được mình. Chừng nào em còn ở bên cạnh anh! – anh thêm vào giọng trêu chọc.

Cô không cười.

- Đừng đi xa quá, Roger! – cô van nài.

- Anh sẽ không như vậy, anh hứa.

Amanda khôn ngoan để vấn đề ngừng lại ở đó. Với kinh nghiệm của mình, cô biết rằng chỉ có thời gian mới giải thoát được anh và đưa anh trở lại với cô. Chỉ có người ngờ nghệch mới hành động lúc này vì như thế có thể cô sẽ mất anh mãi mãi. Cô phải đợi thôi.

Ngày tháng trôi qua, bây giờ Susan nhận thấy cô không còn phải tự mang đồ về nhà nữa, bởi vì mỗi khi cô đi mua hàng thì luôn có một ai đó, trẻ hay già, sẵn sàng mang hàng về cho cô. Nhiều người bán hàng cứ khăng khăng đòi mang hàng hóa cho cô đến tận nhà bằng cách sai một trong số con cái của họ. Từ khi cô xuất hiện ở làng, cô đã trở nên thân quen và biết rằng đằng sau lưng cô dân trong làng gọi cô là “góa phụ trẻ tuổi”. Điều này đã đụng chạm đến cô một cách sâu sắc, bởi vì cô nhận thấy hầu như mọi người đã đoán ra sự thật về cuộc hôn nhân của cô.

Giáng sinh đến gần, nhưng cô không có ý định đón nó một mình. Bà Porter mời cô đến tham gia cùng với bà và Amanda. Roger cũng đến. Họ cùng nhau đến nhà thờ vào buổi sáng, rồi ngồi ăn thịt gà tây và bánh Giáng sinh. Tối hôm đó Roger đưa cô về nhà sớm, vì cô cảm thấy rất mệt mỏi vào những ngày này. Anh vào nhà cùng cô, đốt lò sưởi lên và lấy đầy một thùng than, rồi pha cho cô một tách trà.

Khi anh đi khỏi, cô đi lên gác. Cô mở ngăn kéo cuối cùng và lấy ra tấm ảnh của Glyn, rồi mang đến chỗ chiếc bàn đặt cạnh giường để cô có thể nhìn rõ hơn dưới ánh đèn. Cô so sánh hai người đàn ông trong đời cô.

Roger, hiền lành, dịu dàng và sâu sắc, ngay thật ở tất cả những gì anh nói và làm. Glyn thì ích kỷ, ăn sâu vào bản chất và nhiều khi còn tàn nhẫn. Được bố mẹ nuông chiều và cô hoàn toàn

không hiểu nổi.

Cô đặt tấm ảnh xuống và đi đến bên chiếc gương để nhìn lại mình; thêm khát sự an nhàn, sung sướng, ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân. Luôn không bằng lòng với cái mình có và không bao giờ chịu nhượng bộ. Nhưng bây giờ, lạy Chúa, cô đã nhận ra những sai lầm của mình, buồn hơn nhưng lại khôn ngoan hơn.

Đúng vậy, cô và Glyn thật hợp nhau. Cả hai đều có những tính cách không mấy dễ chịu. Nếu như anh ấy chỉ cần nhìn nhận bản thân như những gì anh ấy đã có, thì họ đã có thể có cơ hội sống được với nhau.

Cô yêu anh ấy.

Cô gục đầu xuống và khóc lặng lẽ.

CHƯƠNG 13

Những tuần lễ Giáng sinh trôi đi một cách chậm chạp. Thời tiết bỗng nhiên trở nên rất lạnh. Susan mong ngóng đến ngày rũ được gánh nặng trên người và tự hỏi liệu những bà mẹ đang mang thai khác có cảm thấy như cô không khi gần đến chín tháng. Cô thường bị khó thở và những cơn đau đầu dường như bất tận.

Một buổi sáng, trong khi cô đang đứng ở hàng bán rau quả, cô bỗng ngã gục xuống bất tỉnh và được chở về nhà trên một chiếc xe giao hàng. Roger được gọi đến ngay lập tức và anh yêu cầu cô nằm bất động trên giường cho đến khi đứa bé ra đời.

- Nhưng còn ít nhất là nửa tháng nữa cơ mà – cô phản đối – và chúng ta đều biết rằng đứa đầu thường ra chậm mà.

- Dù sao đi nữa em sẽ vẫn phải ở nguyên chỗ đó, Susan à. Tất nhiên, nếu em không chịu nghe theo lời anh, thì anh sẽ gửi em đến bệnh viện ngay lập tức – anh hạ giọng - đừng lo, anh sẽ ghé thăm em thường xuyên và sẽ gọi Amanda đến. Anh tin là cô ấy có thể đến được đây ngay. Cô ấy sẽ ngủ ở phòng bên cạnh. Anh sẽ cử y tá đến coi sóc em thường xuyên. Vì thế em sẽ được chăm sóc bởi những bàn tay đáng tin cậy và như vậy cả ngày em sẽ chẳng phải làm gì cả ngoài việc đọc sách và đan lát. Anh ước gì mình được như em! Anh ước có một vài ngày để có thể lười biếng một chút. Anh sẽ kê đơn thuốc cho em và Amanda sẽ mang nó đến.

Gần ba tuần lễ sau đó, Susan thấy mình được đối xử, chăm sóc như một nữ hoàng. Ban đầu cô nghĩ rằng mình không thể cứ nằm mãi như thế này trên giường được. nhưng rồi hai ngày sau cô bắt đầu cảm thấy thích thú và cảm ơn những người khác đã giúp cô những việc lặt vặt trong nhà. Cô đã cảm thấy khá hơn, nhưng chỉ muốn nằm trên giường mãi như vậy. Huyết áp của cô đã ổn định và những cơn đau đầu đã giảm.

Cô chỉ cho Amanda chỗ đựng những vật dụng của đứa bé, và họ cùng nhau bàn luận về việc sắp xếp lần cuối cùng, chuẩn bị cho việc sinh nở. Khi Amanda lục tìm những chiếc khăn bông để xếp chúng vào trong tủ đựng khăn, thì cô tình cờ đụng phải tấm ảnh của Glyn. Không ý thức được rằng mình đang làm gì, cô lật nó lại và ngắm nghía.

Ngạc nhiên vì thấy Amanda bỗng nhiên im lặng, Susan liền đưa mắt rời khỏi tờ báo và nhìn về phía cô gái.

Amanda xoay người lại nhìn cô, má đỏ ửng với tấm ảnh cầm trên tay.

- Em thực sự xin lỗi, Sue! Em không có ý tò mò.
- Chị có thể cầm nó được không? – Susan yêu cầu, giọng cô run rẩy, Amanda đưa nó cho cô.
- Anh ấy đẹp trai thật! – Cô nhận xét.
- Ừ. Chị cũng nghĩ vậy – Susan cầm tấm ảnh và ngắm nó thật gần. Mặc dù cho đến tận lúc này,

cô chỉ nhìn thấy ánh mắt nhìn vẻ khinh miệt, cái cảm độc đoán, kiên quyết và tóm lại là tất cả đều thể hiện một vẻ hống hách, kiêu ngạo, nhưng giờ đây cô thấy anh quả là một người đàn ông đẹp trai, đầy cá tính. Cô đặt tấm ảnh xuống giường và nhìn ra bầu trời tuyết rơi bên ngoài. Cô thở dài và nói:

- Em hãy để nó lại chỗ cũ, đó là một kỷ niệm. Hãy để nó phía dưới tất cả quần áo.

Cô vẫn nhìn trừng trừng vào khoảng không trống rỗng trong khi Amanda tiếp tục phần việc của mình. Hình như nhìn ảnh Glyn lần cuối cùng là từ buổi tối Giáng sinh hôm đó thì phải? Từ khi đó đến giờ, có lúc nào cô thực sự nghĩ về anh ta không nhỉ? Tâm trí cô lúc nào cũng chỉ nghĩ đến đứa bé, ấy vậy nhưng tại sao hôm nay những ký ức cũ lại sống lại một cách mãnh liệt như vậy? Chúng xen cả đắng cay lẫn ngọt ngào. Sự vô tình của Amanda đã khiến Susan phải đối mặt với cái sự thật phũ phàng là cô đã mất Glyn... Vào hôm Giáng sinh đó, cô đã chủ động lấy tấm ảnh ra xem nhưng hôm nay, nó thành linh xuất hiện trước mắt cô trong khi cô chưa chuẩn bị sẵn tinh thần. Anh ta bây giờ ở đâu? Phiên tòa diễn ra như thế nào rồi? Cô đoán là các nhà chức trách sẽ thỏa mãn với những lời giải thích của nhân chứng về vụ tai nạn và sự vắng mặt của cô dường như được chấp nhận mà không có thắc mắc nào. Anh ấy vẫn sống với Edward và Beatrice ư? Có bao giờ anh ấy nghĩ đến cô không?

Amanda nói gì đó với Susan nhưng Susan không nghe thấy. Amanda biết lúc này tốt hơn hết là không nên nói gì. Cô cau mày rồi quay trở lại công việc của mình. Rõ ràng Susan không có ý định kể với cô bất cứ điều gì về chồng mình.

Hôm đó là một ngày rét buốt và tuyết phủ trắng nơi nơi, Susan bắt đầu đau đẻ. Amanda đi gọi bà đỡ rồi lên gác giúp Susan. Một lúc sau thì Roger đến, tuyên bố rằng anh đã hoàn thành nhiệm vụ và đi về nhà ăn trưa. Trời tối nhanh hơn mọi khi, một tiếng sau đó Amanda hối hả chạy đi tìm Roger.

Ở tầng trên, Susan không còn quan tâm đến những gì đang xảy ra với cô nữa. Cô cảm thấy chán nản, kiệt sức. Tại sao đứa bé lại lâu ra thế nhỉ? Mọi người xung quanh cô mặt mũi ai nấy đều bơ phờ. Còn cô thì cảm thấy quá mệt mỏi.

Bà đỡ đến bên cạnh cô, giọng nghiêm khắc.

- Thừa cô, cô phải gắng chịu đau chứ.

- Tôi không thể - Cô gào lên, mặc dù ý thức được cách cô cư xử tồi tệ thế nào với mọi người. Cô khóc vì thất vọng, Roger đến và tham gia cùng với bà đỡ nhưng bệnh nhân của anh quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân mà không nghĩ tới những người vất vả xung quanh. Sự đau đớn giằng vò cô. Bỗng nhiên cô gọi lớn.

- Glyn! Tôi muốn gặp Glyn! Anh ấy ở đâu? Tại sao anh ấy không có ở đây?

Roger nhìn sang Amanda vừa bước vào phòng, tay bê chậu đựng các dụng cụ mà anh yêu cầu

cô khử trùng để phòng khi cần tới.

- Glyn, anh phải không? – Susan gọi và giang tay ra – Hãy giúp em. Hãy cầm lấy tay em.

- Chúng ta có thể tìm chồng chị ấy đến được không? – Amanda thì thầm với Roger.

- Bằng cách nào? Chúng ta không biết một chút gì về nơi anh ta sống và làm sao để liên lạc được với anh ấy?

- Hãy làm ơn đi mà – Amanda van nài – Như thế có thể giúp được chị ấy. Roger nhếch mép cười.

- Khi anh ta đến được đây thì mọi việc đã giải quyết xong, lúc đó cô ấy thậm chí sẽ quên mất là đã gọi anh ta.

- Chúng ta vẫn phải cố chứ - Cô khẳng khẳng – Ngoài ra, đây là đứa con của anh ta và anh ta phải biết về nó.

- Nếu anh là em, cô bé ạ, anh sẽ không can thiệp vào chuyện của họ. Tuy nhiên, nếu đó là những gì em muốn, được thôi – Anh nói rồi cúi xuống bệnh nhân của mình – Sue, hãy nói cho anh biết, Glyn ở đâu? Bọn anh sẽ tìm anh ấy đến cho em.

Susan nắm chặt lấy tay anh.

- Không, không, anh ấy không được đến đây! Đừng để anh ấy tìm thấy em! Anh ấy không cần em nữa và em vẫn chưa nói gì về đứa bé với anh ấy. Làm ơn, làm ơn đừng tìm anh ấy đến... - Cô van nài. Một cơn đau khác lại khiến cô quằn quại.

- Mẹ ơi! – Roger thở dài, rồi quay lại công việc vì đứa bé có vẻ như sắp sửa chào đời.

Gần một tiếng sau, Susan sinh một cậu con trai nặng ba cân tư. Cô ngồi dậy, tỉnh táo, khuôn mặt cô ánh lên vẻ mãn nguyện khi bà đỡ trao đứa bé vào tay cô.

- Một chú bé khỏe mạnh – bà nói vẻ tự hào.

- Một thằng bé! Tôi đã có một đứa con trai! – Susan thì thầm và dụi chiếc cằm vào làn da mịn màng của đứa trẻ. Rồi cô ngủ thiếp đi vì kiệt sức.

Khi cả hai mẹ con đã ngủ say, bà đỡ đã đi về nhà, chỉ còn lại Amanda ngồi cùng với Roger trong căn bếp ấm áp. Họ tự thưởng cho mình một tách trà nóng.

Họ không nói nhiều với nhau, vì cả hai đều nhận thấy một tình cảm thân thiện bao trùm quanh họ. Cuối cùng, Amanda lên tiếng:

- Susan luôn muốn có một đứa con trai, Roger ạ. Vậy là giấc mơ của chị ấy đã thành hiện thực.

Chị ấy đã có một đứa con trai... con trai của Glyn. Cô nói rồi nhìn kỹ khuôn mặt của Roger và không thể không thấy môi anh đang mím thật chặt. Nếu trước đó cô có bất cứ nghi ngờ nào thì bây giờ chúng đều bị gạt bỏ. Roger yêu Susan. Tim cô như tan vỡ, nhưng cô không nói gì.

- Đúng. Chúng ta đã có một buổi tối thành công – anh nhận xét sau một lúc lâu im lặng – tôi nghĩ đến lời khẩn cầu của Susan lúc đầu là tìm chồng đến cho cô ấy và sau rồi lại thôi. Có thể sẽ

tốt hơn nếu cô ấy nói cho chúng ta biết làm thế nào để liên lạc được với anh ta. Nhưng cô ấy không hé ra một chút nào về nơi cô ấy đã sống trước đây. Thế nhưng, anh ta có quyền được biết về đứa con trai của mình – anh kết thúc với vẻ trầm ngâm.

- Anh ta rất đẹp trai – Amanda nói.

- Vậy ư? Tại sao em biết?

Amanda kể về tấm hình cô đã tìm thấy và thêm vào:

- Em nghĩ sự tổn thương đã giảm bớt, mặc dù chị ấy từ chối nói về anh ta.

- Có thể sự tốt hơn cho cô ấy nếu nói với ai đó – Roger nói - sự tổn thương chắc hẳn ngoài sự kiểm soát của cô ấy. Bây giờ cô ấy đã có một đứa con để sống vì nó. Nó sẽ giúp đỡ cô ấy, rõ ràng là như vậy. Cuộc sống sẽ vẫn tiếp tục trôi đi dù có thế nào. Hãy hy vọng rằng cô ấy sẽ sớm nhận ra điều đó!

Thằng bé của Susan rất ngoan và không có vấn đề gì với nó. Nó ăn rồi lại ngủ và ngày một lớn. Khi nó được sáu tuần tuổi, thì Susan đưa nó lên nhà thờ trên đỉnh đồi và đặt tên thánh cho nó là Anthony John, với Amanda và Roger là bố mẹ đỡ đầu. Amanda gợi ý để cô cùng đi vào thị trấn với Susan khi cô định đi làm khai sinh cho đứa bé, nhưng sau đó lại thôi và đề nghị ở được nhà trông em bé cho Susan. Ở phòng đăng ký, Susan đọc cho người thư ký cách viết đúng họ của Glyn. Trong những năm tới, tất nhiên, sẽ có lúc Tony sẽ hỏi tại sao cách đánh vần lại thay đổi, nhưng cũng phải một thời gian khá lâu nữa... cho đến khi nó cần giấy khai sinh để đi xin việc... vì thế còn nhiều năm nữa. Cô có thể quên đi tất cả những cái tên đó trong thời gian này. Khi đứa trẻ được cho ra ngoài trong xe đẩy, dân trong làng đều dừng lại để ngắm nghía, trêu chọc nó. Nó thu hút sự chú ý của mọi người đi lại, ngo ngoáy liên tục trong chiếc xe và khoe những cái lợi chẳng có chiếc răng nào bằng một nụ cười sung sướng. Sau đó, Susan phát hiện ra rằng thằng bé có tiếng cười rất dễ lây. Và cô rất yêu quý Tony của cô.

Roger cũng không che giấu được tình cảm của mình. Amanda không thể hiểu được là anh ấy yêu đứa bé thật lòng hay bởi vì nó là con của Susan. Cô biết cô đang ghen, và cô cảm thấy căm ghét chính bản thân mình.

Roger ngày nào cũng ghé qua để thăm “chú thỏ con” của anh ra sao, đó là tên anh gọi Tony. Thông thường khi anh có lúc nào đó rảnh rỗi, anh thường đón Amanda rồi cùng nhau đưa Susan và “chú thỏ con” đi chơi.

Thật ngạc nhiên, Amanda không có ý kiến gì về những cuộc đi bộ này, mặc dù mẹ cô thỉnh thoảng lại lắc đầu ngán ngẩm khi nhìn thấy bốn người đi bộ qua quán trà. Bà nhận thấy lờ mờ rằng ẩn chứa đằng sau nụ cười hạnh phúc của con gái bà là một trái tim bằng chì.

Vào một buổi chiều tháng Tư, khi Tony được ba tháng tuổi và Amanda phải ở nhà vì mẹ cô không khỏe, chỉ có Roger và Susan đi bộ cùng nhau. Gió thổi lồng lộng nhưng mặt trời vẫn chói

chàng. Roger cứ khẳng khẳng đẩy chiếc xe đẩy về phía vách đá, nơi lần đầu họ đã gặp nhau. Phong cảnh nơi đây thật hùng vĩ và nó đã là một nơi yêu thích của Susan, mặc dù cô không bao giờ đến gần mép núi đá nữa. Sau đó, khi Tony lớn hơn một chút, cô hy vọng sẽ đưa nó ra bãi biển và để nó chơi trên cát.

Roger trải tấm áo mưa cũ lên mặt đất, và họ ngồi xuống nói chuyện với nhau trong khi Tony nằm ngủ trong xe đẩy. Anh hỏi Susan về kế hoạch cô dự định cho tương lai. Cô cười.

- Tại sao anh nghĩ là em sẽ thay đổi cách mà em đã sống gần một năm qua thế? Tất nhiên, em sẽ tiếp tục sống ở đây. Có thể khi nào Tony đủ lớn để vào trường tiểu học thì em sẽ nghĩ đến việc tìm một việc gì đó để làm. Em không biết em có thể làm được gì, bởi vì em chỉ là một người bán hàng trước khi trở thành một người mẫu hạng hai - Cô nhún vai - một cuộc sống nhàm chán, tất nhiên là như vậy, nhưng em không biết làm gì hơn. Em ước bây giờ em có khả năng và tiền để theo một khóa đào tạo làm thư ký, nhưng khóa học thì tốn nhiều thời gian trong khi tiền thì còn cần cho nhiều việc khác nữa. Anh biết đấy, trong thời gian này, Tony vẫn thời gian và tiền của em để chăm sóc nó.

- Em có thể may vá được không? - Roger hỏi.

- Em rất vụng về trong việc kim chỉ - Susan cười - em có thể làm những thứ lật vạt, nhưng để làm mà bán cho người khác thì em lại không có khả năng. Em không nghĩ việc may vá lại là một cách để kiếm sống.

- Sue, hãy tha lỗi vì anh muốn hỏi điều này, nhưng em có nghe được tin tức gì về chồng em không?

Cô lắc đầu.

- Không, Roger, em không muốn biết. Anh ấy không biết em ở đâu và em không có ý định cho anh ấy biết.

- Vào cái đêm mà cậu bé này ra đời - Roger chỉ tay về phía chiếc xe đẩy - em đã gọi Glyn. Em có nhớ không?

Susan há hốc mồm ngạc nhiên.

- Thật vậy ư? Chúa ơi! Em đã quên khá nhiều chuyện trong cái đêm đó.

- Anh cũng nghĩ vậy. Những bà mẹ trong thời điểm đó khó mà có thể nhớ được tất cả những gì họ đã nói hoặc làm - anh cười lớn - Họ đã làm được một việc trọng đại! Anh cầm tay cô lên và giữ thật chặt. - Anh biết anh không nên nói điều này, nhưng bây giờ anh đã hết nghĩa vụ của mình rồi, Glyn, đó có phải là tên anh ta không? Em có nghĩ rằng đã đến lúc em phải quyết định nên như thế nào đối với anh ta không?

- Ý anh là gì thế?

- Anh biết rằng em hoàn toàn không hạnh phúc. Em có nghĩ đến việc sẽ đoàn tụ với chồng

mình không?

- Không có gì phải cân nhắc cả. Em đã làm mọi việc mà em có thể.

- Anh biết. Nhưng ly thân thì không đủ. Ý anh nói là chẳng phải cả hai sẽ hạnh phúc hơn sao nếu như đã ly dị, vì thế anh nghĩ nên dứt khoát là hơn.

- Ly dị không phải là cách chấm dứt hoàn toàn, Roger ạ - Susan nói - anh phải biết rõ chứ. Tất cả những chuyện như thế này sẽ trở thành những chuyện đàm tiếu của mọi người.

Roger vẫn nhất định giữ ý kiến của mình.

- Đúng, anh biết. Chẳng phải ly dị sẽ tốt hơn... hơn là sống ly thân sao?

- Em không biết, Roger. Em thật sự không biết.

- Ngoài ra, em có quyền được hưởng tiền cấp dưỡng từ người chồng, đặc biệt là bây giờ em đã có Tony.

Susan giằng tay ra khỏi anh.

- Glyn không bao giờ được biết về thằng bé. Anh ta và bố mẹ anh ta có thể sẽ cố gắng tách nó ra khỏi em nếu như họ biết được.

- Họ không thể làm thế được đâu, em thân mến - anh an ủi.

- Có đấy, họ sẽ làm như vậy - Susan nói với vẻ kích động - anh không biết hạng người như họ đâu. Glyn luôn muốn có một đứa con trai... và nếu như anh ta biết được Tony... - cô bỏ lửng.

Anh không phải lo lắng cho em! - Cô tiếp tục - em không thể biết được những ý định của họ.

Anh biết đấy, ông bố của Glyn đã “mua chuộc” em với một khoản tiền lớn. Và em đã nhận nó chỉ bởi vì em biết rằng khi Tony ra đời sẽ cần đến nó. Hơn nữa em đã không động vào một xu nào trong số tiền bản thiêu của ông ấy. Cô gần như hét lên. Roger nắm lấy tay cô và giữ nó thật chặt.

- Bình tĩnh nào, Sue, em không định đánh thức thằng bé dậy đấy chứ. Anh nhận thấy em đã gặp đủ những rắc rối, nhưng em phải nhìn nhận vấn đề từ một góc độ khác. Em còn trẻ, em đã có một đứa trẻ đáng yêu, và em phải nghĩ về nó, tương lai của nó. Nó cần một mái ấm gia đình, cần bàn tay của một người cha để dìu dắt, cũng như tình yêu thương của một người mẹ. Em không nhận thấy rằng sẽ tốt hơn cho thằng bé nếu chấm dứt cuộc hôn nhân không mấy hạnh phúc của em ư?

- Glyn sẽ ly dị em nếu em bỏ đi quá ba năm. Mặt cô chảy xị xuống, Roger nhận thấy cô sắp sửa khóc.

- Bây giờ, nếu em được tự do... - anh thì thầm, mắt hướng ra ngoài biển - nhưng một người đàn ông trong tình thế của anh thì không nên nói nhiều về chuyện này... - Anh hắng giọng và chuyển sang một giọng khác - Em biết đấy, Susan, hạnh phúc nằm trong tầm tay của em, thậm chí em có thể thấy được là nó ở đâu đó gần ngay em. Hãy nhìn đằng xa kia, nơi biển và trời hòa

nhập làm một. Hạnh phúc nằm ở nơi đó... một vòng tròn bền vững bao quanh lấy từng người trong chúng ta, nếu chúng ta giang rộng tay đón nhận nó. (Sao anh chàng Roger này không nói thẳng luôn là hạnh phúc của em xa tận chân trời gần ngay trước mặt em cho khỏe cho rùi nhỉ, bày đặt vòng vo)

- Vậy ư? – Susan nhăn mặt hỏi – Làm sao nó có thể hiện hữu và trong tầm tay của chúng ta? Thực tế trời không bao giờ hòa nhập với biển được, chúng ta đều biết rõ như vậy mà. Không cần biết là ở đâu và làm cách nào để tìm kiếm, nhưng đó chỉ là một ảo ảnh. Vì thế hạnh phúc là một... ảo ảnh đầy cay đắng.

- Không phải vậy đâu, Susan yêu quý, không phải như thế! – Roger nói - Hạnh phúc ở nơi mà em muốn nó ở đó. Nếu em có được quyết định dứt khoát cho cuộc đời của mình, thì hạnh phúc sẽ đến với em một cách tự nhiên. Mặt khác, nếu em cứ theo đuổi cái hạnh phúc vô vọng đó, thì nó sẽ đúng như em nói đó, chỉ là một ảo ảnh và mãi mãi nằm ngoài tầm tay của em – anh nheo mắt và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy vẻ dăm chiêu của cô - phải chăng tương lai của em ở đó, nơi biển và trời hòa nhập thành một, hay em định để cuộc sống của mình cứ thế trôi và tiếp tục tìm kiếm? Hãy nói cho anh biết, Sue, anh cần câu trả lời của em.

Bối rối và hơi sợ hãi trước sự nồng nhiệt trong giọng nói của Roger, Susan thì thầm:

- Anh thật đáng yêu, nhưng em không phải là người đàn bà dành cho anh! Amanda yêu anh, hay anh không nhận ra điều đó?

- Amanda ư? – mặt anh co rúm lại – Anh thật ngớ ngẩn vì đã không nhận ra điều này. Đáng lẽ anh phải biết rằng cô ấy không đùa. Ôi cô bé tội nghiệp!

- Ôi, tại sao anh không chịu nghĩ rằng Amanda đã không còn là một đứa trẻ nữa. Cô ấy cũng là một người phụ nữ giống như em vậy. Đừng làm tổn thương cô ấy, hãy vì em, em van anh đấy. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh làm như vậy. Hãy để cả ba chúng ta có thời gian để suy xét. Em cần nó, cả anh và Amanda cũng vậy.

- Đúng, Susan, em nói đúng. Đáng lẽ anh không nên nói như vậy.

- Làm ơn, làm ơn đừng nói với Amanda rằng em đã nói cho anh bí mật của cô ấy – Susan nói giọng khẩn khoản.

- Anh sẽ không nói, anh hứa. Anh ước mình không nhận ra sự thật... là anh ngờ nghệch như thế nào.

- Hãy dịu dàng với cô ấy, Roger. Phải rất dịu dàng, Amanda là một cô gái tốt và thật may mắn cho người đàn ông nào có được cô ấy.

Anh cầm tay cô thật chặt.

- Vì anh yêu em nên anh sẽ giữ lời hứa.

Susan đứng dậy.

- Thôi nào. Em nghĩ đã đến lúc chúng ta phải về thôi.

Họ nhìn nhau và rồi cùng phá lên cười. Gió biển thổi nhè nhẹ và những ngượng ngùng về bí mật họ vừa khám phá đã biến mất hoàn toàn.

CHƯƠNG 14

Sau ngày hôm đó, Roger tỏ ra rất thận trọng, anh không đi dạo một mình cùng với Susan và cũng không gọi điện thường xuyên nữa. Cô hiểu ý của anh và thầm đồng tình với quyết định ấy của anh, ấy vậy mà cô lại nhớ như in những câu nói bông đùa của anh. Anh dường như đoá được khi nào thì Amanda đến, thì vào những dịp đó mới thấy anh đến thăm cô và Tony.

Mùa hè đến với những cơn gió nóng kéo dài liền trong ba tuần lễ. Những đám cỏ trên vách đá chuyển sang màu nâu và đất khô nứt nẻ vì mặt trời thiêu đốt. Mặt biển hiền hòa, lấp lánh màu xanh cô ban, một vẻ huy hoàng, thanh bình và trong suốt đến tận đáy. Ngôi làng náo nhiệt những khách bởi mùa du lịch đã bắt đầu. Dân làng vừa sững sốt vừa hài lòng vì số lượng khách năm nay lại đến quá đông như vậy.

-Chưa bao giờ lại đông khách như năm nay!- Mẹ của Amanda tuyên bố khi lê bước một cách nặng nhọc về phía khu bếp. Cả Susan và Amanda đều mệt mỏi rã rời. Bà Porter bị nhiễm lạnh rồi bị ngấm vào phổi trong mùa đông vừa qua nên Roger khẳng khẳng bắt bà nghỉ ngơi. Vì vậy Susan đã gợi ý để cô thế chỗ của bà.

-Ôi, Sue, chị thật sự nghĩ thế chứ?- Amanda kêu lên sung sướng - chị có nghĩ mình có thể làm được không?

-Tất nhiên rồi.

-Còn Tony thì sao?

-Buổi sáng thằng bé sẽ nằm trong xe đẩy, chị sẽ đặt đằng sau vườn khi chúng ta làm bếp. Nếu chị tìm được ai đó trông thằng bé sau bữa trưa cho đến sáu giờ, lúc chúng ta đóng cửa hàng thì thật là tốt. Chị chắc rằng thằng bé sẽ không chịu nằm trong xe đẩy cả ngày đâu. Nó cần phải có ai đó nói chuyện và chơi cùng.

Vào giữa tháng Sáu, khi công việc buôn bán bắt đầu tấp nập, nhộn nhịp, Susan gia nhập vào hàng ngũ nhân viên của Honeypot. Trong thời gian này, Tony đã trở thành một cậu bé rất hiếu động, thích khám phá những gì đang diễn ra xung quanh cậu. Bà Martin, chủ cửa hàng tạp phẩm ở phía cuối con đường chính, đã nhận trông thằng bé vào mỗi chiều cho đến khi con gái

bà, Fiona, tan trường lúc năm giờ. Khi đó cô bé sẽ đảm nhiệm công việc trông trẻ. Bà Martin đảm bảo rằng Fiona sẽ rất sung sướng khi nhận công việc này trong thời gian nghỉ hè bắt đầu từ cuối tháng Bảy.

Susan hài lòng với cuộc sống mới của mình, Sáng sáng cô dậy rất sớm để làm tất cả những công việc vặt trong nhà trước khi đưa Tony đến quán trà lúc chín giờ. Cậu bé s4 ngủ trong xe đẩy đặt trong vườn đằng sau ngôi nhà khi Susan và Amanda chuẩn bị bữa trưa và làm bánh. Bà Porter vẫn thỉnh thoảng vào bếp làm, mặc dù bà luôn bận ở phòng ngoài. Từ khi mở cửa hàng, bà luôn ngồi ở góc có đặt ngăn kéo để tiền trong khi Susan thì ngồi ở bàn đợi.

Tháng Sáu và tháng Bảy đến rồi lại trôi qua, tháng Tám nối tiếp theo. Công việc chưa bao giờ lại bận rộn như vậy, hai cô gái hầu như đã rời hết cả chân tay. Phục vụ trà từ lúc ba giờ đến sáu giờ, trong mấy tiếng đồng hồ đó cũng đủ thấm mệt rồi huống hồ còn những thời gian chuẩn bị trước đó. Quán hiếm lúc nào lại vắng khách. Susan nhanh chóng hiểu ra rằng tại sao Amanda lại quyết định không phục vụ buổi trưa. Cả hai người đều chưa có một phút nào rảnh rỗi vì quán lúc nào cũng chật kín người. Bản thân căn phòng đã được tận dụng tối đa. Mười bốn chiếc bàn, mỗi bàn với bốn chiếc ghế kèm theo được xếp trong căn phòng, chỉ để dành một chỗ đủ để đặt chiếc bàn thu ngân của bà Porter và những khoảng đường đi để các cô gái qua lại phục vụ khách.

Món chủ đạo của Amanda là tôm hùm-và trà kem. Tôm hùm được mua lại từ những người đánh cá từ bến cảng, còn bánh thì do nhà tự làm. Thời tiết vẫn đẹp cho đến ngày cuối tuần thứ hai của tháng Tám. Cái nóng bắt đầu giảm dần và những ngày đẹp trời, rục rịch nhường chỗ cho những ngày u ám với những cơn mưa phùn, kéo dài lê thê từ ngày này sang ngày khác. Điều này khiến cho hai cô gái có khoảng trống để thư giãn vì lượng khách lúc này giảm đi một cách đáng kể. Chỉ có những người can đảm lắm mới dám đương đầu với thời tiết lúc này, khoác chiếc áo mưa lụp xụp, tay cầm ô chầm chậm lội qua những con đường ngập đầy nước.

Vào một buổi chiều muộn tháng Tám, trong quán chỉ còn một đôi trai gái ngồi lại nhâm nhi trà và hút thuốc lá. Bà Porter đi vào trong bếp nơi con gái bà và Susan đang ngồi uống trà và ăn bánh. Bỗng nhiên chuông ngoài cửa reo leng keng, Amanda đưa mắt về phía cửa.

-Vào hay ra thế? – Susan hỏi.

-Họ không nên đi vội vã như thế vì họ chưa uống xong mà – bà Porter thì thầm.

Susan đứng dậy và cởi chiếc tạp dề bằng ny lông màu xanh nhạt ra khỏi người.

-Để cháu ra xem sao.

-Đó là một người đàn ông và ông ta đi một mình – Amanda nói với cô – anh ta đang đi đến chiếc bàn bên cạnh cửa sổ.

Susan cầm quyển sổ ghi chép lên và bước ra phòng ngoài. Cô nhìn thấy người mới đến ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ và quay lưng lại phía cô, mắt hướng ra phía bên ngoài bến cảng. Cô tiến đến chỗ anh ta ngồi và lấy bút chuẩn bị ghi.

-Ngài muốn uống gì thưa ngài? – cô hỏi.

Người đàn ông quay lại và Susan thấy mình như muốn ngất xỉu. Mặt cô trắng bệch và toàn thân run lẩy bẩy.

Đó là Glyn

Trong chốc lát thế giới dường như chao đảo. Mắt Glyn vẫn xanh màu xanh ấy, nhưng ẩn chứa bên trong một sự đau khổ không nói thành lời. Cô cũng nhận thấy anh cũng bị sốc giống như cô vậy. Môi anh run run khi anh cố tìm từ để nói, cơ trên cằm anh giật giật không ngừng.

Anh đi đến bên chỗ cô một cách chậm rãi. Họng Susan nghẹn lại, cô chỉ mong trốn thoát khỏi chỗ này nhưng không hiểu sao chân cô như dính chặt xuống đất không nhút nhích nổi.

-Sue! Ôi! Sue!- anh thì thầm, giọng đầy cảm xúc.

-Tôi xin lỗi!- cô hỗn hển nói – hình như có ai đó đến. Rồi cô lao vào trong bếp, chân cô đụng phải chiếc ghế khi đi ngang qua và không biết rằng hai cặp mắt ngạc nhiên đang dõi theo cô.

Amanda nhảy dựng lên khi Susan gục xuống bàn thở hỗn hển.

-Có chuyện gì xảy ra thế?- cô hỏi rồi vội vã tiến về phía Susan.

-Chị không thể nói được lúc này, nhưng chị phải đi về nhà...làm ơn, ngay lập tức!-cô kêu lên vẻ điên dại. Amanda không tìm cách ngăn cản cô. Mắt Susan đầm đìa nước mắt khi cô giật tung chiếc tạp dề rồi vội lấy chiếc áo mưa. Không nói thêm lời nào, cô mở cửa sau và lao ra ngoài.

-Chuyện gì xảy ra với Susan của chúng ta thế?-bà Porter hỏi.

-Hãy để chuyện này cho con, mẹ ạ - Amanda ngăn khi mẹ cô chuẩn bị bước ra phòng ngoài. Khi cô bước vào phòng. Glyn vội vã tiến về phía cô. Cô nhận ra khuôn mặt này nhưng trong chốc lát cô không thể nhớ nổi đã nhìn thấy ở đâu.

-Vợ tôi, cô ấy đâu rồi? -Anh hỏi giọng đầy vẻ lo âu. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

Tất nhiên rồi Glyn Moore. Thảo nào mà Susan lại kinh hãi đến vậy.

-Tôi có thể vào trong bếp được không?-anh đề nghị.

-Đường này - Amanda nói - nhưng vợ ông đã đi rồi, thưa ông Moore.

-Đi đâu?-Hãy nói cho tôi biết. Tôi có thể tìm cô ấy ở đâu? Cô ấy đi đường nào? Glyn trông thật tội nghiệp và tìm Amanda trùng xúông. Chỉ thoáng qua một lúc khi cô đối diện với người đàn ông này, cô đã phát hiện ra một sự thật hết sức quan trọng. Anh ta đã rất đau khổ vì vợ mình cũng như Susan đau khổ vì anh ta, mặc dù vậy con ngựa bất kham trong cô không cho phép cô chấp nhận thực tế đó.

Rồi Amanda quyết định. Susan và Glyn cần phải gặp nhau và bằng cách nào đó giải quyết những vướng mắc giữa họ. Cô sẽ giúp đỡ họ với tất cả những gì có thể. Cô chỉ đường cho anh đến ngôi nhà của Susan. Anh cảm ơn cô rồi quay trở lại phòng ngoài để lấy áo mưa. Amanda dõi theo anh và tự nhủ thầm.

Nào, Susan, hãy cố gắng lên và giải thoát mình khỏi những rối ren này, người bạn đáng thương của tôi.

CHƯƠNG 15

Cô cũng không biết là mình làm thế nào mà về được đến nhà. Cô lội qua những vũng nước trên những con đường ngoằn ngoèo, chật hẹp, đầu cuối thấp để giữ cho nước mưa không hắt vào mắt, vì thế nên cô vấp liên tục vào người đi đường. Những người biết cô quay lại nhìn cô chầm chầm khi thấy cô lơ đi trước những cái gật đầu chào hỏi của họ. Ấn mạnh chiếc chìa khoá vào ổ, cô lao vào trong nhà và đóng sầm cửa lại. Rồi cô chạy vào trong bếp, rục mặt lên bàn.

-Tại sao hôm nay Glyn lại đến đây nhỉ? Điều gì đã run rủi anh đến ngôi làng này cơ chứ, hay anh đã biết trước rằng cô sống ở đây? Cô muốn khóc thật to nhưng cú sốc vừa rồi đã khiến nước mắt cô cạn kiệt, họng cô rát bỏng.

Liệu anh ta có đi theo cô từ Honeypot không? Nếu như vậy thì cô phải nói gì với anh ta đây? Hơn nữa, không có lý do gì để anh ta đến đây vì anh ta đã nói rõ rằng anh không muốn liên quan gì với cô nữa mà.

Tiếng chuông ngoài cửa vang lên.

Cô từ từ đứng dậy, tay lạnh ngắt và run rẩy. Cô phải ra mở cửa thôi. Cô bước đến bên cửa và biết rõ ai đang đứng sau ngưỡng cửa kia. Tay cô do dự trên then cửa, cô tự nhủ nếu như cô đẩy chiếc chốt cửa một cách nhẹ nhàng, giả vờ như không có nhà thì sẽ ra sao nhỉ. Nhưng anh ta là một người kiên nhẫn, anh ta sẽ quay trở lại sau đó, như vậy thì trì hoãn cuộc gặp này để làm gì?

Cô kéo chiếc then cửa và từ từ mở cửa.

Họ nhìn nhau. Vẻ mặt Glyn đầy bí hiểm. Môi cô mím chặt, cô cố gắng kìm nén để chúng không run rẩy.

-Anh vào đi - cuối cùng cô cũng lên tiếng.

-Cám ơn em.

Cô dẫn anh vào phòng khách và lại gần bên lò sưởi trong khi Glyn tiến về phía chiếc cửa sổ lớn và nhìn ra ngoài.

-Anh có thể thấy được quang cảnh từ đây thật tuyệt vời nếu không có sương mù – anh phá tan sự im lặng.

-Vâng, đúng vậy. Nó tuyệt đẹp vào những ngày nắng.

Rồi bầu không khí lại rơi vào im lặng, Glyn hắng giọng và quay lại đối diện với cô.

- Hôm nay thật tình cờ là anh mà anh đến ngôi làng này.

- Vậy ư?-cô cố gắng nói với vẻ hồ hững.

-Đúng vậy. Anh đã ở St.Ives nửa tháng hay hơn gì đó và quyết định dành vài ngày cuối cùng này để tham quan những vùng ngoại ô trên đường đi về nhà. Ngày hôm nay anh muốn khám phá dọc theo phần bờ biển phía nam này. Nơi này là nơi cuối cùng trong chuyến du ngoạn của anh bởi vì anh sẽ quay lại làm việc vào ngày kia.

-Anh đi làm rồi à?-giọng Susan cay độc khi cô nhớ lại trước đây anh đến nơi làm việc có đúng giờ hay không cũng không làm anh quan tâm.

Glyn tỏ vẻ không để ý đến câu nói của cô và tiếp tục.

-Thời tiết mấy hôm nay thật buồn tẻ,anh thấy đây là một cơ hội tuyệt vời để đi thăm vài nơi mà khó có thể đến được khi đường phố đông nghịt những khách du lịch. Phần lớn các xe ô tô đều đi vào làng chứ không đi về phía bờ biển trong thời tiết này.

-Anh đi xe đến à?

-Đúng thế. Anh đã được phép lái xe trở lại. Bằng lái xe của anh bị treo trong một thời gian ngắn sau...sau vụ tai nạn. Anh đỗ xe phía ngoài con đường nhỏ dẫn vào làng, đi bộ vòng quanh một vòng và rồi anh nhìn thấy tấm biển đề Honeypot, và nó làm anh sực nhớ rằng mình rất đói.

-Chỉ nửa tiếng nữa thôi là anh sẽ bị chậm-cô đánh giọng-chúng tôi đóng cửa lúc sáu giờ.

-Thật ngẫu nhiên anh đã tìm được quán trà đúng lúc. Anh nghĩ Định Mệnh đã đưa chân anh đến đây và đưa anh đến gặp em. Anh tiến lại phía cô nhưng cô quay đi một cách nhanh chóng-giọng anh đầy vẻ đau khổ-anh đã trải qua nhiều tháng suy nghĩ và anh nhận thấy mình đã hành động một cách vội vàng. Anh nhớ em, Sue.

-Anh ư?-cô cố gắng nói với vẻ thờ ơ. Cô không tin Glyn và tự hỏi không biết anh ta đang chơi trò gì vậy. Hãy nhớ lại những gì mà nhà họ Mohr đã cư xử với cô, một giọng nói vang lên đâu đó thúc giục cô, mặc dù lúc này cô chỉ mong được sà vào lòng anh và nói với anh rằng cô cũng nhớ anh biết bao. Bây giờ mọi thứ đã đổi thay. Cô đã đẩy được anh ra khỏi cuộc sống của cô và cô phải giữ như vậy.

-Đúng vậy-anh tiếp tục-sau khi em đi rồi, và khi anh đã khá hơn, anh đã bán ngôi nhà đáng sợ đó. Bỗng nhiên, cũng giống như em, anh bắt đầu nhận thấy...nó là một đồng...gạch và vữa, chứ không phải là một ngôi nhà. Rồi sau đó anh mua một ngôi nhà kiểu mới bây giờ. Nó nhỏ hơn nhiều so với nhà cũ, tất nhiên là như vậy, và phải đi xa hơn một chút. Thật buồn cười vì nó đúng là kiểu nhà mà em đã muốn anh mua từ lúc ban đầu khi chúng ta sắp cưới nhau. Bây giờ nghĩ lại những thời gian trước đây, khi sống ở nơi mới này thì anh thật sự thấy ngôi nhà đó thật đáng sợ - anh cười buồn bã -giả như anh cảm nhận thấy như vậy trước khi chúng ta lấy nhau thì có lẽ...nhưng không -anh nói thêm, giọng anh trầm xuống- nói cũng thể thay đổi được điều gì giữa chúng ta.

-Vậy là anh không sống cùng bố mẹ anh nữa ư?-Susan mỉm cười.

-Không. Anh đã thật là điên rồ. Hãy tin anh, Sue, chắc hẳn là do sự chấn thương vào đầu. Phải đến hàng tháng trời anh không suy nghĩ được điều gì một cách đúng đắn. Anh nghĩ chắc là lúc đó anh hẳn là một người rất khó gần.

-Cũng không hơn gì trước đây-cô ngắt lời và nói tiếp-đáng lẽ tôi không nên nói vậy.

Tuy nhiên, Glyn vẫn rất bình tĩnh, không hề xúc động.

-Ngay khi anh hồi phục chiếc chân này...thì anh quyết định sống riêng, tách hẳn khỏi bố mẹ anh. Tất nhiên, cũng xảy ra một vụ om sòm, nhưng em biết đấy, Susan, khi em đã sống với một người nào đó không phải bố mẹ mình trong một thời gian dù là rất ngắn thì khó có thể quay lại

được lối sống như trước đây. Nhưng lúc đó anh lại không muốn sống cô đơn một mình.

Sussan không nói gì. Cô đã thừa biết thế nào là cô đơn. Anh ta lại dám kể lể là anh ta cô đơn như thế nào, gần như là anh ta buột tội cô vì chuyện đó.

-Em sống thế nào?-anh ta hỏi sau một khoảng im lặng.

-Rất tốt. Cám ơn anh.

Glyn đi vòng quanh căn phòng, xem xét đồ đạc và đồ trang trí lặt vặt trong phòng. Anh nhìn cô và nhếch mép cười.

Anh thấy em đã sử dụng rất khéo số tiền đã lấy được từ bố anh.

-Làm ơn đi, anh thật không công bằng.

-Anh ư? Không đúng vậy sao? từ trước đến giờ em đều lừa dối anh. Em không yêu anh, trong khi đó, anh như một thằng khờ, luôn hy vọng hảo huyền rằng anh có thể làm em yêu anh. Nhưng cuối cùng thì em lấy anh cũng chỉ vì tiền mà thôi!-anh thêm vào giọng chua chát-anh muốn nói với em điều này, Susan. Rằng không một thằng đàn ông nào trên trái đất này có thể chịu đựng được với ý nghĩ rằng anh ta đã thất bại đối với người đàn bà mình yêu. Tất nhiên, tất cả chỉ tại sự ngu ngốc của anh. Bây giờ anh đã nhận thấy mình đã sai lầm và ích kỷ biết bao. Anh đã đổ lỗi cho em về tất cả những thất bại của mình, anh đã cố gắng bắt em phải yêu anh, làm em đau khổ, bằng cách ấy để đề cao cái tôi trong anh.

Anh nói thêm giọng buồn rầu.

-Em đã đúng, tất nhiên rồi. Ngay từ đầu, em đã đúng. Chúng ta hoàn toàn không hợp nhau và đáng lẽ chúng ta không nên mạo hiểm lấy nhau. Bây giờ chắc em đã hiểu tại sao mà anh thấy vui mừng khi gặp được em ngày hôm nay rồi chứ? Chúng ta có thể bình tĩnh ngồi với nhau để bàn về chuyện của mình. Ly thân không phải là cách tốt nhất, nó thật vô nghĩa đối với cả hai chúng ta. Anh đề nghị chúng ta hãy dứt khoát với nhau.

-Ly dị ư?

-Đúng vậy-còn cách nào tốt hơn sao?

-Tôi hiểu rồi – Susan dừng lại rồi hỏi tiếp- Anh muốn kết hôn lần nữa phải không?

-Hiện tại anh vẫn chưa có ai cả, nhưng có thể trong tương lai ai đó trong chúng ta lại muốn như vậy.

Susan nhìn xuống tay.

-Tôi cũng đoán là điều này sẽ xảy ra...vào một ngày nào đó-cô nói khẽ,mặc dù trong thâm tâm, cô biết rằng cô không bao giờ muốn như vậy.

-Anh có thể thuê một phòng ở trong làng được không?-Glyn hỏi.

-Có một nhà nghỉ ở trong làng. Tôi hy vọng là họ sẽ có một phòng trống cho anh.

-Tốt rồi. Anh sẽ ở lại đó đêm nay và chúng ta sẽ gặp nhau vào sáng mai để bàn về vấn đề ly dị.

-Phải rất sớm đấy. Tôi phải đi làm lúc chín giờ. Tôi chắc rằng Amamda sẽ chấp nhận để tôi đến muộn, tôi có thể tiếp anh từ chín đến mười giờ.

-Em không cần phải lo lắng về chứng cứ, Susan ạ. Anh sẽ cung cấp nếu em muốn thế, để tránh cho em mọi phiền phức.

-Thật vậy sao?Chắc rằng việc làm đó của anh không đúng với ý bố mẹ anh phải không?-cô gần giọng. Glyn định phản bác lại thì họ nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng cười vui vẻ của Fiona.

Tony!

Susan lo lắng. Cô đã quên mất rằng thời gian trôi đi một cách nhanh chóng. Cô thật ngờ nghệch vì đã để Glyn vào nhà. Nếu anh ta nhìn thấy Tony thì anh ta có thể nhận biết ngay lập tức rằng đứa bé là con ai bởi vì thằng bé lớn lên ngày một giống với cha nó. Cô phải làm gì bây giờ?

Chẳng làm gì cả. Đã quá muộn, quá muộn mất rồi.

Có thể Fiona sẽ đưa thằng Tony lên tầng trên và Glyn sẽ ra khỏi nhà trước khi nhìn thấy thằng bé.

Ngoài hành lang. Fiona vui vẻ cười đùa với Tony, thằng bé thì cười khanh khách. Glyn cau mày và nhìn sang Susan đang đứng ở giữa phòng, tay cô ôm lấy họng, vẻ mặt hết sức căng thẳng.

Rồi chuyện xấu cũng đã xảy ra. Fiona mở cửa bước vào, tay bế Tony. Cô bé nhìn Glyn rồi dừng lại, bối rối.

-Cháu xin lỗi, thưa cô Moore. Cháu không biết là cô có khách. Cháu sẽ bế Tony lên gác, được chứ ạ? Cháu có thể ở lại cho đến khi em ngủ, nếu cô muốn như vậy.

-Được, được, Fiona-Susan trả lời gấp gáp. Cô bé định quay đi để lên gác thì Tony lúc này lại muốn tỏ rõ uy quyền của mình. Thằng bé muốn mẹ phải bế mình. Nó nhăn mặt cáu kỉnh, giang cả hai tay về Susan và gào lên.

Mmmmmmmme!

Fiona cười và vỗ nhẹ vào lưng thằng bé. Cô bế thằng bé lại chỗ Susan.

-Cháu xin lỗi, thưa cô Moore, em muốn cô bế một lúc trước khi cháu cho em đi ngủ. Đây, cục cưng của chị. Mẹ em sẽ bế em.

Tony cười một cách sung sướng, rồi bám chặt lấy Susan và nhỏ dãi khắp cổ cô. Rồi cậu quay sang cười với Glyn.

Susan quay sang nhìn phản ứng của chồng cô và cô nhận thấy những dấu hiệu rất căng thẳng trên nét mặt của anh. Anh nắm chặt lấy thành ghế cho đến khi các khớp ngón tay của anh trắng bệch ra. Đôi mắt trở nên vô hồn và mồm anh co rúm lại. Rồi anh chớp mắt đến bốn, năm lần...

-Cám ơn cháu vì đã đưa em về, Fiona. Cháu không cần phải ở lại thêm nữa. Cô sẽ cho em đi ngủ.

-Thế cũng được ạ, thưa cô Moore. Cô biết đấy cháu rất vui khi làm được bất cứ điều gì cho cậu bé đáng yêu này. Fiona đi về phía Susan và hôn lên chiếc má phính phính của Tony. Cô quay lại phía Glyn và mỉm cười:

-Thằng bé thật xinh, phải vậy không, thưa ông?

Môi Glyn mím chặt lại nhưng anh cũng quyết định gật đầu với Fiona trước khi cô bé quay đi.

Susan quyết định giải đáp luôn những thắc mắc của anh.

-Glyn, Tony là con trai của anh-cô run run nói. Glyn hơi do dự rồi tiến về phía cô, anh xoay cầm thằng bé lại phía anh. Tất nhiên, Tony rất tức giận vì sự cư xử như vậy. Nó bậm chặt môi rồi lại bắt đầu khóc trước khi núp vào phía sau Susan. Từ lúc đó, thằng bé luôn đưa ánh mắt ánh lên vẻ nghi ngờ về phía cha nó.

-Anh đã làm thằng bé sợ đấy?- Susan gắt lên

-Anh chỉ muốn nhìn thằng bé cho thật gần để biết chắc rằng nó thật sự là con của anh. Nó thậm chí giống cả màu mắt của anh nữa!-anh nói vẻ giận dữ như thể đó là một sự xỉ nhục vậy. Susan không thể nhịn được cười.

-Trẻ con thường giống cha mẹ nó, anh biết đấy. Tony từ khi sinh ra nó luôn giống anh hơn tôi.

-Đó là khi nào thế? -Glyn hỏi

-Tôi... à, tôi hiểu anh muốn hỏi gì rồi. Tony sinh ngày hai mươi hai tháng Một.

Glyn liếc nhìn cô và cô có thể nhận thấy là anh đang làm vài phép tính nhanh.

-Và...em nói thằng bé là con anh...nhưng bằng cách nào? -anh thì thầm-trừ phi...trừ phi...Anh đi lại quanh phòng, mặt cau lại, hai lông mày dính chặt vào nhau. Rồi đột nhiên anh quay lại nhìn cô và hỏi:

-Thời điểm đó chắc hẳn là gần với ngày bị tai nạn. Chỉ có thể là thế...chắc hẳn là thế! Nhưng

không thể như vậy được, vì chúng ta đã không nằm chung giường hàng tháng trước khi xảy ra vụ đụng xe đó mà. Anh lại tiếp tục đi lại quanh phòng, trong khi Susan dõi nhìn theo anh. Anh dừng lại và nói:

-Sue, anh thật sự không biết nói sao nữa nhưng có phải Tony liên quan đến chuyện chúng ta cãi nhau không? Đáng lẽ anh phải biết chứ nhưng anh không thể. Quý tha ma bắt, thật sự là khoảng thời gian đó anh không thể nhớ nổi. Em phải nói cho anh biết. Có phải anh đã cưỡng bức em vào thời gian trước vụ tai nạn đó phải không? Anh đã làm thế sao? Hãy nói cho anh biết, có phải là anh đã làm thế không?- anh nói lớn tiếng khiến Tony khóc ré lên.

-Đúng, đúng, đúng- Susan la lên-nhưng bây giờ nó không còn quan trọng nữa. Tôi đã có Tony và cho đến tận khi anh đến đây chúng tôi đã rất hạnh phúc. Nào, bây giờ hãy đi đi, Glyn. Tôi muốn đưa thằng bé đi ngủ. Tôi không thể nói chuyện với anh tối nay được. Ôi, làm ơn hãy đi đi. Mắt cô nhoè đi vì nước mắt, thằng bé bám chặt vào cổ cô đến nỗi cô cảm thấy nghẹt thở.

Glyn nhún vai một cách nặng nề.

-Được thôi, Susan, anh sẽ đi. Anh hy vọng em đã nhận thấy rằng anh bị sốc như thế nào, nhưng chúng ta sẽ nói chuyện này vào sáng mai...sáng sớm mai.

-Được. Sáng mai.

CHƯƠNG 16

Cả đêm hôm đó, Susan không tài nào chợp mắt được. Cuộc chạm trán với Glyn hoàn toàn ngoài sự mong đợi của cô. Cô cảm giác mình sa chân vào một vùng lầy và ngày càng chìm sâu. Ý định của Glyn đã rõ ràng anh muốn ly dị. Ngay từ phút đầu tiên khi anh ta bước vào nhà thì cô đã biết rằng anh đến không phải để yêu cầu cô quay lại với mình. Nhưng bây giờ lại là chuyện khác, còn đáng sợ hơn nhiều. Thật không may, từ khi anh ta biết về Tony con trai của mình, thì cô không thể không lo sợ đến việc anh ta sẽ cố gắng mang thằng bé xa khỏi cô.

Cô trần trọc suốt cả đêm, lật qua bên này rồi bên kia. Rồi tri giác mách bảo cô rằng vị trí của một đứa bé con là ở bên cạnh mẹ nó.

Còn về việc ly dị thì sao? Liệu Glyn có cố gắng giành quyền chăm sóc Tony để nuôi dạy nó theo cách anh ta tự đặt ra không? Nếu đó là kế hoạch của anh ta thì cô sẽ quyết đấu tranh để giữ cho được con của cô.

Đang suy nghĩ mông lung thì cô nghe tiếng Amanda gọi cửa.

- Em biết anh Moore đã đi rồi – cô nói – em thấy anh ấy đi về phía nhà nghỉ trong làng. Em vào được không?

- Tất nhiên rồi. Susan mệt mỏi kéo cánh cửa ra để Amanda vào.

- Làm ơn đừng nghĩ rằng em tọc mạch, nhưng em nghĩ có thể chị cần một ai đó để nói chuyện sau vụ chạm trán bất ngờ vừa rồi.

- Đúng. Đúng thế. Chị muốn nói chuyện với em. Susan tỏ vẻ đồng tình và hai cô ngồi suốt đêm tâm sự. Amanda lắng nghe rồi cuối cùng mới hỏi:

- Thế chị định như thế nào?

- Chị cũng không biết nữa. Chị nghĩ tốt hơn là nên đợi cho đến sáng mai để biết về những dự định của Glyn. Ôi, giá mà anh ta không nhìn thấy Tony!

- Một lúc nào đó anh ta cũng biết, chị cũng biết vậy mà, Sue – Amanda nhẹ nhàng nói – Em biết vào lúc này mọi thứ đều trở nên tồi tệ, nhưng rồi mọi việc sẽ tốt đẹp cả thôi.

- Em không biết về Glyn đấy thôi – Susan buồn bã nói.

- Đúng, em không biết. Nhưng từ lúc gặp anh ấy, em không có cái cảm giác anh ấy sẽ làm tổn thương chị.

- Thật vậy ư? Điều này chứng tỏ em chẳng hiểu gì về anh ta cả. Trước đây chị đã bị lừa gạt và chị không có ý định để cho anh ta làm theo cách riêng của mình tại đây, nhất là tại nơi Tony sống.

- Hãy đi ngủ đi, Sue, chị trông có vẻ mệt mỏi lắm rồi. Em có thể giúp chị được gì trước khi em về không?

Susan từ chối.

- Rồi em sẽ cho chị biết những suy nghĩ của em.
- Chắc sáng mai chị sẽ đến cửa hàng muộn một chút, được chứ?
- Chị hãy đến lúc nào chị và Glyn đã bàn luận mọi chuyện xong xuôi. Em và mẹ em có thể xoay sở được trong vài tiếng đồng hồ.

Amanda đi về phía cửa, rồi cô quay lại nói:

- Sue à, em có một ý kiến. Em sẽ đến đây lúc 8h rưỡi và đón Tony đi, như thế sẽ dễ dàng cho chị hơn đúng không? Sự có mặt của thằng bé sẽ làm cản trở hai người nói chuyện với nhau.
- Em có thể giúp chị được sao? Ôi cảm ơn em, đấy là điều mà chị còn đang băn khoăn.

Sáng sớm hôm sau, Susan bắt đầu dọn dẹp sạch sẽ tất cả những bằng chứng về sự có mặt của Tony. Gạch xếp hình và đồ chơi của thằng bé, cô xếp tất cả vào trong tủ, những thứ còn lại cô xếp lại ngay ngắn trong góc phòng ngủ thay vì bày trên ghế như mọi khi. Chỉ có một thứ mà cô quyết định vẫn để nguyên, đó là dây phơi quần áo đằng sau cửa với những chiếc tã lót đung đưa trước những cơn gió nhẹ, nhưng đàn ông thì họ không bao giờ để ý đến những thứ đó.

Amanda đến đón Tony lúc tám giờ rưỡi, Susan còn lại một mình ngồi đợi Glyn. Cô cầm lấy cuốn sách để giết thời gian nhưng mắt cô lại không lúc nào rời được chiếc đồng hồ.

Tại sao thời gian lại trôi đi chậm chạp thế nhỉ!

Rồi cuối cùng cũng hơn 9h. Glyn cũng đến. Bước vào nhà, anh đưa mắt nhìn quanh vẻ hăm hở, rồi cau mặt lại.

- Con trai anh đâu rồi? – anh hỏi giọng ngạo nghễ.
- Nó đi chơi rồi. Tôi nghĩ như thế tốt hơn để chúng ta có thể bàn luận về vấn đề ly dị. Glyn, tôi không có nhiều thời gian, vì thế chúng ta hãy đi thẳng vào vấn đề.
- Anh hiểu. Nhân đây anh muốn hỏi một vấn đề nhỏ nhưng rất quan trọng. Con của chúng ta ra sao lúc em đi làm?

Susan giải thích về những sắp đặt của cô.

- Em thật sự nghĩ như vậy là tốt ư? – anh hỏi.
- Đúng vậy. Tôi giúp Amanda và mẹ cô ấy bởi vì họ đã rất tốt với tôi từ khi tôi mới đến đây. Và thêm vào đó, tôi cũng kiếm được một món tiền nhỏ. Tony cũng được chăm sóc chu đáo. Thằng bé ngủ trong xe đẩy gần như cả buổi sáng, nếu tôi có đi làm hoặc không đi cũng vậy thôi. Sau khi ăn bữa trưa xong, Fiona sẽ trông thằng bé cho đến chiều.
- Vậy tương lai thì sao? Em định sẽ tiếp tục sống theo cách này mãi sao?
- Trong một thời gian. Mùa hè chẳng bao lâu nữa sẽ kết thúc, lúc đó tôi lại rảnh rỗi với Tony cả ngày. Mùa hè tới, tất nhiên lúc đó thằng bé sẽ đi được và hoạt động nhiều hơn. Nó có thể chơi với những đứa trẻ khác trong làng. Khi nó đủ tuổi đi học trường tiểu học, thì tôi sẽ nghĩ đến

việc phải tìm một công việc gì đó.

- Anh hiểu – bỗng nhiên anh ta đi về phía cô và gần giọng – Tại sao cô lại không cho tôi biết khi cô mang bầu cơ chứ?

Susan nháy dưng lên.

- Glyn, tôi đã cố gắng làm thế. Tôi muốn đến và nói trực tiếp cho anh biết khi anh nhớ được trở lại, nhưng bố anh đã không cho tôi tới gần căn nhà của ông ấy. Ông ấy nói với tôi rằng anh không còn liên quan gì với tôi nữa – cô thêm vào, giọng nói của cô khĩa vào anh sắc như một lưỡi dao – sau đó tôi nhận thấy việc cô gắng nói cho anh biết thật vô nghĩa. Tôi tin rằng tôi có thể tự lực bằng cách này hay cách khác, rồi bố anh đã chào mời tôi một khoản tiền lớn.

- Và cô đã nhận mà không đắn đo, phải vậy không, bố tôi đã nói với tôi như vậy đó – giọng Glyn nặng trĩu.

Susan tròn mắt đáp lại.

- Tất nhiên rồi. Đó là việc hiển nhiên. Anh không hiểu sao? Nó là câu giải đáp cho mọi băn khoăn, lo lắng của tôi, vì thế tôi đã nhận khoản tiền đó mà không có bất kỳ một sự cắn rứt lương tâm nào vì tôi chỉ dùng nó cho đứa bé. Tôi đã đầu tư phần lớn số tiền đó và với số tiền lãi từ đó cũng tạm đủ để sống, miễn là phải chi tiêu một cách cẩn thận.

- Em vẫn có tiền trong tài khoản mà. Tài khoản mà anh đã mở cho em khi chúng ta lấy nhau đó. Tại sao em không sử dụng nó?

- Tôi đã sử dụng nó đấy chứ nhưng chỉ để gửi cho mẹ tôi hàng tháng như một món quà – Susan nói và quay mặt về phía anh.

-Ồ, đúng rồi, Sue, anh biết tất cả chuyện đó. Anh đã rất cáu giận với ông giám đốc ngân hàng, cuối cùng ông ta cũng miễn cưỡng nói cho anh những gì anh muốn biết về khoản tiền của em. Anh muốn đưa thêm vào tài khoản của em, thậm chí muốn qua ông ta để gặp được em, nhưng ông ta đã từ chối nói cho anh biết nơi mà ông ta đoán em sẽ sống.

- Đó là do tôi yêu cầu, mặc dù tôi đã rất cẩn thận không nói cho ông ấy một cách chính xác nơi tôi định sống. Thế nhưng, chắc ông ấy đoán ra nơi tôi ở trong phạm vi mười dặm hay hơn gì đó.

- Tại sao em không sử dụng số tiền trong tài khoản anh đã mở cho em? – Glyn giận dữ hỏi – Tại sao em vẫn tiếp tục gửi tiền cho mẹ em trong khi em lại cần nó hơn? Chết tiệt. Em là vợ anh và em có quyền có tiền, có đầy đủ mọi thứ để nuôi dạy con của chúng ta.

- Tôi không nghĩ vậy. Tôi không được đụng vào bất kỳ số tiền nào của anh.

- Anh thật sự đau khổ và sốc khi biết rằng em đã không đụng đến một đồng nào cho bản thân mình – anh buồn bã nói.

Susan rời khỏi chiếc lò sưởi và đi đến bên cạnh nơi anh ngồi

- Tất nhiên là anh bị sốc... nhưng chỉ bởi vì phát hiện ra rằng tôi đã không dùng đến tiền của anh để anh thấy được rằng tôi không phải lấy anh vì tiền. Tôi có lòng tự trọng của tôi, Glyn ạ. Tôi không muốn bị phụ thuộc vào anh thêm nữa.
- Quỷ tha ma bắt cái lòng tự trọng ngớ ngẩn của em đi! – anh kêu lên giận dữ - anh là chồng của em và em có quyền có cuộc sống đầy đủ.
- Tôi có quyền đối với tất cả mọi thứ là của anh sao, kể cả đối với những mối quan hệ của anh và cổ phần trong gia đình của anh ư? – Susan giễu cợt.
- Glyn cúi gằm mặt xuống, xấu hổ.
- Anh xin lỗi, Sue. Anh đã sai rồi. Anh đã hành động một cách quá vội vã trong việc chấp nhận lời đề nghị về sống chung với bố mẹ anh. Đáng lẽ anh phải nghĩ cho em nhiều hơn là cho bản thân mình.
- Bây giờ anh tỏ ra là một người biết lỗi, nhưng lúc đó anh đã rất kiên quyết và cứng rắn khi anh quyết định là không cùng tôi về nhà. Dù thế nào đi nữa, về vấn đề tiền bạc, tôi cảm thấy bố anh nợ tôi rất nhiều... còn nhiều hơn số tiền ông ấy đã đưa cho tôi, và ông ấy đã thành công. Thực tế là vượt xa sự tưởng tượng và hy vọng của ông ấy – Susan vênh mặt lên thách thức và nói tiếp - Ồ, đúng rồi, Glyn Mohr, tôi đã sử dụng tất cả số tiền mà bố anh đã đưa cho tôi, nhưng lại không dùng đến tiền của anh. Tôi giữ món tiền đó để gửi cho mẹ tôi như một món quà nhỏ. Vậy đấy!
- Em là một cô gái thật kỳ lạ!
- Không. Không phải vậy. Thật sự tôi muốn như thế hơn là phải nghe chỉ trích của mẹ tôi.
- Sue, anh đã gặp mẹ em mấy tháng trước đây – Glyn chậm rãi nói.
- Vậy sao? Mẹ tôi... bà ấy thế nào?
- Rất khỏe và bà rất buồn khi nhận được thư của em.
- Mẹ tôi có nói gì nữa không? – Susan chần chừ hỏi. Glyn nhìn cô vẻ trầm ngâm.
- Sự thực là có. Mẹ em nói rằng khi nào anh gặp em thì hãy nói với em rằng cho đến khi em biết yêu chồng mình thì... – đó là lời mẹ em nói – lúc đó hãy đến gặp bà. Susan quay đi, bặm môi.
- Glyn ngừng lại rồi tiếp tục.
- Anh xin lỗi, nhưng mẹ em không hài lòng về cả hai chúng ta. Sự thực là anh đã cầu xin bà tha thứ, van nài bà hãy cho anh biết nơi em sống. Nhưng bà đã không biết.
- Tay Susan bắt đầu run rẩy và cô phải siết chặt chúng lại với nhau.
- Glyn tiếp tục giọng vui vẻ hơn.
- Người mẹ đáng thương của em cũng không biết gì nhiều hơn anh cả.
- Bỗng nhiên, Susan cười lon.
- Đúng là tôi đã rất thận trọng và tôi không để ai biết được nơi này. Tôi không cần phải lo lắng

nữa, phải vậy không? Nhưng Định mệnh thật trở trêu đã dẫn bước anh đến đây và tìm thấy tôi.

Ôi, số phận nghiệt ngã. Tại sao, tại sao anh lại đến đây cơ chứ? – cô gào lên, giọng cay đắng.

Dừng lại một lúc lâu, Glyn nói:

- Ngày hôm qua, khi chúng ta gặp nhau, anh nói với em rằng anh muốn thảo luận về chuyện ly dị. Nhưng sau đó anh lại biết rằng mình có một đứa con trai.

- Vậy có gì khác nhau? – Susan hồi thúc, sự sợ hãi làm tim cô như nghẹt thở - anh không thể mang thằng bé xa khỏi tôi, bởi vì tôi sẽ không để anh làm vậy. Dù sao đi nữa thì Tòa án cũng không bao giờ để xảy ra chuyện đó.

- Susan! Hãy bỏ qua những gì anh đã nói ngày hôm qua được chứ? Ngày hôm qua anh không biết gì về Tony, nhưng hôm nay anh thấy rằng ta không cần phải bàn đến chuyện ly dị nữa.

Tim Susan đập loạn xạ. Anh ta định làm gì đây?

- Tại sao? – cô hỏi vẻ thận trọng.

Glyn nhìn cô, khuôn mặt anh đầy vẻ bí hiểm.

- Không bàn đến nữa vì anh muốn có con trai của anh. Anh không thể dồn hết trách nhiệm vào một mình em – anh nói với giọng kiên quyết.

- - Tôi...tôi – cô ấp úng rồi dừng lại, dường như cô quên mất mình phải nói gì.

- Suốt đêm anh nằm suy nghĩ, nghĩ đến em và con. Cuối cùng anh đi đến quyết định rằng, vì tất cả chúng ta, nhưng chủ yếu là vì đứa bé, anh muốn em hãy từ bỏ cuộc sống ở đây để cùng anh về thành phố, về ngôi nhà mới mà nơi đó Tony được dạy dỗ và quan tâm của cả bố và mẹ nó.

- Thật kỳ lạ là anh cũng nói với tôi như vậy! – cô thì thầm – một người khác đã nói với tôi giống như thế cách đây không lâu. Tôi muốn nói về nơi Tony và tôi thuộc về... Tony cần được nuôi nấng, dìu dắt bởi một người cha cũng như cả người mẹ.

- Ai đã nói như vậy? Glyn hỏi, vẻ nghi ngờ hiện lên trên nét mặt của anh.

- Một người bạn... một người bạn rất thân – Susan trả lời vẻ kiêu ngạo.

- Đàn ông phải không?

Susan không trả lời.

- Anh biết rồi – Glyn hắng giọng và nói tiếp – anh đã quyết định. Anh muốn em quay trở về sống với anh và cùng nhau nuôi dạy con của chúng ta.

Susan ngửa đầu ra đằng sau và cười sảng sặc. Glyn đi đến chỗ cô và nắm lấy tay cô lắc mạnh.

- Hãy dừng lại! Dừng lại ngay lập tức! Em đã quá kích động rồi đấy.

- Không phải thế. Tôi chỉ thấy buồn cười thôi.

Nhẹ nhàng cô gỡ tay anh ra khỏi cô và lùi lại, tiếng cười biến mất.

- Anh là đồ hai mặt! Cách đây 18 tiếng đồng hồ, anh đứng đây, trong căn phòng này nói với tôi một cách chi tiết rằng tại sao anh nghĩ chúng ta nên ly dị. Vậy mà sáng nay, anh đã thay đổi

thái độ, và tất cả chỉ bởi vì anh phát hiện ra rằng mình đã là bố từ bảy tháng nay. Hôm nay anh yêu cầu tôi trở về và sống với anh.

Cô tiến tới gần bên anh, giọng điên cuồng.

- Vậy anh nghĩ tôi là người như thế nào? Tôi không có ý định phạm sai lầm một lần nữa, thậm chí đó là anh. Như anh đã giải thích rất rõ ràng ngày hôm qua, rằng chúng ta không hợp nhau, và tôi thực sự chỉ quan tâm đến tiền của anh. Hãy đối diện với sự thật đi, Glyn. Anh không cần tôi! Anh yêu cầu tôi như vậy chỉ vì tôi là thứ hàng đi kèm theo thằng bé, nó là người anh thực sự cần, phải vậy không? Để tôi nói với anh một điều, Glyn Mohr, rằng bảy tháng qua, tôi và Tony đã rất hạnh phúc, chúng tôi cần nhau và không cần ai nữa cả. Chúng tôi có một cuộc sống đầy đủ, miễn là tôi chi tiêu cẩn thận một chút. Chúng tôi thấy thoải mái khi sống ở ngôi làng này. Thậm chí tôi đã thay đổi cách đánh vần của tên họ để rời xa khỏi tất cả những kỷ niệm quá khứ. M-O-O-R-E. Làm ơn đừng có ngắt lời tôi. Vì nhiều lý do mà chúng ta đều rất khó để giải thích lúc này, chỉ vì tôi không muốn quay lại với anh. Tôi đã quen với cuộc sống nơi đây và sống theo cách riêng của mình. Vì thế, làm ơn hãy đi đi và để mẹ con chúng tôi được yên, được chứ? Tony vẫn chỉ là một đứa bé. Chúng tôi sẽ không chạy đi đâu cả, tôi hứa đây, hãy quay lại vấn đề ly dị mà hôm qua anh đã đề cập đến. Anh muốn thế mà, đúng không? Tôi hy vọng Toà án sẽ cho phép anh được quyền thăm Tony.

- Nhưng anh muốn có thằng bé luôn ở bên mình – Glyn nói giọng gay gắt.

- Ồ, không được, tôi không cho phép điều đó xảy ra. Anh phải thắng được tôi trước Toà trước khi tôi cho phép anh mang thằng bé đi – cô nắm lấy tay anh, giọng mềm mỏng – Hãy nghĩ kỹ đi, Glyn. Còn hơn một năm nữa mới đủ thời gian để anh có thể kiện tôi vì đã bỏ đi. Rồi sau đó tính đến chuyện ly dị, nếu thế tôi sẽ không cản anh mặc dù tôi sẽ đấu tranh để giữ bằng được Tony – mắt cô ánh lên vẻ thách thức – thằng bé vẫn còn bé quá và không ai, thậm chí là cả anh, có thể tách nó ra khỏi tôi. Tôi thực sự không muốn quay lại sống với anh nữa, vì thế anh có thể quên cái ý nghĩ đó đi.

- Ngày hôm qua anh đã nghĩ khác – anh lầm bầm.

- Chẳng có điều gì quan trọng thay đổi cả. Vậy thì sao chứ? – Susan nắm chặt lấy tay Glyn. Lòng cô cảm thấy xốn xang khi cô chạm vào bắp tay rắn chắc của anh. Nếu cô nhượng bộ lúc này, nếu cô để tình cảm mình cih phối thì có thể cô sẽ mất tất cả.

- Glyn, làm ơn, làm ơn hãy để chúng tôi được yên! – cô van nài.

- Được rồi, Susan. Anh biết anh đã thua rồi. Anh sẽ làm như em muốn. Anh sẽ không bắt em phải trở về với anh.

Bỗng nhiên anh mỉm cười với cô.

- Đừng sợ hãi như thế, Sue. Anh sẽ không làm tổn thương em hay con đâu, nhưng anh muốn em

hãy hứa rằng sẽ để anh đến thăm Tony bất cứ lúc nào anh có dịp về làng. Trước khi anh đi, anh có thể thăm Tony được không? – anh nhẹ nhàng nói.

- Được thôi, Glyn. Em không thể ngăn anh đến thăm Tony khi anh có mặt ở đây. Nhưng anh còn công việc ở thành phố mà. Hay anh... cô dừng lại.

- Anh biết chắc rằng em không tin anh nếu như anh nói rằng bây giờ anh đi làm đều đặn mỗi ngày, từ thứ Hai đến thứ Bảy. Thật ngạc nhiên, phải vậy không?

Anh nói tiếp.

- Sau vụ tai nạn anh đã vỡ ra được nhiều điều, một trong số đó là anh quyết định kiếm tiền bằng chính sức lao động của mình. Việc thứ hai là anh đã từ bỏ rượu...

- Nhưng đêm đó anh không say rượu! Tôi không quan tâm đến những gì họ nói, nhưng thật sự là anh không say rượu...

- Có vậy hay không thì anh cũng đã dứt khoát từ bỏ nó rồi. Bây giờ, em hãy làm ơn nhận tấm séc này.

- Tôi... tôi – cô ấp úng.

Glyn lấy bút ra và nhìn cô đầy hy vọng.

- Anh sẽ không xúc phạm đến em bằng món tiền này, nhưng làm ơn hãy nhận lấy nó, như một món quà cho Tony.

- Nhưng... nhưng đừng nhiều quá – cô nói với vẻ cầu khẩn.

- Đây là số điện thoại nhà anh và văn phòng, trong trường hợp em cần đến chúng.

- Tôi không tin lại có lúc cần đến chúng.

- Sue, anh biết em không tin anh, nhưng anh không thể trách em được. Tuy nhiên, anh muốn em nhận nó. Tất nhiên, có thể không bao giờ em cần phải gọi cho anh, nhưng nếu như Tony bị ốm hoặc bản thân em cần một thứ gì đó khẩn cấp, thì em có thể gọi cho anh ngay lập tức.

Sue bấu môi.

- Vì anh là cha thẳng bé nên anh có quyền được thông báo ngay lập tức nếu có bất kỳ điều gì đó xảy ra với nó – Glyn nói với giọng giận dữ.

Họ lặng lẽ đi bộ cùng nhau trên đường về phía quán trà. Những người hàng xóm gật đầu chào họ và chăm chú nhìn Glyn.

- Em biết tất cả mọi người sao? – anh vừa cười vừa hoir.

- Hầu hết dân trong làng. Chúng ta đến nơi rồi – Susan mở cổng dẫn vào vườn đằng sau Honeypot. Tony nằm trong xe đẩy, ngủ ngon lành. Glyn tiến về phía cậu bé, sự khó chịu lúc này nhường chỗ cho một vẻ mặt háo hức.

- Anh sẽ không ở lại đâu, Sue. Anh không được đánh thức nó dậy bây giờ, đúng không? – anh ngẩng nhìn cậu bé đang ngủ với khuôn mặt thiên thần, mái tóc màu vàng ruộm và một nụ cười

vui sướng ánh lên trên khuôn mặt anh. Susan nhìn cảnh tượng đó mà thấy lòng thất lại.

Glyn phá tan bầu không khí im lặng.

- Tạm biệt, Susan – anh nói rồi quay đi – anh sẽ cho em biết khi anh về tới đây. Phải ba tuần nữa, anh không nghĩ là sẽ sớm hơn.

Anh đi vội vã. Susan đứng lại nhìn theo anh, hy vọng rằng anh sẽ quay lại vẫy cô, nhưng anh đã không làm như vậy. Rồi cô nhìn vào trong bếp nơi Amanda và mẹ cô đang chờ, mặt họ háo hức.

- Vậy là...? – Amanda nói – em và mẹ em nhìn thấy chị qua cửa sổ. Vậy mọi chuyện đã được quyết định rồi chứ?

- Amanda! – mẹ cô phản đối.

Susan cười và biết rằng họ sẽ không chịu để yên nếu cô chưa nói cho họ biết về những gì cô và Glyn đã quyết định.

- Anh ấy không muốn ly dị, - cô giải thích – anh ấy đề nghị chị quay lại sống với anh ấy, nhưng chỉ vì Tony thôi.

- Chị đã đồng ý chứ? – Amanda hỏi.

- Chúa ơi, không! Tại sao lại phải như vậy?

- Vì chị yêu anh ấy, tất nhiên rồi.

Susan đỏ mặt.

- Điều đó có liên quan gì cơ chứ. Chị thừa nhận rằng chị yêu anh ấy, nhưng anh ấy không bao giờ biết được điều đó vì rõ ràng anh ta không cần chị. Ngày hôm qua, anh ta nói với chị như vậy khi bọn chị nói về việc ly dị.

- Anh ấy có dự định khác sao?

- Vào thời điểm này thì chưa có gì, hoặc là anh ta đã nói như vậy. Anh ta muốn đến thăm thằng bé và chị đã đồng ý.

Amanda nhú mày nhìn Susan.

- Vậy, hãy nói cho chị biết, Amanda. Làm thế nào để có thể ngăn cản không cho anh ấy thăm Tony? – Susan hỏi.

Amanda chỉ ngón tay đầy bột về phía Susan.

- Đó là một vấn đề, chị thực sự muốn ngăn cản anh ấy gặp con ư?

- Không. Không. Tất nhiên là không. Chị muốn là Glyn phát hiện ra rằng anh ấy cần chị cũng nhiều như anh ấy cần Tony vậy. Nhưng vào thời điểm này – cô nói giọng buồn bã – chị không thể đoán biết được gì nhiều trong suy nghĩ của anh ấy.

- Hừm – Amanda chế giễu.

- Ý em muốn nói điều gì?

- Không gì cả. Chỉ “hừm” thôi.

CHƯƠNG 17

Đã bốn hôm rồi, Susan không đến Honeypot. Tony không còn vui vẻ, tươi cười như mọi khi nữa. Nó quấy kinh khủng.

Susan đề nghị Fiona đến nhà cô để trông Tony trong vài ngày bởi vì cô không muốn bệnh của thằng bé lây ra khắp nhà bên đó. Fiona đồng ý và ghé qua quán trà để đẩy chiếc xe đẩy về sau bữa trưa. Trước khi cô bé đi, Susan hứa rằng tối nay cô sẽ về sớm.

Thật không may, bất hạnh xảy đến với cô vào hôm thứ Tư. Năm giờ chiều một đoàn khách ùn ùn kéo đến uống trà.

Susan bận túi bụi, ra vào bếp liên tục để mang tách chén bẩn vào rồi lại mang bánh ra, còn trà thì cứ phải đi rót liên tục. Cô thực sự ngạc nhiên khi thấy cửa sau bật mở và Fiona lao vào bếp, mặt hốt hoảng.

- Cô Moore... nhanh lên! Ôi, làm ơn hãy nhanh lên! – Cô bé khóc lóc, kéo tay Susan. Hai chiếc cốc rời khỏi tay vỡ tan trên sàn nhà khi Susan đặt mạnh chiếc khay xuống bàn. Mẹ của Amanda rời mắt khỏi chậu rửa bát, nhìn chăm chăm vào cô bé đang hoảng loạn.

- Chuyện gì xảy ra thế? – Susan hoảng hốt – Tony! Nó đâu rồi?

- Họ đã mang nó đi rồi. Ôi, hãy nhanh lên cô, trước khi quá muộn. Cháu đã cố gắng ngăn cản họ. Cháu nói rằng thằng bé bị cảm lạnh và đang chuẩn bị đi ngủ, nhưng họ không thèm nghe.

Người đàn bà đó mặc quần áo lại cho em sau khi cháu vừa lau người cho em xong. Họ nói họ là ông bà của em, và rằng họ đến để mang em trở về nơi đúng ra em thuộc về đó.

Susan chết lặng người.

- Fiona! Ngồi nha! – Cô kêu lên. Khi cô về đến nhà, cô thấy cửa trước mở toang. Cô lao vào trong nhà gọi tên Tony. Chiếc xe đẩy ở hành lang trống rỗng. Thậm chí cả chăn cũng không thấy đâu. Cô đi vào phòng khách và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. Chiếc cũi vẫn ở chỗ cũ. Đồ chơi vớt vữa bãi trên thảm trong khi chú gấu nhỏ của Tony thì nằm úp mặt dưới gầm bàn. Cô chạy lên trên gác, rồi vào phòng tắm, phòng ngủ của Tony, nhưng cả hai phòng đều trống rỗng. Cô lại chạy xuống và vào phòng khách. Rồi cô đổ gục xuống ghế trường kỷ.

Fiona khóc nức nở.

- Cháu vừa mang em ra từ phòng tắm và mặc đồ ngủ vào cho em. Chúng cháu đang chơi đùa cùng nhau thì... họ đến. Cháu ra mở cửa, rồi... người đàn bà khủng khiếp đó bỏ nhào vào hỏi thằng bé ở đâu – Cô bé nắm chặt lấy tay Susan – Ôi, cháu đã cố gắng ngăn cản họ. thực sự cháu đã rất cố gắng, nhưng cháu không biết là nên ở lại với Tony hay chạy đi tìm cô về.

Susan kéo cô bé lại gần và vòng tay ôm lấy cô bé thật chặt.

- Được rồi, được rồi, cháu thân mến, cháu đã cố gắng hết sức rồi. Cháu đã rất dũng cảm. Đó

không phải là lỗi của cháu. Đáng lẽ cô phải đoán được rằng chuyện này có thể sẽ xảy ra.

- Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho cháu! – Fiona rên rỉ.

- Không có gì phải tha thứ cả. Cô biết cháu đã làm tất cả những gì có thể để giữ Tony. Cô biết cả hai người cháu nói, và cô nghĩ cháu đã rất kiên cường.

Fiona nhìn thấy chú gấu bông dưới gầm bàn. Cô bé cúi xuống nhặt nó lên rồi đưa cho Susan.

- Cô nhìn xem, họ đã quên không mang theo chú gấu nhỏ của em bé. Em sẽ rất đáng thương khi không có nó.

Susan ôm lấy chú gấu bông. Đúng lúc đó bên ngoài có tiếng phanh rít lên. Tim Susan đập thành thịch. Có thể là bố mẹ chồng cô đã thay đổi quyết định và quay trở lại chăng.

Cả hai cùng lao ra và Fiona mở cửa đằng trước. Đó là Roger. Fiona ôm chặt lấy anh và tuôn ra một loạt những câu nói lảm nhảm. Mặt anh cau lại. Ngay lập tức anh đi đến chỗ Susan và vòng tay ôm lấy cô, đỡ cô ngồi xuống ghế. Cô dựa vào anh, khóc nức nở.

- Amanda gọi điện cho anh và bảo rằng anh phải đến đây ngay lập tức. Tất cả đúng như Fiona kể sao?

Vừa khóc Susan vừa kể lại câu chuyện. Nghe xong, Roger vuốt tóc cô một cách nhẹ nhàng.

- Thôi nào, em yêu quý – anh thì thầm.

- Ôi, Roger, em đã tin Glyn – cô than vãn – em đã thật ngốc nghếch, đáng lẽ em phải biết rõ hơn ai hết. Anh ta không bao giờ chịu để một cái gì đó làm cản trở những gì anh ấy muốn.

- Hãy bình tĩnh, Sue. Chúng ta sẽ đem Tony trở về. Chỗ của nó là ở đây, bên mẹ nó. Bây giờ, hãy nói cho anh biết, bằng cách nào chúng ta có thể liên lạc được với Glyn?

- Đúng rồi, anh ta có đưa cho em số điện thoại.

- Tuyệt. – Roger đứng dậy và đỡ cô đứng lên – Anh sẽ đưa em thẳng đến nhà của anh và ở đó em có thể gọi điện thoại cho anh ta. Em nói chuyện được với anh ta càng sớm bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

Tại nhà của Roger, anh quay số điện thoại và hỏi số máy của Glyn.

- Em hi vọng là anh ta chưa ra khỏi nhà – Susan thì thầm, vịn tay một cách lo lắng.

- Làm ơn cho nói chuyện với ông Moor- Roger nói – Đây là fbà Moor... rất khẩn cấp... làm ơn hãy tìm ông ấy.

Gần như ngay lập tức, Glyn nhắc máy điện thoại. Susan cầm lấy máy từ tay Roger.

- Susan, có chuyện gì xảy ra thế?

- Anh biết rồi mà, Glyn. Tôi muốn Tony trở về... đêm nay – cô yêu cầu giọng cay độc.

- Anh xin lỗi. Anh không hiểu em định nói gì?

Giọng cô kích động.

- Anh biết rõ là tôi muốn nói gì mà. Anh phải mang Tony về đây ngay.

- Anh thật sự xin lỗi, Sue, nhưng anh thực sự không hiểu. Em muốn Tony quay trở về... vì sao? Nó ốm hay bị làm sao?

Cô giậm chân một cách thiếu kiên nhẫn.

- Hãy dừng trò hề này lại, Glyn- cô rít lên – anh không cần phải giả vờ đối với tôi. Tôi biết rõ rằng anh đã cử bố mẹ anh đến đây mà mang Tony đi xa khỏi tôi.

Không gian bỗng trở nên yên ắng. Cô nghe tiếng Glyn thở dài. Rồi anh nói giọng lạnh lùng:

- Cử bố mẹ anh đến mang Tony tách khỏi em ư? Tất nhiên là không rồi, thật vớ vẩn.

Glyn bây giờ rất giận dữ và hung hăng, còn Susan thì giận run lên vì những câu nói của anh.

- Chẳng phải anh đã hứa với em rằng anh sẽ không yêu cầu gì đối với Tony nữa sao? Anh nghĩ em đã rõ rồi chứ.

Cô bắt đầu khóc lóc một cách đau khổ.

- Vậy là... vậy là không có gì liên quan đến anh nữa chứ gì? – giọng cô ấp úng. Roger cầm lấy máy điện thoại từ trên tay cô và nói:

- Thưa ông Moore, tôi là bác sĩ Harlow, bác sĩ của Susan. Chưa đầy một tiếng trước đây, một người đàn ông và một người đàn bà, những người mà Susan chắc chắn với tôi rằng đó là bố mẹ của ông, đã vào nhà của Susan, đe dọa cô bé mà Susan mượn để trông con cho mình, rồi mang thằng bé theo họ. Cô bé trông trẻ kia đã cố gắng thuyết phục họ nhưng họ không chịu nghe và còn tỏ ra rất thô bạo đối...

Susan nghe thấy một tràng giải thích với giọng gắt gỏng ở đầu dây bên kia.

- Tôi phải nói thêm vào, thưa ông Moore, rằng đứa bé hiện đang được tôi theo dõi, và tôi cho rằng thật không khôn ngoan chút nào khi đưa thằng bé ra ngoài bằng xe ô tô trong thời điểm này. Tôi không thể khẳng định một cách chắc chắn tính mạng của thằng bé sẽ ra sao hi nó được mang trả lại mẹ nó.

Glyn nói một hơi không nghỉ. Rồi cô nghe Roger nói:

- Vâng... vâng, thưa ông Moore... Tôi sẽ làm như vậy.... rất tốt... chúng tôi sẽ chờ tin của ông....

Cám ơn. – Roger trả điện thoại cho Susan, cô vội vã cầm lấy ống nghe.

- Sue, em không phải lo lắng, em hiểu chứ? – Glyn nói – bác sĩ của em sẽ chăm sóc cho em cho đến khi anh đến. Em không được làm bất cứ điều gì trước khi anh đến đấy.

CHƯƠNG 18

Roger đưa Susan về nhà, rồi anh lấy cho cô một tách trà và một viên thuốc ngủ. Cảnh sát đợi phía bên ngoài cửa, những ánh mắt dò hỏi của những người hàng xóm dõi theo người ra vào ngôi nhà.

- Chào ngài, tôi có thể làm gì cho người phụ nữ đó không?

- Không, cảm ơn, Frank, mọi việc đều đã được kiểm soát.

- À, cảnh sát địa phương đã nói cho tôi biết, dường như một người đàn ông đã gọi họ dừng xe lại. Tôi cho rằng cảnh sát sẽ đuổi kịp chiếc xe ở đoạn cầu Tamar.

Thời gian trôi đi một cách chậm chạp. Amanda ngồi đan len còn Susan nằm trên ghế, mắt nhìn chăm chăm lên trần, chẳng nói gì cả. Trời bắt đầu tối dần. Khoảng gần mười hai giờ, họ nghe thấy tiếng một chiếc xe ô tô chạy trên đường.

- Có phải...? – cô ấp úng, tay ôm lấy họng. Đầu gối cô run rẩy. Cô cảm thấy quá yếu để có thể nhúc nhích được.

- Em không thể nhìn thấy gì – Amanda nói khi cô nhìn chăm chăm vào bóng tối – nhưng em nghĩ đó là chồng chị. Cô thấy anh mở cửa xe đằng trước, rồi cúi xuống và nhấc lên một bọc to, phủ bên ngoài bởi một cái chăn. Cô quay lại phía Susan với khuôn mặt rạng rỡ.

- Sue! Anh ấy đã tìm được Tony rồi!

Như chấp thêm đôi cánh, Susan lao ra ngoài vườn và bắt gặp Glyn.

- Tony! Tony! – cô kêu lên sung sướng. Họ gặp nhau nhưng lúc này Susan chỉ chú ý đến đứa con của cô.

- Cẩn thận nào, nó đang ngủ rất say – Glyn nói. – Nó hoàn toàn kiệt sức, tội nghiệp thằng bé. Rồi anh trao đứa bé cho vợ.

- Con an toàn rồi, con an toàn rồi, con yêu của mẹ - Cô dụi cằm mình vào thằng bé đang ngủ say sưa.

Amanda bước tới, vòng tay qua người Susan rồi đỡ cô vào trong nhà, theo sau là Glyn.

- Sue, em nghĩ nên đưa thằng bé lên thẳng phòng ngủ, như thế tốt hơn. – Amanda gợi ý.

Tony bắt đầu ngo nguậy, cậu bé mở trừng mắt và khóc thét lên. Cậu chớp chớp mắt nhìn Susan và nhận ra cô. Rồi dường như điều đó đã khiến cậu hoàn toàn yên tâm, cậu quay đi và ngủ lại ngay lập tức.

Glyn vỗ nhẹ vào vai cô.

- Bạn em nói đúng đó. Em nên đưa Tony về phòng ngủ.

Lần đầu tiên Susan nhìn anh từ khi anh đưa thằng bé cho cô. Cho đến lúc này cô mới cảm nhận được sự hiện hữu của anh. Lòng cô tràn ngập hối hận vì sự sao nhãng của mình.

- Ôi, Glyn, em không biết phải cảm ơn anh như thế nào nữa. – cô thì thầm.

- Chúng ta sẽ nói chuyện này sau – anh nói rồi đỡ lấy tay cô và dìu cô lên gác.

Amanda biến vào trong bếp. Một phút sau đó cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô vội vàng chạy ra mở cửa và nhận ra đó là Roger.

- Thằng bé có nhà không?

- Có. Nó ở trên gác cùng với Sue.

- Anh phải chắc chắn rằng thằng bé không làm sao cả trước khi cô ấy cho nó đi ngủ.

Anh đi lên gác và vào phòng của Tony. Susan nhìn anh cười rạng rỡ.

- Anh chỉ kiểm tra nhanh thôi – anh nói rồi rút trong người ra chiếc ống nghe. Kiểm tra xong, anh quay lại, gật đầu nói:

- Tất cả đều ổn cả. Tuy nhiên, sáng sớm mai anh sẽ ghé qua để kiểm tra lại.

Roger đi xuống phòng khách tầng dưới. Glyn nhìn với vẻ mặt đầy hy vọng khi thấy Roger bước vào.

- Con trai của anh không sao cả trong chuyến phiêu lưu vừa rồi. – Roger nói.

- Ơn Chúa!

- Thưa ông Moore, ông không thể quay trở lại nhà nghỉ trong lúc này, phải vậy không? Mẹ tôi và tôi muốn mời ông đến nhà tôi nghỉ tạm đêm nay. Ông thấy sao? Lúc này nhà nghỉ đã đóng cửa. Mọi người có lẽ cũng đã ngủ say cả rồi.

- Cô thật tốt bụng, thưa cô Porter. Tôi rất vui lòng nhận lời mời của cô. Nhưng tôi có một chút e ngại vì rằng cô có chắc rằng việc tôi ở lại nhà cô sẽ không gây phiền phức gì cho cô đấy chứ?

Amanda khẳng định lại với anh và cùng lúc đó Susan bước vào phòng, nét mặt tươi cười. Cô đỡ lấy tách trà mà Roger đã bỏ đường vào trước.

- Ôi! – cô vừa nói vừa nhăn mặt – ngọt quá.

- Hãy uống đi – Roger ra lệnh. Glyn nhìn anh ta và bắt gặp cái nhìn đầy vẻ trêu mếu. Vậy là rõ rồi! Người bác sĩ này là người đàn ông mà Susan yêu.

- Nào hãy nói cho chúng tôi biết, anh tìm được Tony như thế nào? – Susan hỏi Glyn.

- Ngay khi em đập máy, anh đã gọi cho cảnh sát. Anh nghĩ rằng chỉ có họ mới có đủ thẩm quyền để bắt bố mẹ anh dừng xe lại. Chẳng mấy chốc anh được tin rằng chiếc xe đã bị buộc dừng lại ở trên cầu Tamar. Anh lái xe đến đó thì thấy bố anh đang nổi cơn thịnh nộ, còn mẹ anh thì rất kích động – anh cau mày – khi anh nói xong những gì cần phải nói với họ, thì họ thậm chí còn tức giận hơn. Anh muốn em hiểu cho, Sue, trước khi chúng ta nói chuyện tiếp, rằng anh không biết một chút gì về kế hoạch của họ. Khi anh về nhà sau hôm gặp được em đó, anh đã rất sung sướng với ý nghĩa rằng mình đã làm cha mà không để ý đến phản ứng của bố mẹ anh. Cả hai người đều ra sức thuyết phục anh quay trở lại đây và mang Toby đi. Anh từ chối, kể cho họ

nghe về những gì mà em và anh đã thỏa thuận. Anh đã không ngờ rằng cái đầu óc phong phú của bố anh lại ngấm ngấm bày ra mưu kế này. Còn mẹ anh đơn giản không nhận thấy rằng họ đã sai. Bà ấy chỉ muốn làm anh ngạc nhiên, bằng cách mang trả lại anh đứa con của mình. Mặc dù anh đã tranh luận, rồi cãi nhau với bà nhưng bà từ chối không nhìn nhận vấn đề theo cách khác. Tony là con của anh, và theo bà thì nó phải ở hoặc trong nhà của anh hoặc của bà ấy, với một vú em để chăm sóc cho thằng bé.

Anh ngừng lại rồi tiếp tục.

- Bây giờ họ về nhà với một tâm trạng rất giận dữ. Anh cũng không thể hiểu được mẹ mình nữa! Làm sao bà nghĩ là anh có thể chăm sóc được một đứa trẻ trong khi anh đi làm cả ngày. Thế nhưng, bây giờ mọi chuyện đã chấm dứt. Anh làm chủ cuộc sống của anh, và anh có ý định sống theo cách ấy. Anh quyết định như thế nào đối với con trai của mình thì đó là việc của anh... và tất nhiên là cả em nữa, em thân mến. – Anh cười với Susan và siết chặt lấy tay cô. Cô nhìn anh vẻ dò hỏi trong khi Amanda liếc nhìn Roger đang tỏ ra rất ghen tức. Amanda đứng dậy ngay lập tức.

- Sao, em đã nói với Glyn rồi rằng anh ấy có thể ngủ lại đêm ở Honeypot.

- Cám ơn em, Amanda.

- Tôi sẽ đưa mọi người về nhà – Roger thì thầm khi Amanda quay về phía Glyn.

- Tôi sẽ đi cùng với cô, tôi nghĩ là Sue tội nghiệp đã mệt mỏi lắm rồi và cần phải đi ngủ sau một buổi tối đầy lo lắng vừa rồi. – Anh tiến đến chỗ Susan đang đứng cạnh chiếc bàn, đang cúi xuống thu dọn tách chén và đặt chúng vào khay. – Ngủ ngon nhé, em thân mến. Anh chắc là Tony sẽ không sao cả đâu sau chuyến du ngoạn vừa rồi.

- Em không biết nói gì hơn rằng cảm ơn anh. Glyn, từ đáy lòng em. Anh cầm lấy tay cô và giữ chúng thật chặt. Giọng anh khàn khàn.

- Vớ vẩn! Anh sẽ tới đây vào sáng mai. Trước chín giờ, anh e rằng là phải sớm như thế.

- Anh phải quay trở về sớm thế sao? – Susan hỏi, tim cô cảm thấy đau nhói vì thất vọng.

- Đúng vậy, anh xin lỗi, nhưng anh không thể làm gì hơn... mặc dù anh rất muốn – anh nói giọng buồn bã.

Chỉ hơn tám giờ, xe của Glyn đã đậu phía bên ngoài ngôi nhà. Anh theo sau Susan đi vào trong bếp nơi cô đang cho Tony ăn sáng.

- Anh có phiền không nếu trông Tony giúp em để em làm mấy việc khác? Hãy cẩn thận, thằng bé có một thói quen rất xấu là lật úp các cốc chén xuống khi người ta quay lưng đi. Em sẽ đi pha cái gì đó để uống.

Glyn ngồi xuống bên cạnh Tony, thằng bé nhìn anh rất chăm chú. Bỗng nhiên nó cười rất tươi,

nói líu lo, rồi ném thẳng mẩu bánh mỳ ướt sũng vào mắt bố nó. Susan cười:

- Bây giờ anh đã là bạn của thằng bé rồi đó!

- Anh rất vui. Thế còn em? – Anh nói, mắt ngược lên nhìn cô. Cô quay mặt đi, bối rối.

- Sue, anh muốn nói chuyện với em. Sữa đã hết rồi, và thằng bé dường như đã ăn xong. Anh có thể đặt nó vào cối vài phút được không?

- Vâng.

Cô ngồi xuống và rót cà phê vào từng tách.

- Anh có thể vừa uống vừa nói chuyện – cô nói và cầm tách cà phê của mình lên.

- Sue, trước tiên, anh hứa rằng anh sẽ không bao giờ, không bao giờ để xảy ra chuyện như ngày hôm qua nữa. Chúng ta không cần phải lo lắng gì về bố mẹ của anh. Anh chắc rằng họ sẽ không dám can thiệp nữa đâu. Như anh đã nói với em khi chúng ta gặp nhau, anh sẵn sàng đợi, nhưng từ ngày hôm qua mọi việc đã thay đổi. Chúng ta sẽ phải quyết định hoặc cách này hoặc cách khác. Ý kiến của anh như thế này. Anh sẽ vắng mặt trong khoảng mười ngày, còn tùy theo công việc. Sau đó, anh định sẽ ở lại ngôi làng này... trong nhà nghỉ - anh nhấn mạnh khi đôi mắt cô mở to vẻ lo lắng.

- Trong thời gian này, anh đề nghị rằng chúng ta nên xem xét một cách kỹ càng về từng người, vì thế chúng ta có thể quyết định liệu chúng ta có thể trở lại sống chung với nhau được hay không? Chúng ta phải cố gắng nhìn nhận vấn đề từ góc độ của người kia. Trong thời gian này, anh tin rằng chúng ta sẽ có thể đi đến một quyết định.

Anh ngừng lại, mặt anh đầy vẻ quan trọng.

- Bây giờ anh sẽ hứa danh dự trước em. Sue, nếu em không thể chịu được ý nghĩ rằng anh sẽ quay trở lại sống với anh và em sẽ đi tìm hạnh phúc mới, anh sẽ không đòi hỏi yêu sách gì về Tony... và anh cũng sẽ cung cấp bằng chứng cần thiết để em có thể ly dị được. Vậy là một sự thỏa thuận công bằng phải không?

- Ôi, Glyn – giọng cô buồn rầu.

- Đúng, đó sẽ là tổn thương đối với anh nhưng anh sẽ vượt qua nếu như em hứa với anh rằng em sẽ nhìn nhận một cách trung thực từ góc độ của anh. Được chứ, Sue?

- Vâng, Glyn. Tất nhiên em sẽ làm vậy.

- Và, như anh đã nói, cuối cùng nếu em vẫn muốn sống một mình thì anh sẽ không ngăn cản em. Mặt khác, nếu em quyết định quay trở lại với anh, thì anh hứa sẽ không đòi hỏi em điều gì nữa. Chúng ta có một đứa con, và anh sẽ giữ nguyên cuộc sống như vậy.

- Glyn... nếu em không thể quay lại với anh, thì anh sẽ hiểu và tha thứ cho em chứ?

- Tất nhiên rồi – giọng anh trở nên cứng rắn.

- Nghe có vẻ không thuyết phục cho lắm! – cô mắng anh nhẹ nhàng và thêm vào. – Hãy hứa với

em rằng anh sẽ cố gắng hiểu những cảm nghĩ của em về tất cả những chuyện này, được chứ?

- Được.

- Tốt.

- Vậy là mọi vấn đề đã được giải quyết phải không?

Cô gật đầu.

- Anh sẽ viết thư và cho em biết ngày nào anh sẽ về. Và, hãy nhớ rằng, Sue, đây là những ngày tháng quan trọng nhất đối với cuộc sống sau này của chúng ta – anh nói rồi đứng dậy – bây giờ anh phải đi đây.

Anh hôn bàn tay mũm mĩm của đứa trẻ và nắm tay Susan một cách nhẹ nhàng.

- Tạm biệt, Sue.

- Tạm biệt, Glyn – Cô ghen ngào.

Anh nổ máy rồi ngoái đầu về phía cô, khuôn mặt anh căng thẳng và đầy lo lắng.

- Sue, em sẽ cho anh một cơ hội chứ?

Cô gật đầu.

- Em hứa.

- Tuyệt vời. Tạm biệt!

Glyn cười và lái xe đi. Susan nhìn anh qua gương xe và lần này anh giơ tay lên vẫy cô trước khi chiếc xe rẽ sang đường khác.

CHƯƠNG 19

Susan bây giờ giống như một cô gái mới lớn vậy. Sáng sáng trước khi đưa Tony đến quán trà, cô lại ra đứng ngóng người đưa thư. Rồi cuối cùng, lá thư cô chờ đợi bấy lâu cũng đã đến. Cô xé chiếc phong bì thư một cách thiếu kiên nhẫn và đọc lướt qua hàng chữ viết nguệch ngoạc của Glyn.

Anh đã đi được mười bốn ngày rồi, chứ không phải là mười ngày nữa, và chiều tối thứ bảy anh sẽ về tới làng... và là còn bốn ngày nữa. Trong thư anh viết rằng anh định tối thứ sáu sẽ về nhưng áp lực của công việc buộc anh phải ở lại văn phòng cho đến tận ngày thứ bảy.

Đến hôm thứ bảy tới, Susan quyết định sẽ giữ Tony thức cho đến khi Glyn đến, miễn sao không quá bảy giờ. Sau cùng, chẳng phải là thằng bé là lý do mà anh ấy đến thăm cô ư?

Vào thứ bảy, Susan rời khỏi Honeypot lúc bốn giờ rưỡi và đón Tony ở chỗ Fiona. Cô đưa thằng bé về nhà và cô thực sự ngạc nhiên khi chưa đến năm giờ cô đã thấy Glyn xuất hiện trước cửa nhà.

- Mời anh vào – cô nói – em không nghĩ rằng anh sẽ về sớm như vậy. Em và con đang định ra bến cảng để gây bất ngờ đối với anh. Điều này sẽ làm Tony vô cùng thích thú. Bây giờ, em sẽ đi pha trà cho anh.

Sau khi anh uống xong tách trà, họ cùng ngồi chơi với Tony cho đến khi Susan bế thằng bé lên gác để tắm. Còn Glyn thì ngồi đợi dưới phòng khách. Một lát sau, Susan xuất hiện trước ngưỡng cửa, chiếc tạp dề bằng vải bông ướt sũng nước.

- Glyn – cô lúng túng – em đã đưa thằng bé vào giường ngủ. Liệu anh có thể lên gác và chúc thằng bé ngủ ngon được không? Nhưng đừng cù hay trêu chọc nó, được chứ, bởi vì thằng nhóc đó sẽ chơi cả đêm mà không ngủ đâu. Nó cũng giống như những đứa trẻ khác... cũng muốn được mọi người quan tâm.

Glyn đứng dậy.

- Nó giống anh, anh nghĩ thế - anh nói và khuôn mặt ánh lên vẻ tinh quái – trước đây anh cũng là một đứa bé rất tinh nghịch, em biết đấy, và em không cần phải thỏa thuận trước với anh. Trong lúc anh lên gác, em hãy đọc cái này. Mẹ anh muốn anh trao nó cho em. Anh ấn vào tay cô một chiếc phong bì gắn kín trong khi cô cảm thấy rất bối rối.

Cô không thể tin vào mắt mình nữa khi cô lướt qua nội dung bức thư. Trong thư Beatrice và Edward mong cô tha thứ cho hành động của họ về việc đã bắt cóc Tony khiến cô kinh sợ và những lời nói điên rồ, tàn nhẫn mà họ đã nói với cô trước đây.

Cô ngồi trên ghế và lắng nghe Glyn nói chuyện với Tony ở trên gác. Hẳn là bà Beatrice phải can đảm lắm mới viết được bức thư này, và tim cô cảm thấy ấm áp hơn. Nếu cô quay lại với Glyn

thì cô sẽ cố gắng giúp cho ông bà Mohr quên đi cái quá khứ trước đây, nhưng bây giờ thì quá sớm để nói về những dự định sau này của cô.

Năm phút sau đó, Glyn đi xuống, khuôn mặt lộ rõ vẻ hài lòng. Cô nhét lá thư vào phong bì và để nó lên bàn. Anh cũng không hỏi cô về những gì viết trong thư.

- Nó thật dễ thương. Em giỏi thật đấy, Sue ạ - nói rồi anh ngồi xuống ghế và đưa mắt nhìn cô.
- Glyn, anh định ăn bữa tối ở nhà nghỉ phải không, hay anh ở lại đây ăn tối với em?
- Với em ư? Anh rất sẵn lòng. Có rất rất nhiều câu hỏi anh muốn hỏi về Tony.
- Glyn, trước khi chúng ta nói chuyện, em muốn biết một điều. Cái ngày hôm đó thật tồi tệ, thật sự là anh không liên quan gì đấy chứ?

Anh nhìn cô chăm chăm, nét mặt anh bỗng nhiên lạnh lùng.

- Tiếp tục đi - anh thúc giục - hãy nói tất cả những gì em muốn để ta có thể kết thúc chuyện này.
- Trong đầu em vừa thoáng qua ý nghĩ rằng có thể anh đã sắp đặt cái kế hoạch này - cô giải thích, giọng buồn bã.
- Em cho anh là loại người hai mặt ư? Em nghĩ việc bắt cóc đó là một sự bày mưu tính kế trước ư?
- Ôi, không, Glyn. Em xin lỗi! Em biết là em đã sai rồi... em chỉ muốn... - cô ấp úng.
- Anh biết rõ ý em muốn nói gì. Em không tin vào tất cả những gì anh làm. Anh chắc là thậm chí em còn nghi ngờ về chuyến viếng thăm này của anh, phải vậy không? Hãy nhìn anh, Sue! Ôi, anh có thể đọc được những suy nghĩ của em. Em nghi ngờ anh rằng anh đến đây chỉ để bắt thân với Tony, để gây khó khăn cho quyết định của em bởi vì em đã nhìn thấy sự thân thiện như thế nào giữa Tony và anh. Có đúng vậy không?

Anh dừng lại, và cô gật đầu gần như ngay lập tức.

- Anh thề với em. Sue, rằng anh không muốn sự việc lại xảy ra như thế. Thậm chí nếu anh không bao giờ được gặp con trai mình nữa sau buổi tối này, thì anh cũng không muốn em quay trở lại với anh chỉ vì Tony. Anh muốn em quay lại với anh chỉ bởi vì em muốn thế...

Lòng cô tràn ngập niềm hân hoan. Có thể như vậy được không...?

Cô háo hức tìm kiếm trên nét mặt anh nhưng mọi cảm xúc anh đều giấu kín và cô không thể đọc được gì đằng sau cái vẻ mặt bí hiểm kia. Cô thở dài.

Sáng ngày thứ hai, Glyn đến với một đồng báo và một chiếc vali căng phồng. Anh nhăn nhó.

- Anh hy vọng là em sẽ không phiền lòng, Sue, nhưng anh không thể hoàn tất công việc trước khi đến đây. Nếu em bận việc nhà, thì anh có thể sắp xếp lại cái mớ lộn xộn này trong phòng

khách kia được không? Khi em xong việc, anh sẽ đưa em và Tony đi ăn trưa.

- Nếu anh không ngại thì sẽ dễ dàng hơn nếu để thằng bé ăn trưa ở nhà. Rồi sau đó chúng ta có thể ra ngoài chơi bằng xe ô tô, được chứ? – Susan đề xuất.

Cô có một cái cảm giác thú vị kỳ lạ khi cô làm trong bếp còn Glyn thì đang bận rộn ở phòng bên cạnh. Nó thật ấm cúng và giống như một gia đình. Đến giữa buổi sáng, cô mang cho anh một tách cà phê. Anh đang ngồi trước một cái bàn, trên đó la liệt những giấy tờ. Anh đang rất miệt mài với công việc, vì thế cô đặt tách cà phê ở gần bên cạnh anh và quay đi. Bỗng nhiên, anh ngược mắt lên, nhìn cô qua cặp mắt kính dày cộp.

- Em nghĩ sao về một chuyến picnic – anh đề nghị - anh tìm thấy một vài nơi rất kín đáo và hấp dẫn trong những lần đi lang thang cách đây mấy tuần.

Họ lái xe đến một nơi cách đó không xa, bên ngoài đã có hai chiếc xe đậu sẵn. Bãi biển rộng với bãi cát vàng sạch sẽ. Glyn trái tẩm tắm ô tô để Susan và Tony ngồi và họ cùng ngồi xuống. Đó là một buổi chiều hạnh phúc, họ ngồi đó và ngắm nhìn biển. Những cơn gió phả phát hơi ấm, mặc dù thời tiết đã chuyển mùa, và bầu trời thì đầy mây. Tony chơi loanh quanh phía đằng sau, nghịch cát với chiếc thuổng nhỏ bằng gỗ mà họ đã mang đi cho nó.

Mỗi buổi sáng thức dậy, cô thấy mình háo hức mong chờ anh đến. Cô trở nên lo lắng khi anh đến muộn vài phút, mặc dù cô tìm chế để anh không biết được những cảm xúc đó. Còn buổi tối anh thường về sớm.

- Không nên để hàng xóm xì xào về chúng ta! – anh đùa khi cô cố gắng thuyết phục anh ở lại thêm. Mắt cô mở to ngạc nhiên.

- Tại sao lại không được? Anh vẫn là chồng em, phải vậy không?

- Anh ư? – anh hỏi vẻ thăm dò – anh nghĩ nếu anh ở lại lâu quá, anh sợ sẽ không thể về được. Anh tiến lại gần cô hơn – Sue...

Cô đẩy anh ra xa.

- Thôi nào, Glyn, chúng ta đã thỏa thuận rồi mà.

- Bây giờ em có thể hiểu được tại sao anh quay trở về nhà nghỉ sớm như vậy rồi chứ? – anh cười ranh mãnh.

- Chúc ngủ ngon, Sue – vừa nói anh vừa mở cửa.

- Chúc ngủ ngon, Glyn – cô đóng cửa lại và quay trở lại phòng khách nơi mùi khói thuốc của anh vẫn còn vương lại.

Ngày tháng trôi đi nhanh chóng. Hàng ngày, Glyn và Susan cùng nhau đi bộ và đi chơi bằng xe của anh, nằm dài trên bãi biển, và một hay hai lần gì đó họ còn dừng cảm nháy xuống biển tắm. Một hôm, Glyn mời Roger ra ngoài cùng anh. Họ lái xe đến một khách sạn trong thị trấn và cùng ăn tối ở đó. Susan đoán rằng Glyn muốn nói chuyện với Roger về cô, và cô đã đoán đúng.

Glyn nói thẳng vào vấn đề.

- Tôi muốn nói rõ với anh chuyện này. Tôi muốn Susan quay trở về với tôi, mặc dù tôi biết rằng anh yêu cô ấy. Và một trong hai ta sẽ có kẻ thắng kẻ bại. Nếu cô ấy không quay lại với tôi, thì tôi xin hứa sẽ đưa ra những bằng chứng cần thiết để cô ấy có thể ly dị được, và sau đó cô ấy sẽ lấy anh.

- Anh có lợi thế hơn tôi, Glyn ạ. Anh đã cưới Sue rồi.

Glyn nhún vai.

- Nhưng cô ấy yêu anh, hay là vì tôi có lý do chắc chắn để tin như thế... tôi thật không may mắn.

- Giá như tôi có được lòng tin như anh – Roger dăm chiêu.

Những tuần sau đó, cả bốn người bọn họ cùng rủ nhau đi bơi thuyền và cùng ăn tối với nhau.

- Anh có muốn uống đồ nóng không? – Susan hỏi Glyn khi cô đóng cửa lại – em có thể hâm lại cà phê, vẫn còn lại một ít.

- Không, cảm ơn em. Anh sẽ không ở lâu đâu. Anh chỉ muốn nói với em vài chuyện... chỉ một mình em thôi.

- Vậy ư?

- Đúng thế. Cả ngày hôm nay anh đã rất vui, và anh muốn cảm ơn em. Anh cầm chiếc áo len dày của mình ở đằng sau ghế lên rồi bước ra ngoài hành lang.

Đột nhiên anh vòng tay ôm lấy cô và kéo cô về phía anh. Và rồi anh hôn cô.

- Chúc ngủ ngon, Sue – anh nói khi cô đẩy anh ra.

- Glyn! Em không hiểu gì cả. Như vậy là không công bằng.

- Rõ ràng là như vậy! – Anh cười tủm tỉm sau lưng cô, - chúng ta gặp nhau vào sáng mai.

Đến tận khi lên giường đi ngủ, cô vẫn suy nghĩ rất mông lung. Cái hôn của Glyn gần như là xác xược. Cô biết cô phải làm gì vào những ngày sau, nhưng còn anh ấy thì sao? Anh ấy có chuẩn bị đối diện với sự thật, mà cô tin là nó phụ thuộc vào chính anh không? Mặc dù cô yêu anh nhưng cô không thể quay lại với anh trừ phi anh nói với cô rằng anh cũng yêu cô.

CHƯƠNG 20

Chỉ còn lại hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa. Nghĩ lại mười ba ngày vừa trôi qua, Susan biết rằng sau cùng họ cũng đã thành công. Glyn đã trở nên rộng lượng và hiền từ đối với cô và Tony. Đó là một sự thay đổi khá thú vị vì cô có thể mua được những đồ dùng đắt tiền hơn và thay đổi chế độ ăn uống trước đó của mình. Cô đã chấp nhận sự hỗ trợ về tài chính của Glyn và coi đó như một điều dĩ nhiên. Và bây giờ chuyện này sắp chấm dứt, cô lại phải quay trở lại chi tiêu một cách cẩn thận.

Trừ phi anh nói với cô rằng anh yêu cô...

Roger đến nhà cô vào một buổi sáng, trong khi Glyn đang ở trong làng.

- Anh biết Glyn không có ở đây – anh nói – nhưng anh muốn nói chuyện riêng với em. Sue, anh không thể chịu đựng thêm sự trì hoãn này được nữa. Anh đang trên đường đi đến nhà bà Hawker và anh quyết định hôm nay phải có được câu trả lời dứt khoát của em. Hãy nói cho anh biết, em đã định làm gì chưa?

Anh trông giống như một cậu bé, đứng ở đó bên cạnh cửa ra vào, nét mặt lộ rõ vẻ đau khổ.

Susan bật cười:

- Ôi, Roger! Anh và Glyn thật buồn cười. Như thế chúng ta không còn đủ thời gian để giải quyết vấn đề này mà chẳng có một hy vọng gì về một quyết định thỏa đáng vậy! Đặc biệt đây lại là vấn đề tình cảm. Không đâu, Roger, nửa tháng là không đủ.

- Và rồi...?

- Đã từ lâu, rất lâu rồi em đã biết em muốn gì – cô nói – anh muốn hỏi về Glyn phải không?

Vâng, Roger, vị trí của em là ở bên cạnh anh ấy. Liệu có thể khác được chăng? Chỉ có Glyn thôi – cô nhẹ nhàng thêm vào.

- Anh hiểu. Anh xin lỗi, Sue, nhưng anh hy vọng em sẽ nghĩ lại và sẽ yêu anh.

Cô cầm lấy tay anh.

- Roger thân mến! Em sợ rằng em đã không công bằng đối với anh. Anh biết đấy, em yêu chồng của em. Em hy vọng và cầu mong rằng anh ấy vẫn còn yêu em. Em nghĩ rằng anh ấy vẫn yêu em nhưng em muốn anh ấy nói ra điều đó.

Ở bên ngoài, Glyn bước chậm rãi trên con đường dẫn vào nhà.

- Những tuần vừa qua – Susan tiếp tục – sự quan tâm của anh ấy đối với Tony đã chiếm được lòng tin của em và em biết anh ấy cần em. Giá như anh ấy dũng cảm nói với em! – cô thở dài. Glyn nhẹ nhàng mở cánh cửa và bước vào hành lang.

- Anh cũng mừng cho em, Sue. Anh hy vọng em sẽ hạnh phúc – Roger buồn bã nói.

Glyn tiến về phía cánh cửa phòng khách mở toang và dừng lại, khi anh nghe thấy giọng Roger nói:

- Em biết đấy anh rất yêu em, Sue, nhưng hạnh phúc của em là quan trọng hơn cả. Em có tin chắc vào điều em định làm không?

- Có, Roger, em tin chắc như vậy.

Anh mỉm cười buồn bã và cầm lấy tay cô mà không nhận thấy có một người đứng lặng lẽ bên ngoài hành lang tối.

- Hôn anh đi, Sue! – anh thúc giục. Không đắn đo, cô ngửa mặt lên một cách ngoan ngoãn. Ngay lập tức người kia quay đi và bước nhanh ra khỏi ngôi nhà, cũng lặng lẽ giống như lúc anh đến đây. Anh bước nhanh về phía làng. Nét mặt anh đanh lại. Như thể đất sụp dưới chân anh.

Nhưng trong chuyện này ai là người có lỗi đây? Lỗi tại anh, rõ ràng là như vậy, vì anh không biết được rằng Susan đã không yêu anh. Đáng lẽ anh phải chuẩn bị tinh thần trước rằng điều này có thể xảy ra, nhưng không hiểu sao anh lại không bao giờ nghĩ đến chuyện này, và đã hy vọng... và hy vọng. Bây giờ là lúc phải trở về nhà tôi. Không có Susan, không có Tony... không gì cả, một cuộc sống buồn tẻ, cô đơn đang chờ anh phía trước.

Anh về nhà nghỉ và yêu cầu hóa đơn thanh toán. Rồi anh đi lên phòng mình để đóng gói đồ đạc. Chưa đầy năm phút sau khi Glyn rời khỏi ngôi nhà, Roger cũng ra về. Susan đứng vậy anh một cách vui vẻ, rồi quay trở vào nhà ngồi đợi Glyn đến. Anh đã hứa với cô là mười giờ anh sẽ đến, và anh chưa bao giờ thất hứa cả.

Đã gần mười một giờ kém mười lăm rồi mà anh vẫn chưa thấy đến.

Chuyện gì đã xảy ra thế nhỉ? – Susan tự hỏi khi cô ngược nhìn lên đồng hồ. Cô bắt đầu cảm thấy lo ngại. Cô quyết định đi vào làng và tìm xem anh ấy đang ở đâu. Tony đang ngủ ngon lành trong chiếc xe đẩy, cô đẩy xe dọc theo con phố. Đến nhà nghỉ, cô hỏi ông chủ nhà nghỉ về Glyn.

- Làm ơn cho tôi hỏi ông Mohr có ở đây không? – cô hỏi với vẻ lo lắng.

- Không có, thưa bà. Ông ấy đã trả phòng cách đây khoảng gần một tiếng rồi.

- Ý ông nói... là anh ta đã đi rồi sao? Cô không thể tin nổi điều cô vừa nghe thấy. – ông có chắc không? Có thể xe của anh ấy vẫn đậu ở ngoài kia chẳng?

Ông chủ nhà nghỉ đi về phía sau nhà, rồi quay trở lại ngay lập tức và lắc đầu.

- Tôi xin lỗi, thưa bà. Xe cũng không còn ở đây nữa.

- Ôi, không! – Susan kêu lên. – Cám ơn ông. Cô nói rồi chạy ra phía ngoài, quay qua bên trái rồi bên phải.

Tại sao Glyn lại ra đi đột ngột như thế nhỉ? Anh ấy đang ở đâu? Chắc chắn anh ấy không thể quay trở về nhà mà không đến chào cô, để giải thích.

Cô đẩy chiếc xe về phía vườn đằng sau của quán Honeypot.

- Làm ơn hãy trông Tony cho chị một một lúc được không? – Cô nói khi thấy Amanda bước ra đón – chị không thể giải thích gì bây giờ được, nhưng chị đi sẽ không lâu đâu. Glyn không còn ở nhà nghỉ nữa, chị không hiểu làm sao nữa và chị phải tìm được anh ấy trước khi anh ấy quay về thành phố... nếu như anh ấy chưa đi.

Cô vội vã đi về phía những vách đá. Bản năng đã đưa chân cô về phía đó. Cô có thể tìm thấy Glyn ở ngoài bãi biển. Anh đã từng nói với cô rằng bãi biển đó đẹp biết bao, và ở đó anh tìm thấy một sự thanh bình.

Cô thốt lên một tiếng thở dài nhẹ nhõm khi cô nhìn thấy chiếc xe của anh đỗ ở con đường nhỏ. Cô chạy qua bãi cỏ và đứng trên bờ đá thờ hồn hển.

Một bóng người bước đi thong thả dọc theo bãi biển, đầu cúi thấp.

- Glyn! Glyn! – cô kêu to, nhưng tiếng cô bị gió cuốn đi mất. Anh không quay lại.

Cô leo xuống phía dưới và chạy về phía anh, vừa chạy vừa gọi to. Tiếng sóng biển rì rào và càng to hơn khi cô chạy đến gần. Cát dưới chân ướt nhoèn và bám chặt, làm cản trở bước chân cô. Cô dừng lại, tháo chiếc xăng đan dưới chân và cầm chúng ở tay. Cát ướt cù vào bàn chân trần của cô, nhưng cô không quan tâm.

- Glyn, đợi đã! – cô gào lên. Lần này thì anh nghe thấy tiếng cô. Anh dừng lại và nhìn quanh. Cô lao về phía anh, thờ hồn hển và đứng trước mặt anh, ngực cô đập phồng.

- Ôi, Glyn, tại sao anh lại làm em lo sợ đến thế? Em nghĩ là anh đã đi mà không chào tạm biệt em.

- Không đâu, Sue. Anh định đến chỗ em, nhưng anh đã không đủ can đảm. Anh cần có thời gian để suy nghĩ, vì thế anh đã đến đây để tìm lời lẽ nói với em trước khi chúng ta chia tay.

- Anh thực sự muốn về nhà mình ở thành phố sao?

- Đúng vậy.

- Tại sao thế?

- Sue, hãy để anh giải thích. Anh rất muốn có con trai của anh bên mình, nhưng anh không muốn trở thành người ích kỷ mà tách nó ra khỏi em. Đó là một hành động thật độc ác và điên rồ. Em cần Roger...

- Điều gì đã khiến anh nghĩ như thế? – cô ngắt lời.

- Anh đã nhìn thấy cả hai lúc mới đây.

Susan cau mày:

- Thấy em và Roger ư? Anh đang nói gì thế? Và điều gì đã khiến anh nghĩ rằng Roger là người em cần? Anh có mất trí không đấy?

- Không cần phải nói dối, chúng ta nên thành thật với nhau – Glyn nhẹ nhàng nói – anh nhìn thấy cả hai người, vì cửa phòng khách mở. Anh bước vào nhà... có thể em đã không nghe thấy

tiếng chân của anh... và em với Roger đang nói chuyện với nhau. Anh không có ý định nghe, nhưng không hiểu sao nó vẫn cứ lọt vào tai anh. Rồi anh thấy hai người hôn nhau.

Sự việc thế là đã rõ.

- Ôi! – cô thở dài – tất cả chỉ có vậy thôi sao? Bây giờ thì em đã hiểu. Cô nắm lấy khuỷu tay của anh và lắc, mắt cô ánh lên vẻ tinh quái. – Anh ở lại chỗ đó không lâu phải không?

- Tất nhiên là không rồi! Chỉ cần liếc nhìn qua là anh biết được tất cả những gì anh muốn biết.

- Vậy ư? Có lẽ em phải lục lại trí nhớ một chút. Đây là cách mà em đã hôn Roger. Cô kéo đầu anh xuống thấp và hôn anh một cách trịnh trọng. Rồi cô đẩy anh ra, mắt cô ánh lên và đột nhiên mặt cô nghiêm lại – và đây là cách mà em hôn người đàn ông mà em yêu. Nói rồi cô vòng tay quàng qua cổ anh và cố vươn người lên. Đôi môi cô hé mở với một sự sôi nổi khiến anh ngỡ ngàng và rùng mình vì kích thích. Cô áp sát người vào anh và bắt đầu run rẩy.

- Ôi, anh thật ngờ nghệch! – cô than vãn – anh không hiểu sao? Anh nhắm nháp vị mặn mặn của nước mắt chảy từ đôi mắt đang nhắm chặt của cô. Rồi cô hất anh ra.

- Hãy chỉ cho em thấy, Glyn, hãy chỉ cho em thấy rằng anh yêu em! Hãy hôn em đi, ôi! Glyn, hãy hôn em đi! – cô van nài.

Và gần như ngay lập tức, anh kéo cô vào vòng tay của mình và hôn như mưa xuống người cô một cách thô bạo khiến cô cảm thấy đau, nhưng cô không quan tâm. Anh ép sát người mình vào cô, dụi mặt vào nơi cổ cô trong khi cô ôm chặt lấy anh, miệng rên lên vì sung sướng.

- Sue, em yêu của anh! Anh đã thật ngu ngốc!

- Em biết, tình yêu của em ạ, nhưng em đã không giúp anh, phải vậy không?

- Anh muốn quỳ xuống chân em, van nài em để em hãy yêu anh, nhưng anh sợ. Sợ lại bị tổn thương và bị từ chối như những lần trước đây.

- Suyt! Chuyện đó đã qua lâu rồi – cô thì thầm trước khi môi anh gắn chặt lấy môi cô.

Thời gian dường như ngừng trôi khi họ đứng bên nhau, tay trong tay với tiếng sóng biển rì rào, vờn quanh chân họ. Cuối cùng họ cũng rời nhau và nhìn nhau cười một cách ngượng ngịu.

Rồi anh rút chiếc khăn tay trong túi và lau nước mắt còn đọng lại trên má Susan.

- Đừng khóc nữa, em yêu. Khoảng thời gian buồn bã đã qua rồi.

Cô vòng tay ôm ngang lưng anh và họ đứng bên nhau như thế nhìn ra ngoài biển, nơi ánh mặt trời buổi trưa lấp lánh trên một khoảng nước rộng. Môi anh mơn trớn trên cổ cô khi anh thì thầm:

- Anh muốn biết một chuyện! Bây giờ hãy nói cho anh biết, và anh sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện này nữa. Tony... bằng cách nào và chuyện đó xảy ra khi nào vậy?

Không ngại ngần, Susan bắt đầu kể lại trong khi anh nhìn cô ngẫm nghĩ. Khi cô kể xong, anh mỉm cười và tỏ vẻ khoan khoái.

- Bây giờ thì anh đã mãn nguyện. Anh đã biết toàn bộ sự thật. Nó đã khiến anh day dứt trong một thời gian dài... thậm chí trước khi anh biết về Tony. Cho đến tận khi anh nhìn thấy thằng bé anh đã không thể tin được đó là sự thật. Em biết đấy, Sue, khi anh bắt đầu khá hơn, dần dần anh nhớ được từng thứ từng thứ một. Buổi tối định mệnh đó giống như một trò chơi xếp hình với bao nhiêu mảnh ghép bị mất. Anh nhớ là chúng ta đã cãi nhau, và điều này đã được bạn bè anh xác nhận. Ấy vậy nhưng anh có một cảm giác rất lạ... rất thú vị... về những sự kiện ở trong vườn. Lúc đầu anh đã gạt bỏ nó ra khỏi đầu vì nghĩ rằng đó là do vết thương ở đầu gây nên. Rồi anh gặp lại em... cùng với Tony... và biết được rằng đó là sự thật không phải là giấc mơ nữa. Và các mảnh ghép bắt đầu được gắn lại với nhau, ngoại trừ một mắt xích nhỏ. Sau khi bị tai nạn, việc đầu tiên anh nhớ lại đó là một cảm giác rất hoan hỉ... anh đã rất vui mừng vì một điều gì đó, nhưng lại không biết là điều gì. Sau đó anh nghĩ là chắc hẳn tại vì cuộc hôn nhân của chúng ta kết thúc. Rồi... anh gặp lại em, và Tony...

Anh dừng lại và kéo cô vào lòng:

- Em biết không, anh đã không tin rằng vào đêm hôm đó mình lại được em chấp nhận. Anh nghĩ chắc là do mình tưởng tượng ra. Bây giờ nghe em kể thì anh biết anh đã lầm. Nhìn thấy em cùng với Roger, anh đã rất đau khổ, thế nhưng anh muốn em được hạnh phúc cho dù như thế sẽ là sự kết thúc cho tất cả những giấc mơ của anh.

Susan lại hôn anh lần nữa.

- Em rất thích anh ấy, nhưng từ rất lâu anh ấy cũng đã biết rằng em không phải là người đàn bà dành cho anh ấy. Em nói với anh ấy hãy yêu Amanda. Glyn là người đàn ông mà em cần và em yêu.

- Và chúng ta phải mất gần hai năm mới phát hiện ra điều này!

- Glyn, anh không phải quay trở về ngày hôm nay đấy chứ?

Anh mỉm cười nhìn cô.

- Không có gì có thể kéo được anh xa khỏi em bây giờ cả, em yêu. Mặc xác công việc. Anh sẽ gọi điện và nói rằng anh bị ốm, hay lý do gì đó đại loại như vậy. Căn bệnh kinh khủng nhất là vương vào tình yêu, và không gì tồi tệ hơn là nó đến muộn trong cuộc đời, như lời một ai đó đã nói.

- Glyn, chúng ta sẽ dự định gì cho tương lai? Em yêu cuộc sống nơi này, nhưng em lại muốn sống cùng với anh.

- Thời hạn thuê nhà của em vẫn còn, phải vậy không? Tốt. Chúng ta sẽ sống ở nhà của anh... ý anh muốn nói là ngôi nhà mới của chúng ta, và cứ đến cuối tuần là chúng ta lại về đây. Rồi chúng ta sẽ nghĩ đến một số công việc khác.

-Ồ, không! – cô phản đối.

- Em không phải lo nghĩ làm gì. Vấn đề này chúng ta sẽ xem xét một cách kỹ càng. Anh thật sự

không thích thú gì lắm khi làm việc cho bố anh. Anh luôn muốn được thử sức mình trong một công việc nào đó. Anh muốn sống xa khỏi những thành phố lớn... giống như ở nơi này, có thể lắm chứ, và lái xe vài dặm đường để đến nơi làm việc.

- Ôi, anh yêu, nếu như anh có thể! – Susan thở dài và nép vào người Glyn – chúng ta sẽ rất hạnh phúc ở đây. Anh cúi xuống cô và mỉm cười.

- Chúng ta có thể bàn về những vấn đề này vào lần sau. Còn bây giờ, nhân lúc không có ai ở trên này, anh muốn hôn em lần nữa. Mình còn khối thời gian để quyết định và đừng có vịn vào cớ này để tìm cách thoát khỏi anh nhé!

- Ai nói là em muốn thế - cô thì thầm và quay đầu lại nhìn quanh, nhưng đằng sau không có ai cả. Chỉ còn lại mình họ, bầu trời và biển. Cô quay lại nhìn anh. Anh nâng cằm cô lên và cười hiền hậu. Cô lùa ngón tay mình vào mái tóc màu hạt dẻ của anh và thì thầm:

- Nhớ lại trước đây anh đã từng làm em sợ!

- Lúc đó anh thật ích kỷ và thiển cận. Anh hứa với em, em yêu, rằng từ nay về sau em sẽ thấy anh là một người chồng hiền lành, tử tế.

- Nhưng vẫn là ông chủ gia đình! – cô nói vẻ lo lắng.

- Đúng thế. Đó là vị trí mà anh từ chối nhường lại cho em, cô gái ạ. Anh kéo cô vào lòng, môi anh mơn man lên má cô và tay anh vuốt ve nơi cổ cô.

- Anh yêu em, Sue – anh thì thầm.

- Em yêu anh, Glyn – cô đáp lại trước khi môi họ gắn vào nhau.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>